

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE ADVERSARY

A STORY
OF THE ELDER
RACES

THEA
HARRISON

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

New York Times çoksatan yazarı Thea Harrison'dan Görünmeyen'in bomba gibi sonu!

Dragos ve Pia, Öteki diyar Rhyacia'ya taşındıklarında, yeni bir hayata başlamanın ailelerine, özellikle de küçük bebekleri Niall'a güvenlik ve özgürlük getireceğini umarlar. Ve ilk başta yeni evleri mükemmel görünür... ama görünüş aldatıcıdır.

Rhyacia'nın pastoral görüntüsünün altında kadim, kötücül bir güç pusuya yatmış, kafesinden kurtulmak için doğru fırsatı beklemektedir. O fırsat geldiğinde, yıkıcı bir isabetle saldırır.

Dragos hiçbir zaman bir savaştan geri adım atmamış olsa da, daha önce hiç böyle bir düşmanla karşılaşmamıştır. Vücudu olmayan bir düşmanla nasıl savaşabilir? Kendi zihnini ele geçirip ona karşı kullanabilen bir düşmanla?

Her an içlerinden biri düşmana dönüşebilecekken Dragos ailesini nasıl koruyabilir?

Dragos ve Pia bu görünmeyen tehditle savaşmak için zamana karşı yarışırken, korkunç bir gerçeği de kabul etmek zorundadırlar: Herkes düşman olabiliyorsa, hiç kimseye güvenilemez.

Ejderhayı tuzağa düşürebilen bir düşman, Rhyacia'daki herkes için tehdit oluşturuyor ve bu da hiç kimsenin güvende olmadığı anlamına geliyor...

***** Bu kitap bir uçurumla bitmiyor *****

Düşman

Thea Harrison

Düşman

Telif Hakkı © 2021 Teddy Harrison LLC ISBN

13: 978-1-947046-33-7

Kindle Edition

Kapak tasarımı BetiBup33 Studio Design'da Beti Bup tarafından yapılmıştır

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş kişilerle, gerçek olaylarla, yerlerle veya kuruluşlarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makale ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yazılı izin alınmaksızın kullanılamaz, çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir şekilde dağıtılamaz.

İçindekiler

Kitap Hakkında

Başlık Sayfası Telif

Hakkı Sayfası

Önsöz

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü

Bölüm Beşinci

Bölüm Altıncı

Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci Bölüm

Dokuzuncu Bölüm

Onuncu Bölüm

On Birinci

Bölüm On İkinci

Bölüm Sonsöz

Yazarın Notu

Thea Harrison'ın bu kitaplarına göz atın

Önsöz

(*The Unseen*'den)

"KOCAN ÖLDÜ," diye tükürdü sahtekâr. Burnu kan içindeydi ve damlacıklar Pia'nın yüzüne sıçradı.

Pia irkilmedi. Onun yerine daha da yaklaştı ve adamın gözlerinin içine baktı. "Kocam öldüyse," dedi, "kaybedecek bir şeyim yok, değil mi?"

Adam gülmeye başladı, sonra da sarsıldı. Kısa bir süre -çok kısa bir süre- gözlerinde sıcak altın rengi parladı. Dragos telepatik olarak hırladı: "*Ne yapman gerekiyorsa yap.*"

Bir dakika sonra Dragos yine gitmişti ve ona ters ters bakan yaratığın gözleri kehribar rengindeydi. Onu bu kadar kısa bir süre için görmek canını çok yaktı ama aynı zamanda zafer duygusu da kabardı. Bir şekilde, bir yerlerde, eşi hâlâ oradaydı.

Ve onu geri almak için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Sahtekâra "Bu senin için gerçekten çok kötü olacak," dedi. "Çünkü kocamın vücudu inanılmaz derecede güçlüdür ve çok fazla istismara dayanabilir." Ayağa kalkarak Liam'a bakmaktan kaçındı. Onları çevreleyen nöbetçilere, "Onu sorgulayın. Ne gerekiyorsa yapın."

Sonra da uzaklaştı. Arkasındaki boşluğu kapatmak için hareket ettiler ve Dragos gözden kayboldu.

Birinci Bölüm

Eşinden uzaklaşmak Pia'nın şimdiye kadar yaptığı en zor şeydi. Hâlâ bedeninin içindeydi, orada onunla birlikte olan biri -bir şey- tarafından hapsedilmişti.

Elleri titriyor ve görüşü bulanıklaşıyordu. Seyirciler kumsalda öbek öbek durmuş, yüzlerinde korku ve şaşkınlık ifadeleriyle ona bakıyorlardı. Hiçbirine bakamıyordu.

Sonra arkasında bir şey oldu. Nöbetçilerin onun emrine itaat ettiğine şüphe yoktu, çünkü Dragos boğuk bir inilti çıkardı.

Hayır. O Dragos değildi. O sahtekârdı, her şeyin hırsızı.

Dragos değildi.

Ama, Tanrım, sesi kesinlikle ona benziyordu.

Wyr'ler iki huyluydu, insan -ya da en azından insan gibi- ve hayvan ve içinde yaşayan hayvan vahşileşti, eşini tehdit etmeye ve incitmeye cüret edenlere saldırmak için onu pençeledi. Mantık ya da strateji nedir bilmediği gibi Dragos'un tehlikeli bir varlık tarafından enfekte edildiğini de anlamıyordu.

Kısa süren bir kontrol mücadelesinden sonra kaçtı ve olabildiğince hızlı bir şekilde olay yerinden uzaklaştı.

Eva arkasından seslendi. "Pia-"

"Şimdi olmaz!" Biri onu görmezden gelmeyi seçerse diye, kumun üzerinde uçana kadar hızını artırdı.

Kısa süre sonra insanların ışıklarını ve seslerini geride bıraktı ve ay yolunu aydınlattı. Havaya çıktıklarında Pia'dan daha hızlı olan kanatlı Wyr'ler vardı ama şu anda yaptığı gibi, o boğuk iniltinin dehşetinden kaçmaya çalışırken olduğu gibi, yüreğini ve ruhunu ortaya koyduğunda karadaki hiçbir şey onu yakalayamazdı.

Bebeğinin nereye götürüldüğü hakkında hiçbir fikri yoktu. Niall, yerleşim yerindeki diğer çocuklarla birlikte kendi güvenliği için saklanmıştı.

Arkadaşına nasıl yardım edeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Kalbi parçalara ayrılıyormuş gibi hissederken tek yapabildiği koşmaktı. Yeterince uzaklaştığında

herkesten uzaklaştı, sahilden döndü ve ormana daldı. Orada, yoğun bir yalnızlıkla çevriliyken, insan formundan çıktı ve ölümcül bir yara gibi hissettiği bir gerçeklikten kaçmaya çalışan hayvanının kontrolü ele almasına izin verdi.

Sonunda yorgunluk, vücudunu saran içgüdülerin bastırılmasına yardımcı oldu ve mantıklı düşüncenin tekrar su yüzüne çıkmasını sağladı.

Kendini kontrol altına al, aptal, dedi kendi kendine. O ölmedi. Hayatın olduğu yerde umut da vardır. Onu geri getirebilirsin. Onu geri *getireceksin*.

Boş, ay ışığının aydınlattığı bir açıklığın kenarında tökezleyerek durdu, başı öne eğik ve yanları kabarmıştı.

Bu hayatının en kötü dönemi değildi. Birden fazla kez çaresiz kalmış ve umutsuzluğa kapılmıştı. Ama bu oldukça aşağılarda bir yerdeydi ve diğer zor zamanlarda olduğu kadar umutsuzluğa kapılmadıysa bile, içinde bulunduğu anın dehşeti bunu fazlasıyla telafi ediyordu.

Yakınlarda birden fazla ses duyuldu, yabancı bir dille şekillendirilmiş net tonları.

Panik onu çarptı. *Daha önce hiç kimse onu Wyr formunda keşfetmemişti.* İrkilerek şaha kalktı ve çılgınca etrafına bakınarak tehdidi aradı. Hayatı boyunca çok dikkatli olmuştu. Bu sefer de dikkatli olduğuna yemin edebilirdi ama fena halde yanlış hesaplamış olmalıydı.

Açıklık artık boş değildi. Birkaç metre ötede garip bir yaratık duruyordu. Dragos kadar uzun boyluydu ama çok daha inceydi ve o kadar parlaktı ki, Pia ona bakmak için gözlerini kısmak zorunda kaldı. Kanatlıydı -sadece iki kanadı değil, vücudunun etrafında beyaz, dalgalı alevler gibi dönen birçok kanadı vardı- ve gözleri doğaüstü bir ışıltıyla delip geçiyordu.

Günün tüm hastalıklı dehşeti yerini şaşkınlığa bıraktı. Daha önce böyle bir yarattığı hiç bu kadar net görmemiş olmasına rağmen, onu hemen tanıdı.

Bu, yerleşim yerine musallat olan ve "görünmeyenler" olarak adlandırılan yaratıklardan biri olmalıydı. Artık zar zor algılanan ya da yarı saydam değil, tamamen mevcut ve kendisi gibi açıklıkta topraklanmıştı. Bu gerçekten bir seraph, Bel'in Elf ilminde anlattığı efsanevi yaratıklardan biri miydi?

Savaş ya da kaç dürtüsü tekrar kontrolü ele almaya çalıştı. Dragos, Liam, Niall ve gryphonlar dışında hiç kimse onu Wyr formunda görmemişti. Onun ne tür bir yaratık olduğunu bilen başkaları da vardı.

Böylesine tehlikeli bir sırrı sakladığı için diğer pek çok kişi gibi o da bu gerçeğin bazen Dragos'u geceleri uyutmadığını biliyordu.

Ama başka hiç kimse onu gerçekten *görmemişti*.

Açıklıktan kaçma dürtüsüne rağmen, yaratığın asil, insanlık dışı yüzü o kadar... nasıl denirdi? Nazik değil. Nazik olamayacak kadar sert görünüyordu. Ama her nasılsa nazik görünüyordu ve Pia'nın paniği tam olarak geçmemişti.

Konuştı ve birden fazla ses yüksek bir dağdan gelen derin çanlar gibi net bir şekilde duyuldu. Dili anlayamasa da, tüm sesler aynı şeyi söylüyordu.

Ona doğru yürüdü, çok sayıdaki kanatlarını geriye doğru süpürdü ve boş ellerini sanki bir adak ya da yalvarış gibi uzattı. Duruşu saldırgan olmamasına rağmen temkinli bir adım geri çekildi. İstiyor gibi görünüyordu....

Onu *sevmek* mi?

Umm, bu zor bir geçiş olurdu. O bir yabancının bakımına uysalca boyun eğecek evcil bir hayvan değildi. Pia bir homurtuyla boynuzunu indirerek onu uyardı. Yaratık daha yavaş yaklaştı ve konuşmasını yumuşattı. Tek bir boğazdan nasıl bu kadar çok ses çıkabiliyordu? Yere vurdu ve daha da geri çekildi.

Yaratık ilerlemeyi bıraktı. Sonra birkaç parlak yay meteor gibi yere düştü ve daha fazla parlak yaratık açıklığa indi. Birdenbire Pia'nın Wyr formunda kendini bu kadar savunmasız hissederken yüzleşemeyeceği kadar çok oldular.

Son hızla insan formuna büründü. Şekil değiştirip katılaştığında, yaratıklara Amerikan İngilizcesi anlayıp anlamadıklarını sormak için ağzını açtı, ama insan bakışları açıldığında, boş, ay ışığıyla aydınlanmış bir açıklıkta tek başına duruyordu.

Dönerek her yönü kontrol etti ama parlayan yaratıklar ortadan kaybolmuştu.

Daha yeni gelmişken neden ortadan kaybolmuşlardı ki? Berrak gökyüzüne bakarak, ilk yaratığın en son durduğu yere doğru temkinli bir şekilde yürüdü. Görünmez bir şey koluna sürtündü ve geri sıçrarken iki elini birden savurdu.

Hâlâ burada mıydı? Eğer öyleyse, neden daha önce olduğu gibi onu göremiyordu?

"Kimsin, ne istiyorsun ve neden ortadan kayboldun?" diye sordu. "Beni duyabiliyor musun? Ne dediğimi anlıyor musun?"

Ağaçlardaki rüzgârın fısıltısından başka bir şey duymadı.

Fısıltı...

Daha dikkatli dinlemek için kendini zorladı. Bu fısıltı uzaklardaki yabancı bir dilde seslenen çoklu sesler miydi?

Ay ışığının aydınlattığı açıklık karardı. Yukarı baktı.

Devasa bir ejderhanın şekli ayın soluk ışığını lekeliyordu. Sanki kararmış bir mummuş ve ateş onu tutuşturmuş gibi rahatlama ve sevinç vücuduna hücum etti.

"*Dragos!*" diye bağırdı, zıpladı ve el salladı. "Aşağıdayım!"

Dragos'un görme yeteneği o kadar keskindi ki, bir fareyi havadayken bile fark edebilirdi ama onu arıyor olması gerekiyordu. Bunun gece vakti ormanlık alandaki yoğun gölgelere nasıl yansıtacağından emin değildi. Onun dikkatini nasıl çekebilirdi?

Dragos! Telepatik olarak bağırdı.

Sessizlik.

Keskin kenarlar düşüncesini kesti. Neden onu duyamıyor ve cevap veremiyordu? Bu Dragos muydu?

Bunun Dragos olamayacağını anladığında bile -ilk tepkisi gerçekliğe değil, sadece adrenalinle beslenen umuda dayanıyordu- ejderha geniş bir dönüş yaptı. Dev kanatları aşağı inerken, ay ışığı devasa beyaz kanatların üzerinde parıldadı.

Belli bir rahatlama duygusu k a b a r ı r k e n bile hayal kırıklığı bastırdı.

O zaman Dragos değil, Liam'dı.

Yüzünü ovuşturdu ve bu son felaketin gerçekten de onların sonu olup olmayacağını merak ederek hastalanmaya başladı. Ama bu devasa, ölümcül yaratık onun ilk çocuğuydu ve Liam'ın, nöbetçilerin babasının bedenine yaptıklarına tanıklık etmek için artık etrafta olmamasına sevinmekten başka bir şey yapamıyordu.

O çelişkili duygularla boğuşurken, beyaz ejderha ağaçların üzerinden alçaktan süzüldü, güvenli bir mesafedeki açıklığa hassas bir şekilde indi ve ona doğru koşan bir insan erkeğine dönüştü.

Liam, Dragos'un ejderha formunu ve uzun, güçlü yapısını, Pia'nın sarı saçlarını, mavi gözlerini ve daha yumuşak, zarif yüz hatlarını miras almıştı. Liam'ın

Sonuç çarpıcı derecede yakışıklı genç bir adamdı. Gölgeyi yüz hatları endişeyle keskinleşmişti. "Anne!"

Onu karşılamak için koştu. Adamın elleri kadının omuzlarına indi ve kadın kollarını adamın boynuna doladı. "Ben iyiyim." Yalan o kadar çirkindi ki, bunu oldukça sakın bir şekilde söyleyebildiğini fark etti. "Her şey yolunda."

Ona sıkıca sarıldı. "Eva kaçtığını söylediğinde ne düşüneceğimi bilemedim."

"Wyr tarafımı kontrol edemiyordum. Aptalca bir şey yapmadan önce gitmem gerekiyordu." Onun temiz, tanıdık kokusu vücudundaki tüm anne düğmelerine arpıtı ve onu iyi hissettiren kimyasallarla doldurdu. Kendine rağmen biraz rahatladı ve ona iyice bakmak için arkasına yaslandı. Stres ve endişe yüz hatlarını kazınmış ve onu daha sert, daha yaşlı göstermişti. "Orada işler nasıl gidiyor?"

Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Onu... sakinleştirdikten sonra Graydon ve Rune beni uzaklaştırdı."

Bu, aniden ayrıldığı için kendini biraz daha iyi hissetmesini sağladı. "O senin baban. Yapmaları gereken buydu. Kendimi daha fazla kontrol edebilseydim ve buralarda takılabilseydim ben de öyle yapardım."

Adamın düzgün biçimli ağzı çok iyi bildiği inatçı bir çizgi kazanmıştı. "Bir demesne'yi başarıyla yönetme umudum varsa, zor kararlara ve zor senaryolara dahil olmam gerekir. Ama Rune bunu zorlamanın zamanı olmadığını söyledi."

Bu pişmanlık mıydı yoksa rahatlama mı? Yüz ifadesi çözülemeyecek kadar karmaşıktı ve küçük bir acıyla Liam'ın çocukluğundaki sadeliğin kaybolduğunu fark etti.

Kendini şimdiki zamana konsantre olmaya zorladı. "Senin nasıl başa çıkacağın konusunda endişelenmek zorunda kalmadan yapmaları gereken şeyi yapmak onlar için yeterince zor olacak. Onlar da ona yakınlar."

Kolları onun etrafında sıkılaştı. "Biliyorum. Bu yüzden çekip gitmek doğru gelmedi. Arkalarında birinin desteğini hissetmeliler. Ama şu anda hiçbir şey doğru gelmiyor, ben de Rune'un dediğini yaptım ve uzaklaştım." Gölgeyi mavi bakışları ona odaklandı. "Senin için ne yapabilirim?"

Bir omzunu kaldırdı ve saatlerdir zihninin kenarlarında orman yangını gibi ilerleyen panik çizgilerini içsel olarak kontrol etti. Evet, hâlâ oradaydılar.

Ama kaçmak Dragos'u ele geçirmiş olan varlığı kovmaya yardımcı olmayacaktı ve bunun hiçbir garantisi yoktu... (lanet kelimeyi söyle, sadece zihninde olsa bile)... *işkence*, varlığı sırlarından herhangi birini açıklamaya ya da onun üzerindeki hakimiyetinden vazgeçmeye zorlayacaktı.

"Geri dönmem gerekiyor," dedi. "Daha önce kontrol bende değildi ama kaçmak Dragos'u kurtarmayacak ya da hiçbir şeyi düzeltmeyecek." Adrenalin dolu bir günün ardından, düşünme yetisi sinir bozucu ve halsizdi. Kendini tek tek noktalara konsantre olmaya zorladı. "Niall iyi. Bütün çocuklar güvenli bir yerde. Nereye götürüldüklerini bilmiyorum ve bu beni rahatsız ediyor. Nerede olduğunu ya da ona kimin baktığını hayal edemiyorum. Ama bunların hiçbiri mantıklı değil." "Döndüğümüzde öğreniriz," dedi. "Döndüğümüzde öğrenelim," dedi. küçük kokuşmuşun nerede olduğunu biliyordu."

Dudağını ısıtırken onun elini sıktı. "Ne kadar zor olsa da hayır demek zorundayım. Geri çekilip diğer insanların Dragos'un hayatı için savaşmasına izin veremem. Ya sen?" Bakışlarında ateş parladı. Bir an için yoğun bir şekilde ejderha gibi baktı, sert, acımasız ve tamamen yırtıcı. "Hayır."

"Doğru." Ona acımasızca başını salladı. "Ama bu karar riskleri de beraberinde getiriyor. Dragos'taki o şey kendisine koyduğumuz kısıtlamaları kırmayı başarırsa, çocuklarımızın peşinden nasıl gideceğini öğrenmesi bize kötü zarar vermesinin bir yolu olabilir."

Onu inceleme sırası ondaydı. Oğlunun kendisine böylesine samimi bir değerlendirme yapması garip gelmişti. Kısa bir süre önce ejderha formuna dönüştüğünde bezlerini çiğneme eğilimi göstermişti.

Ama çenesini kaldırdı ve onun incelemesini kabul etti. Az önce ciddi bir şekilde raydan çıkmıştı ve tekrar rayına oturduğundan da tam olarak emin değildi. Belki de birinin onun kararlarını ve davranışlarını incelemesi o kadar da kötü bir fikir değildi.

İçini çekti. "Hoşuma gitmiyor ama katılıyorum."

"Öyleyse geri dönüyoruz. Nöbetçilerin herhangi bir ilerleme kaydedip kaydetmediğini öğreneceğiz ve eğer kaydetmedilerse...." Dragos'un çıkardığı o korkunç sesi hatırlayınca sesi kesildi.

Liam'ın elleri yeniden onun omuzlarına uzandı. Çok kararlı bir sesle cevap verdi: "İlerleme kaydetmediklerini varsaymak zorundayız. Anne, çok uzun zaman olmadı."

"Biliyorum. Henüz bir yere varmadıklarını varsaymalıyız." Kendi sesi de titriyordu. Lanet olsun, Giovanni, topla kendini. Sakın düşme.

kendi oğlunun önünde. Daha güçlü bir şekilde, "Bir ekip oluşturup o cehennem çukuruna geri dönmeli ve neler bulabileceğimize bakmalıyız," dedi.

Kaşlarını çattı. "Müzikhol inşaatının altında obruklar oluştuğunda babamla birlikte girdiğiniz çukuru mu kastediyorsun?"

"Evet. Dragos orada - Liam, bu kulağa *Exorcist*'ten çıkmış gibi geliyor ama başka ne diyeceğimi bilemiyorum. Orası onun ele geçirildiği yer." Geçmişini düşünürken gözleri kısıldı. "Sanırım o alanda davetsiz misafirimizin kimsenin bulmasını istemediği bir şey olabilir. İnsanları dışarıda tutmak için deliğin etrafına bir nöbetçi yerleştirmiş. Delikten çıktığında yaptığı ilk şey buydu."

Dikkati keskinleştirdi. "Tam olarak ne dedi?"

Tam olarak ne dediğini hatırlamaya çalıştı ama bir şey bulamadı. "Hatırlamıyorum. Şoktan sersemlemiş bir halde ne yapacağımı düşünmekle meşguldüm. Ama kimsenin oraya inmesini istemediğini hatırlıyorum. Davetsiz misafirimiz hayırsever biri değil. Bölgenin güvenli olmadığını söyledi.

-Tabii ki öyle değil ama birilerinin çukura düşüp ölmesini umursayacağını sanmıyorum. Eğer onu yeneceksek, insanları neden uzak tutmak istediğini bulmalı ve onun hakkında öğrenebileceğimiz her şeyi öğrenmeliyiz ve bu da en iyi büyü kullanıcılarımızdan oluşan bir ekibi olay yerini incelemeye götürmek anlamına geliyor."

"Tamam," dedi Liam. "Bir planımız var. Yapacak işe yarar bir şeyler bulmak iyi olacak."

Kızın elinden tutarak onu alanın ortasına götürdü ve şekil değiştirdi. Durumun ciddiyetine rağmen ona bakmak için durakladı. Babası kadar iri yarı, onun kadar tehlikeli ve inanılmaz derecede güzeldi. Başını eğdiğinde, alnını ejderhanın yanağına şefkatle yasladı.

"Ejderha formundayken araba koltuğuna sığıldığın zamanları hatırlıyorum." Sessiz bir kahkaha attı. "Ben de hatırlıyorum."

Tabii ki hatırlıyordu. Her şeyi hatırlıyordu. "Ş u haline bir bak. Nasıl buldun?"

Kanatlarını çırttı. "Artık daha büyük olduğum için kendimi daha iyi hissediyorum. Sen ve babamın bana yaşattığı harika çocukluk anıları için sonsuza dek minnettar olacağım ama içimde hep daha fazlasını isteyen bir şey vardı. Sanırım bu benim ejderhamın ortaya çıkma ihtiyacıydı."

"Belki de öyledir." Onun ağzını okşadı. "Şimdi daha iyi olduğuna sevindim. Nereye gittiğin, kiminle olduğun ya da ne yapmaya karar verdiğin umurumda değil. İstersen Starbucks'ta çalış. Avrupa'yı sırt çantanla dolaş ya da birkaç on yıl bar işlet. Tek istediğim senin mutlu olman."

"Biliyorum," dedi, sesi yumuşaktı.

Şiddetle, o anın basit iyiliğine kilitlendi ve yaklaşan zorluklarla yüzleşmek için yakıt olarak ondan güç aldı. Sonra onun sırtına tırmanarak boynunun alt kısmının omuzlarıyla birleştiği noktaya yerleşti ve havaya fırladı.

Kıyı şeridini takip ederken, koyu renkli su ve beyaz şapkalı dalgalar ay ışığında parlıyordu. Günün sıcaklığı azalmıştı ve ılık hava ferahlatıcı geliyordu.

Zihinsel olarak bir parçası çoktan kocasını kaybettiği çukura geri dönmüştü. Bir parçası hiç ayrılmamış, kocasının görünmez bir düşmana yenik düştüğü o çarpıcı anı sürekli olarak yeniden yaşamıştı.

Dragos'un yaptığı bu değildi. O düşmanları yok ederdi. Yenilmezdi.

Tanıdığı en eski ve başarılı büyü kullanıcılarından biriydi ve bir şey onu bir ağaç gibi devirmişti. İçinden bir ürperti geçti.

Belki de o delikte gizlenen her neyse onunla mücadele edecek kadar büyü kullanıcıları yoktu. Belki de yeterince güçlü birileri yoktu.

Ya da belki de doğru türde büyüye sahip birileri yoktu.

Bel, Graydon, Niniane ve Tiago'yla yakın zamanda yaptıkları bir konuşmada, yeni yerleşimi kasıp kavuran görünmeyenlerden ve Dragos ve diğer pek çok insan göremezken Pia'nın onları görebilmesinin ya da en azından hissedebilmesinin olası nedenlerinden bahsetmişlerdi.

Wyr'lerin her birinin kendi kişiliklerine ve hayvan formlarına göre farklı nitelikleri ve özellikleri olduğu gibi, insanoğlunun ve diğer Yaşlı Irkların da kendi güçlü ve zayıf yanları vardı ve farklı büyü türlerine sahiptiler.

Ve eşini geri almak için bir savaşın içindeydi. Bu, böylesine temel bir gerçeği göz ardı edemeyeceği kadar önemliydi.

Varlıklarının zihinsel bir listesini çıkardı. Kahin olarak Grace vardı ve Grace'in ortağı Khalil güçlü, deneyimli, ikinci nesil bir Cindi. Bedensiz olan varlıkları hakkında kritik şeyler sezebilirdi.

Ayrıca Bel'in Elf büyüüne sahiplerdi ve Carling insan köklerinden gelen çok eski bir cadı ve yaşlı bir Vampirdi. Eğer Pia doğru hatırlıyorsa, onun büyü mirası eski Mısır'dan geliyordu. Ayrıca, hepsi de zorlu savaşçılar ve kendi başlarına başarılı büyü kullanıcıları olan Wyr nöbetçileri vardı.

Yerleşimdeki çeşitli kamplarda, diğer demesnelerden gelen Yaşlı Irkların temsilcilerinde başka büyü kullanıcıları da vardı, ancak her birinin kendi gündemi ve amaçları vardı. Bu liste arkadaşlarından oluşuyordu ve güvendiği tek kişiler onlardı.

Aklına başka biri geldi. Telepatik olarak Liam'a sordu, *Dragos'un sığınma hakkı verdiği büyücüyü hatırlıyor musun - o müzisyen ve diğer kurtadam sürüsüyle birlikte New York'a yerleşen kurtadamı?*

Morgan le Fae, diye cevap verdi Liam anında. *Nasıl unutabilirim ki? O tarihteki en ünlü büyücülerden biri. Böyle biri mahallenize taşındığında not alırsınız. Sizinle birlikte Rhyacia'ya taşınmak yerine New York'ta kalmaya karar vermediler mi?*

Aynen öyle. Derisini okşadı.

O zaman Wyr malikanesini devraldığında bana sadakat borçlu olacaklar. Zihinsel sesi aynı anda hem mülayim hem de tatmin olmuş gibiydi. Şaşkınlık onu sarstı. *Yapmaya karar verdiğin şey bu mu?*

Henüz talep etmiyorum. Hepimizin anlaştığı gibi üniversitedeki zamanımı tamamlayacağım, ama niyetim bu. Anne, o pozisyon benim için biçilmiş kaftandı. Durakladı. Şaşırdın mı?

Pek şaşırmadım. Sadece bu kadar erken itiraf etmene şaşırdım. Derin bir nefes aldı. *Geri döndüğümüzde Morgan'ı olabildiğince çabuk getirmeni istiyorum. Buradaki herkesten farklı bir büyü uzmanlığı var. Onun yardımına ihtiyacımız olup olmayacağını bilmiyorum, ama olursa diye her türlü varlığın hazır olmasını istiyorum.*

Onu elimden geldiğince çabuk getireceğim, diye söz verdi. *Eğer Khalil cinlerin taşınmasına yardım etmeyi kabul ederse, çok hızlı olmalıyız.*

Güzel, dedi dalgınca, çoktan başka konulara geçmişti.

Liam'ın görevi bir taşla iki kuş vuracaktı. Hem Morgan'ı Rhyacia'ya getirecek, hem de Liam'ı kısa ve kritik bir süre için aradan çıkaracaktı.

Çünkü Pia, Liam'ın bundan sonra yapacaklarından hoşlanmayacağını ve onu durdurmak için elinden geleni yapacağını hissediyordu.

Açıkçası, kimsenin hoşuna gitmeyecekti ve herkes onu durdurmaya çalışacaktı. Yine de bunu başarabilecek tek kişi Liam'dı. Diğerleri tartışacak ve son derece mutsuz olacaktı ama Liam ne isterse kabul edeceklerini biliyordu.

Dragos'u tekrar görecekti. Vücuduna ne tür bir zarar verdiklerini kendi gözleriyle görmesi gerekiyordu, özellikle de bunun yapılmasını emreden kişi kendisi olduğu için, bu Dragos'un çalınmış gözlerinden bakan uzaylı piçle yüzleşmesi gerektiği anlamına gelse bile.

Bu, hayatında yaptığı en berbat şeylerden biri olacaktı. Tekrar doğum sancısı çekmeyi tercih ederdi. Vurulmayı tercih ederdi.

-Kendisi de daha önce vurulduğu için neden bahsettiğini biliyordu.

Çünkü Dragos'un bedenine ne yapmış olurlarsa olsunlar, canını gerçekten çok yakmış olmalarını umuyordu.

İkinci Bölüm

DRAGOS UYANDIĞINDA küçük bir orman açıklığında yatıyordu.

Ortam son derece sessizdi, sadece ağaçların tepelerinde oynaşan rüzgârın uzaktan gelen hışırtısı ve ara sıra duyulan kuş cıvıltıları bu sessizliği bozuyordu. Ağaç dallarının arasından süzülen güneş ışığı yumuşak yeşil çimenlere vuruyordu ve hava bir yaz öğleden sonrası gibi ağır ve sıcaktı.

Boş zamanlarında yayılmak, ayak bileklerini kavuşturmak ve ellerini başının arkasında birleştirip bulutsuz gökyüzünü seyretmek iyi hissettiriyordu. Hiçbir gündemi olmadan ve hiçbir şey yapma ihtiyacı duymadan bütün gün orada uzanabilirdi. Aç değildi ve avlanma ihtiyacı da hissetmiyordu. Savaşması gereken bir düşmanı yoktu, görmek ya da konuşmak istediği kimse yoktu...

(Ama bu temelden yanlış geliyordu. Kemikleri çok eskiydi. Dünya oluştuğunda katılaşmışlardı ve daha iyisini biliyorlardı. İçindeki bir şey kıpırdandı ve karşı konulmaz uyku isteğini geri itmeye başladı. Görmeye çok ihtiyacı olduğu biri vardı. Onun güzel yüzünü neredeyse hayal edebiliyordu...)

Ama aslında uyumaktan başka yapacağı acil bir şey yoktu. Orman açıklığı, rüzgâr, kuşlar ve pitoresk gökyüzü uyandığında tadını çıkarmak için orada olacaktı. Dünya kadar zamanı vardı.

(Ama gökyüzü, gökyüzü, gökyüzü düşünülecek güzel bir manzaradan çok daha fazlasıydı. Tam olarak hatırlayamadığı ama görmeye ihtiyaç duyduğu biri gibi, gökyüzü de bir şekilde varlığının temelini oluşturuyordu.

Gökyüzü özgürlük ve fırtınalar demekti, kanatlarını ısıtan şiddetli güneş ışığı demekti. Gökyüzünün tüm sınırsız genişliği onun gerçek alanıydı.

Kanatlar, dedi kendi kendine. Kanatların olduğunu unutma. Hayatın bu küçük, önemsiz yerden çok daha fazlası. Küçük yaratıklar seni nasıl adlandırırsa adlandırınsın, sen gökyüzünün imparatorusun. Ve görmek gereken biri var.

İnsan uzuvlarını ağırlaştıran uyuşukluğu üzerinden attı, ayağa kalktı ve...) Uyandı.

Ve küçük bir orman açıklığında yatıyordu.

Ortam son derece sessizdi; sadece ağaçların tepelerinde dolaşan rüzgârın uzaktan gelen hışırtısı ve ara sıra duyulan kuş cıvıltıları duyuluyordu. Ağaç dallarının arasından süzülen güneş ışığı yumuşak yeşil çimenlere vuruyordu ve hava.... gibi ağır ve sıcaktı.

(Durun bakalım. Bunları daha önce de düşünmüştünüz. Bekle ve izle, sonra ne olacağını anlayacaksın).

...bir yaz öğleden sonrası.

Boş zamanlarında yayılmak, ayak bileklerini çaprazlamak ve ellerini başının arkasında kenetleyip bulutsuz gökyüzü parçalarını düşünmek iyi hissettiriyordu. Hiçbir gündemi olmadan ve hiçbir şey yapmasına gerek kalmadan bütün gün orada uzanabilirdi. Aç değildi ve avlanma ihtiyacı hissetmiyordu. Savaşması gereken düşmanları yoktu, görmesi ya da konuşması gereken kimse yoktu...

(İşte yalanınız. Eksik biri var. Onu, hayatınız için çok önemli olan o hafif, kadınsı varlığı *hissedemiyorsunuz* ve *hissedebilmelisiniz*. Birbirinize sözler verdiniz. Paylaştığınız şey aşktan çok daha fazlası, her ne kadar aşkı da paylaşıyor olsanız da.

Bu sahnedeki her şeyden daha derin bir gerçek bu.) Uyandı.

(Ve aklından geçen her düşünce bir yalandı.

Pia'yı hissedemiyordu. *Bu*, ötesinde başka hiçbir şeyin önemli olmadığı bir gerçektir...)

Bir sonraki uyandığında her şeyi hatırladı ve bir büyüünün içinde sıkışıp kaldığını biliyordu.

Gergin olma, dedi kendi kendine. Uyuma zorunluluğunu tetikleyen şey buydu.

Rahatlayarak, etrafındaki her şeyin ayrıntılarını düşünürken anlatının zihninden geçmesine izin verdi. Çimlerin tek tek yaprakları tenine batıyordu. Ağaçtan ağaca uçan bir kuşun rengârenk kanatlarını görebiliyor, yaz gibi bir günün uyuşuk sıcaklığını hissedebiliyordu.

Ama varlığı o kadar kadim ve genişti ki, başkasının büyüünün onu beslediği küçük, yetersiz anlatıya tam olarak sığmıyordu ve bir nedenden dolayı Wyr formuna erişemiyordu.

Büyü çok iyi yapılmıştı. Aslında insan olsaydı, belki de daha eksiksiz çalışırdı. Bunun nasıl olabileceğini görebiliyordu.

sonsuzca kadar sürüklenmek, hayatının geri kalanını uyuyarak geçirmek mümkündü. Uyku zorunluluğu mahkûmu itaatkâr kılacaktı.

Ancak beyni bu şekilde uzun süre esir tutulamayacak kadar genişti. Ve büyüü yapan her kimse, Wyr'in ikili doğasını ya da çiftleşme bağının olağanüstü derinliğini hesaba katmamıştı. Bu bağın bilinçli farkındalığını ortadan kaldırabilirsiniz, ama Wyr yine de en temel parçasında bir şeylerin derinden, umutsuzca yanlış olduğunu *bilirdi*.

Gerinerek yuvarlandı ve ayağa kalktı. Hareketlerini yavaş ve rahat tuttu, zihninin yüzeyi kolay ve rahattı, büyü anlatısının akmasına izin verdi.

(...Aslında kestirmekten başka yapacak acil bir şeyi yoktu. Orman manzarası, rüzgâr, kuşlar ve pitoresk gökyüzü uyandığında tadını çıkarmak için orada olacaktı. Dünya kadar zamanı vardı....

Uyu. Uyumak. Yapması gereken tek şey uyumaktı:)

Birazdan uyuyabilirim, diye düşünmesine izin verdi, bunu anlatıya yedirerek. Bir içki aldıktan sonra.

(Hiçbir şeye ihtiyacı yoktu. Acıkmamıştı. Susamamıştı. Yalnız değildi. Derin, ferahlatıcı bir uykuya dalabilirdi. Uyuyabilirdi. Uyku.)

Bir dakika

içinde.

(Uyku.)

Hareketlerini nazik tutarak, büyüyle doğrudan savaşarak değil, zorunluluğu saptırarak büyüü yanlış yönlendirmeye devam etti. Eğer savaşırsa, muhtemelen onu tekrar bayıltacaktı. Ancak yüzeysel düşüncelerini "yakında" ya da "birazdan" uyumaya odakladığı sürece emir tetiklenmedi.

Bilincinin en derin yerinde, etrafındaki her şeyi incelerken, ejderha aynı zamanda sahneyi de değerlendirmişti. Ormanın ne kendisinin, Pia'nın ve diğer yirmi bin ruhun yerleşmek için geldiği Rhyacia'nın diğer topraklarına ne de Dünya'ya benzediğini fark etti.

Çok geneldi. Öyle

bir şey yoktu.

Büyü sadece onu uykuda tutmak için bir anlatı değildi. Etrafındaki her şeyi kapsıyordu.

Dönerek keskin bir sopa kaptı ve eline sapladı. Sopa acısız bir şekilde avucunun içinden geçti. Kısa süreli, şimşek gibi bir farkındalık yaşadı.

Bu sadece sahnenin kendisinin bir illüzyon olması değildi. Ya da büyüün kadim bir Wyr'in bilincini tutmak için yetersiz olması da değildi.

Bedeni de bu illüzyonun bir parçasıydı.

Karanlık bir çingiraklı yılan gibi saldırdı.

Öfkeyle uyandı ve öfkesinin tüm gücünü büyüye yöneltti ve kafesinin ayrıntıları karardı.

Ve işte oradaydı, güzel eşi, gözlerini dikmiş yüzüne bakıyordu. Her zamanki yumuşak başlı, iyi huylu halinden tamamen farklı görünüyordu. Yüzü acımasızdı, mücevher gibi gözleri nefretle parlıyordu.

Aman Tanrım, çok ateşli görünüyordu.

"Eğer kocam öldüyse," dedi, "kaybedecek bir şeyim yok, değil mi?"

Dragos gülmeye başladığını duydu. Şok ve farkına varma tekrar vurdu. *BU BEN DEĞİLİM.* Öfkesi kabardı ve kendini kontrol etmek için savaştı; sonra da sarsıldığını hissetti.

Her şey kristal berraklığına kavuştu. Geceydi, güneşin serin ışığıyla aydınlanmıştı.

Ay ve yakındaki şenlik ateşlerinin pagan altını. Vücudunda tamamen topraklanmıştı ve sahilde ezilmiş kumların üzerinde yatıyordu. Pia'nın omzunun arkasında, tüm eski nöbetçileri çemberin içinde durmuş, soğuk ve temkinli ifadelerle onu izliyorlardı. Hareket etmeye çalıştı ve zincirlerle bağlandığını fark etti. Gücüne uzandı ama ona erişemedi. Ejderhasına uzandı ama o da şekil değiştiremiyordu.

Yıldırım hızıyla neredeyse her şeyi hatırlıyordu. Dünya'dan, Dragos'un boş olduğunu düşündüğü geniş bir araziye sahip olan Öteki Rhyacia ülkesine taşınmayı planlamak için aylar harcamışlardı.

Ama burada bir zamanlar bir şey yaşamıştı. Devasa gölün kıyısını kucaklayan yeni yerleşimin altında devasa bir kalıntılar ağı yatıyordu. O ve Pia harabeleri inceliyorlardı, bir lahit bulmuşlardı ve sonra bir şey kuyuya akan siyah mürekkep gibi vücuduna akmıştı ve onu dışarı atmaya çalışmak için kendini şekil değiştirmeye zorlamıştı.

O şey bedenini ele geçirirken bir yanılsama baloncuğunun içinde sıkışıp kalmıştı ve bilinmeyen bir zaman diliminin

geçmişti. Pia makyaj yapmış ve farklı giysiler giymişti. Saçını düzeltmişti. Nöbetçilerin dünyadan yola çıkıp Rhyacia'ya varmaları için zamanları vardı.

Ne kadar zaman geçmişti? Saatler mi? *Günler mi?*

Gölgeli bir yılan gibi yanında var olan başka bir kişiliğe göz attı.

Ve tanrılara şükür, Pia biliyordu.

Dragos'un telepatik olarak, "*Ne yapman gerekiyorsa yap,*" diye hırlayacak kadar zamanı vardı.

Bilinçsizlik bir yük treninin gücüyle ona doğru kükredi ve karanlık onu bir kez daha sardı.

Dragos bir sonraki uyanışında kendini bir orman havuzunun kenarında oturmuş, cam gibi sakın suya bakarken buldu. Yansıması ona bakıyordu. Acımasız yüz hatlarını, siyah ipek gibi saçlarını, acımasız ağzını tarafsızca inceledi.

Bazı insanlar onun vicdanını yetersiz buluyordu. Bazıları onun bir iğrençlik olduğunu düşünürdü.

İşte düşmanınız. Savaşmanız gereken adam bu. Hayatınızla ilgili değer verdiğiniz her şeyi çaldı.

Onu hemen öldürün.

Uzanarak suyun yüzeyine dokundu ve adamın suretinin göletin kenarına doğru akan dalgaların içinde kayboluşunu izledi. Elini kaldırıp yumruk yaparak dalgalar yatışana kadar bekledi. Sonra tekrar kendi sert, ısıltılı bakışlarına baktı.

Oyun değişmişti ve bunu hemen tanıdı. Bu bir ayna büyüydü. İntihar edene kadar kendisiyle savaşması gerekiyordu. Ama şimdi Dragos her şeyi hatırlıyordu.

Kim olduğunu biliyordu: Wyr ve ejderha, Büyük Canavar, Demesnes'in hükümdarı ve Pia'nın sonsuza dek tek eşi.

Yabancı bir şey bedeninde yaşıyordu ve uygunsuz bilincinin sonsuza dek yolundan çekilmesini istiyordu.

Zaman gecikmesini düşündü. O şey Pia'ya dokunmuş muydu? Onunla sevişmeye cüret etmiş miydi? Daha önce öfke hissettiğini düşünmüşse bile, o anda üzerinde yükselen öfke tsunamisinin yanında bu hiçbir şeydi.

"Artık numaranı aldım, seni orospu çocuğu," diye fısıldadı vahşi ejderha beyninin derinliklerinde. "Ve senin en küçük parçanı bile ezip geçeceğim."

Bu taş gibi bir gerçektir. Artık bu sadece bir zaman meselesiydi.

Büyüye istediğini verdi. Yakında, sudaki yansımada kendisine bakan sert bakışlı erkeğin peşinden gidecekti. Sadece önce bir saldırı planı yapması gerekiyordu.

Büyüyle asla doğrudan savaşmadı, hep saptırdı, asıl dikkatini büyü'nün kendisini nasıl çözeceği sorununa verdi.

Sahiplenme, sürdürülmesi zor bir durumdu. Dragos'un kendisi de daha önce kısa süreliğine başka yaratıklara sahip olmuştu. Daha gelişmiş, sofistike zihinlere ve yerleşik kişiliklere sahip olanların aksine, sıradan hayvanlar gibi daha basit yaratıklara iradesini kabul ettirmek daha kolaydı.

Ancak daha basit yaratıklara sahip olmak, onların sınırlamalarını da üstlenmek anlamına geliyordu. Ve yaratık ne kadar yaşlı ve sofistike olursa, sahip olmak da o kadar zorlaşırdı, ta ki bir ata binmeye çalışmak gibi olana kadar. Er ya da geç, atılacağınızı biliyordunuz.

Kendini beğenmişlik yapmadan, herhangi birinin binmeye çalışabileceği en zor atlardan biri olması gerektiğini biliyordu. Vücudu bile kasılmalarla davetsiz misafiri kovmaya çalışıyor, onunla bir virüs gibi savaşıyordu.

Harabelerdeyken, istilacı bunların hiçbirini bilmiyordu. Dragos'un kim olduğunu ya da yeteneklerinin ne olduğunu bilmiyordu. Sadece binlerce yıl sonra ilk muhtemel aday olması gereken şeye saldırmıştı.

Dragos yüzeysel düşüncelerle büyü'yü yatıştırırken, onun yapısını inceledi. İlk uyku büyü'sü gibi bu da zarif bir şekilde hazırlanmıştı. İlkinden daha büyük ve daha güçlüydü ama yine de Dragos'u içine alacak kadar geniş değildi.

Ve illüzyonun ayrıntıları daha ince, daha az inandırıcı geliyordu. Su dalgalanıyordu ama ıslak hissettirmiyordu. Ormandaki ağaçların tepesinde rüzgâr yoktu, kuşlar da yoktu. Bu aceleyle inşa edilmişti.

Ya düşmanı hâlâ kiminle ya da neyle karşı karşıya olduğunu anlamamıştı ki bu da bir olasılıktı ya da fiziksel dünyada olup bitenler dikkatini dağıtmıştı ki bu da bir kesinlikti.

Büyünün yakalayamadığı kendi parçasının derinliklerine uzanarak kendi büyü'sünü fısıldamaya başladı.

Ejderhanın nefesinden çıkan duman orman zemini boyunca sürüklendi ve rakibinin büyü'sündeki küçük, neredeyse fark edilmeyen çatlakları aradı. Illüzyon balonunun onu kontrol altına alma çabasıyla esnediğini neredeyse görebiliyordu.

Ama Dragos'un uzmanlığı dünyanın tarihini kapsıyordu. Büyüsü hem hassas hem de kapsamlı olabilirdi. Kaçınılmaz olarak, dumanın bir kısmı

dışarı kaydı. Bilgisayardaki kötü amaçlı yazılımlar gibi, düşmanının bedeni üzerindeki hakimiyetini aşındırmaya başladı.

Ormanın yanılması incelmişti. Vücudunun çeşitli yerlerinde zonklayan bir acı hissetti. Nefes aldığı anda, gerçek ciğerlerinin genişlediğini hissetti. Ve istilacının onun saldırısına karşı vahşice savaştığını hissedebiliyordu.

Sonra kadınsı bir koku ona ulaştı. Çiftleşme bağı tekrar yerine oturdu. *İşte yine oradaydı.*

Kulağına fısıldadı, "Hemen buradan çık." Bu onu kükreyerek kendine getirdi.

Başını sallayarak temizledi, şişmiş ve kabuk bağlamış gözlerini açtı ve homurdandı, "Buradayım."

Bu yeni sahnenin ayrıntıları netleşti. Sağlam bir sandalyede oturuyordu ve sandalyeye zincirlerle bağlanmıştı. *Hmm, yine o zincirler.*

Rahatsız edici derecede tanıdık geliyorlardı. Vücudundaki tüm kasları sıkarak zincirleri itti ama kımıldamadılar. Eğer sıradan prangalar olsalardı, kurtulması gerekirdi.

Bunlar kesinlikle tanıdıktı.

Altında ezilmiş kum yatıyordu ve etrafına büyük bir branda çadır kurulmuştu. Yakınlarda bir mangalda ateş yanıyordu. Kendi terinin ve kanının kokusunu alıyordu.

Yakınlarda, Rune ve Graydon gergin bir şekilde duruyordu, yüz ifadeleri soğuk, profesyonel maskelere dönüşmüştü ve gerekirse müdahale etmeye hazır oldukları belliydi. Dragos çenesini kaldırıp onlara baktı ve Rune onu onaylarcasına hafifçe başını salladı. Bundan sonra Dragos Pia'ya odaklandı.

Pia bitkin görünüyordu. İnce, neredeyse görünmez çizgiler muhteşem ağzını çevreliyordu. Yüzeye son çıkışından bu yana ne kadar zaman geçmişti?

"Sana dokundu mu?" diye tısladı.

Kadın hafifçe irkildi. Sadece gözlerinin kenarındaki bir seğirmeydi ama bu onu o kadar psikopata bağlamıştı ki, neredeyse onun kararlı cevabını kaçıracaktı. "Başa çıkamayacağım bir şey değildi."

"*Sana ne yaptı?*" Derin hırıltısı çadırı titretti. Göz ucuyla Rune ve Graydon'ın gerildiğini gördü. Onlara "Dışarı çıkın" dedi.

Tereddüt ettiler ve başını sallayan Pia'ya baktılar. "Sorun yok. Bu prangalardan kurtulamayacağınızı biliyoruz. Bizi biraz yalnız bırakın lütfen."

Rune başını salladı. "Biz hemen dışarıda olacağız. Bize ihtiyacınız olursa arayın."

Dragos diğer adamlar dışarı çıkana kadar bekledi. İçindeki diğer varlığın kontrolü ele geçirmek için savaştığını hissedebiliyordu ama eşi buradayken ve savunmasızken kendini bırakırsa lanetlenirdi. Birbirlerine söyleyecek çok şeyleri vardı.

Konuşmaları gereken pek çok önemli şeye odaklanması gerektiğini bilse de, tek bir şey onu tüketti. "Ne yaptı o?" diye hırladı.

Kız, adamın tüm öfkesini çelik gibi bir sakinlikle karşıladı. "Çok fazla bir şey değildi -bir iki öpücükte biraz dil, biraz T&A. Tam olarak yapmasına izin verdiğim şeyi yaptı. Onu balla yemledim ve o da tuzağıma düştü. Çünkü hemen anladım, Dragos. Gözlerini açar açmaz sen olmadığını anladım." Bakışları adamın vücudunda gezindi ve ifadesi karardı. "Ah bebeğim, seni daha iyi gördüm."

"Bir şey yok," diye cevap verdi sabırsızca. Kadın bu söze itiraz edecekmiş gibi bakınca, "Pia, yaptıkları işe yarıyor. Şimdi durmalarına izin verme. Kontrolü zayıfladı. Ben ona içeriden saldırıyorum, senin de burada baskıyı sürdürmen gerek. İkimizle birden dövüşüp kazanamaz. Onu yere indireceğim. Bu sadece bir zaman meselesi."

Soğukkanlılığında ilk çatlak belirdi ve dudakları titredi. Dudaklarını birbirine bastırıp başını salladığında, adam sesini yumuşattı ve mırıldandı: "Buraya gel."

Kadın adamın kucığına oturup kollarını boynuna dolayarak ona itaat etti. Her şehvetli ayrıntıya aç olan adam, kadının boynuna sokulup kokusunu derin derin içine çekerken, kadın da parmaklarını adamın kısa saçlarında gezdirdi.

"Ödümü kopardın," dedi dişlerinin arasından. "Bir dakika önce ürkütücü ama yine de keyifli bir an yaşayarak yürüyorduk ve bir dakika sonra kasıldın ve yere yığıldın. Seni hissedemedim. Aramızdaki bağ yok olmuştu. *Öldüğünü sandım.*"

"Bunu yaşadığın için çok üzgünüm," diye mırıldandı. Ya onun çöküşünü izleyen kişi o olsaydı? Çiftleşme bağıyla birlikte onun varlığının da yok olduğunu hissetseydi? Derisinin altından bir korku ürpertisi geçti ve kaslarının titremesine neden oldu. Empati kurma konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştı ama kız ona sürekli daha fazlasını öğretiyordu.

Boynunun narin teni tam da ihtiyacı olan şeydi. Dudaklarını hızlı bir ritimle atan hafif nabza bastırdı ve kolları sıkılaştı.

Sonra onu incelemek için arkasına yaslandı. "Gerçekten de bok gibi görünüyorsun."

Omuz silktilti. Çürükler çürüktü. Acı acıdır. En önemli şey, bunun bir amacı olmasıydı. "Hayatımda gördüğüm en güzel şeye benziyorsun. Seni yemem gerek."

Dudaklarının kenarlarında isteksiz bir gülümseme belirdi. "Ne yani, burada benimle flört mü ediyorsun? Şimdi mi?"

"Burada ve her zaman, sevgilim. Söz veriyorum." Adamın kötülüğe meyilli bir yanı onu tişörtünü çıkarmaya teşvik etmek istiyordu ama kontrolünü kaybederse rakibinin onu çıplak görmesini istemiyordu.

Başını eğerek onu öpmek için öne doğru eğildi ama bir elini göğsüne koyarak onu geri itti. Kaşlarını çatarak onun yüzünü, gözlerini inceledi. "İstilacı şu anda ne söylediğimizi ve ne yaptığımızı görebilir ya da hissedebilir mi?"

Başını iki yana salladı. "Göremediğinden eminim. Bazen birbirimizi gölgeli varlıklar olarak hissedebiliyoruz ama yine de birbirimizi gerçekten göremiyoruz. Bedenimin kontrolünü ele geçirdiğinde, tüm fiziksel hislerim tamamen engelleniyor. Beni bir rüyanın içine hapsetmişti. Uyandığımda gördüğüm şey buydu. Bu büyüün üstesinden gelmem ve sadece çevremdekilerin bir yanılsama olmadığını, bedenimin de gerçek olmadığını keşfetmem biraz zaman aldı. Aksi takdirde daha erken su yüzüne çıkabilirdim."

"Artık buradasın. Önemli olan tek şey bu." Gözlerini kapadı ve alnını onunkine yasladı. "Boş büyü zincirlerinin onu yerinden oynatacağını ummuştuk."

Sesi kızgınlıkla sertleşmişti. "Aryal'ın onları yok etmiş olması gerekiyordu. Onu boğacağım."

"Sıraya girmek zorunda kalacaksın. Herkesin son sinirine kadar çalışıyor." Parmakları adamın gömleğini kıvrırken dalgın dalgın konuşuyordu. "Bizi hissedemeyeceğinden emin misin?"

Dragos kendini dikkatle kontrol etti. "Bunun ne kadar süreceğini bilmiyorum ama şimdilik evet. Ne oldu?"

Kot pantolonunu karıştırarak küçük bir çakı çıkardı, açtı ve ucunu başparmağının topuna bastırarak deriyi deldi. Küçük yaradan az miktarda parlak kan fışkırırken, başparmağını adamın ön kolundaki yanığa dayadı.

İkisi de yanık izinin iyileşmesini izledi. Parlak, narin enerji vücudunda dolaştı ve yaralarının her biri iyileşti. Kolunu işaret etti. "Neden benim Gücüm boş büyü prangalarına rağmen çalışıyor da

senin sihrin değil mi? Sen de şekil değiştirmiyorsun. Ve prangalar neden o araya giren pisliği vucudundan atmadı? Siz ikiniz birbirinize her ne yapıyorsanız nasıl yapıyorsunuz?"

"Senin Gücün bir özellik, aktif bir büyü değil. Basitçe var oldu ve bedenim iyileşerek karşılık verdi," dedi düşünceli bir şekilde. "şekil Değiştirme bir yetenek ama daha çok aktif bir büyü gibi. Fiziksel gerçekliği sihirli bir şekilde değiştirir." "Aradaki farkı anlamıyorum. Bu yaraların kaybolması sihirli bir şekilde değiştirilmiş bir gerçekliktir." Bıçağı kapattı ve tekrar bıçağın içine soktu. cep.

"Biri sihirli bir şekilde pasif. Diğeri sihirli bir şekilde aktif. Görebildiğim tek fark bu." Başını iki yana salladı. "Ya da belki sen eşsizsin ve başka kimsenin özellikleri işe yaramaz. Başka açılardan da eşsiz olduğun kesin. Davetsiz misafirimle olan mücadeleme gelince, bu içsel bir mücadele. Fiziksel gerçekliği sihirli bir şekilde değiştirmiyor. Elimizde daha fazlası olana kadar, bu teori üzerinde çalışacağım. Bundan kurtulduğumuzda, bu prangaları çok daha yakından incelemek istiyorum."

Onları tekrar Aryal'a verecek kadar aptal olmayacağı kesindi. Beni bir kere kandırdın, orospu çocuğu.

Omuz silkti, konudan rahatsız olduğu belliydi ve ellerini onun yanaklarına koydu. Yüzünü çerçeveleyerek bakışlarının derinliklerine baktı. "Bunun sadece bir zaman meselesi olduğunu söylemiştin. Onu kovmanız ne kadar sürer?"

Üçüncü Bölüm

Dragos'un altın rengi gözlerinde HESAPLAMA parılıyordu. Pia elleriyle onun yanaklarını çerçeveledi ve sert ifadesindeki küçük değişiklikleri izledi.

Tanrım, onun yüzünü seviyordu. Aynı anda hem yakışıklı hem de korkutucuydu. Sert yüz hatlarını ele geçirebilen acımasızlık onu büyüleyen bir saflığa sahipti. Modern erkekleri tüketen pek çok şeyin -kendinden şüphe, kadın düşmanlığı, güvensizlik, kendi savunmasızlıklarından korkma, ahlakları hakkında ruhsal araştırma yapma veya varlıklarını sorgulama ihtiyacı- en ufak bir yükü yoktu.

Dragos'un tüm sinir bozucu özelliklerine rağmen (ve ona ne kadar hayran olsa da, kabul etmek zorundaydı, diyelim ki, birkaç taneden fazlasına sahipti), ruhu başka hiçbir canlıda bulamadığı bir saflığa sahipti. Eğer onun yakın çevresine girmeyi başaran nadir şanslı kişilerden biriyseniz, sizi ölümüne ve ötesine kadar korurdu.

Eğer dışındaysanız, size tahammül etmeye tenezzül edebilirdi ama yine de sizi izlemeye devam ederdi. Ve eğer herhangi bir şekilde güvenilmez veya hain olduğunuzu gösterirseniz, Tanrı yardımcınız olsun, çünkü affetmezdi ve asla unutmazdı ve dünyadaki tüm sabrı gösterebilirdi, ama kesinlikle intikam almak için bir yol bulurdu.

Ve savaşa girme olasılığı onu hiç rahatsız etmiyordu. Hatta bundan zevk aldığına yemin edebilirdi. Savaş taktik ve strateji, öldürmek ya da öldürülmek zihniyetini içeriyordu ve bazen ganimet ya da haraç elde etme fırsatı sağlıyordu ve çok temel bir düzeyde bu ejderhaya cazip geliyordu.

Bugünlerde elinden geldiğince daha barışçıl bir yol izlemeyi tercih ediyordu ama kadın bunun tek sebebinin artık bir ailesi olması olduğuna inanıyordu. Dragos ona nezaketen savaştan kaçınmaya çalışıyordu ama ya kaçınılmazsa?

Emin olun bundan büyük zevk alırdı.

Ve Pia hemen her yönden Dragos'un tam tersi olsa da, bazen savaşın kaçınılmaz olduğunu kabul edecek kadar da pragmatikti.

şimdi olduğu gibi kaçınılmazdı.

Düşünceli bir anın ardından, "En fazla iki gün, sanırım," dedi. Ona odaklanarak nazıkçe ekledi, "Belki daha erken, ama söz veremem. Duymak istediğinin bu olmadığını biliyorum."

Bir an için ne diyeceğini bilemez halde başını salladı ve dudaklarını adamın sert ağzına bastırdı. Adamın dudakları yumuşayıp onunkileri okşayınca, Liam'la sarılırken olduğu gibi o anın rahatlığından yararlanarak, çekip gitmek için çaresizce oyalandı.

İşte aralarında yarattıkları sihir buydu: zaman akıp gidiyor, tehlike önemsizleşiyor ve dünyadaki tüm trajediler katlanılabilir hale geliyordu. Eşi yanında olduğu sürece her şeye dayanabilirdi.

Ama en iyi öpücükler bile bir gün bitmek zorundaydı.

İsteksizce uzaklaşırken, boğuk bir sesle ona, "Öldüğünü düşündüğüm zamana kıyasla iki gün kahrolası bir mucize," dedi.

"Anlıyorum." Onun cevabı da aynı boğukluktaıydı. Boğazını temizledi ve daha fazlasını söyleyecekmiş gibi baktı, ama tam o sırada koca vücudundaki kaslar seğirdi ve öfke yüzünü ve vücudunu sıktı.

"Oh, hayır, hayır." Omuzlarını çılgınca bir güçle kavradı, sanki onu salt duygularıyla bedenine hapsedecekmiş gibi. "Henüz konuşmam bitmedi _."

"Çekil üstümden," diye hırladı.

Geri çekildi -daha önce onunla *hiç* bu kadar kötü bir ses tonuyla konuşmamıştı- ve dengesini kaybederek adamın kucağından kaydı. Ayağa kalkmaya çalışırken ona baktı...

...ve altın rengi gözlerindeki öfkenin kehribara dönüşmesini izledi. Dragos'un vahşi hırçınlığı da soldu. Oh, hayır, bebeğim. Hayır, hayır.

Dragos'un derin sesindeki şey, "Hanımefendi," dedi. "Sizi tekrar görmek ne güzel. Önceki konuşmalarımız çok kısa kesilmişti."

Kıçındaki kumu tokatladı. "Siktir git."

"Çok haklıymışsın. Kocanızın vücudu çok güçlü. Dayanıklılığı var. Bu beni çok memnun ediyor," diye mırıldandı. "Onu özlüyor musun? *Bunu* özlüyor musun?"

Elini kolunu sallayamayacak kadar bağlı olmasına rağmen, ereksiyonun gerildiği kasıklarına baktı ve kadın daha önce hiç kimseyi onu öldürmek istediği kadar çok öldürmek istememişti. Onu.

Sesini yükselterek, "Çocuklar. Geri dönme zamanı."

Rune ve Graydon o kadar hızlı bir şekilde tekrar çadıra girdiler ki tüm bu süre boyunca içeriği dinledikleri belliydi. Gryphonlar yırtıcı hayvanlar gibi hareket ediyor, Dragos'un bağlı figürüne lazer gibi odaklanıyorlardı.

Graydon elini Pia'nın omzuna koydu. Telepatik olarak, "*İyi misin, tatlım?*" diye sordu.

Pia bunu yapmamış olmayı diledi, çünkü bir yanı feryat edip Graydon'un kollarına düşmek istiyordu ve bu yaratığın önünde hiçbir zayıflık göstermeyecekti. Omurgasını çelikleştirerek ona başıyla onay verdi.

"Devam et," diye emretti. Rune'un gözleri de ifadesi kadar düz ve ifadesiz olsa da, onlardan yapmalarını istediği şey için acı çekiyordu. Teknik olarak Rune artık Dragos için çalışmıyordu. Sadece Dragos en iyi arkadaşlarından biri olduğu için buradaydı.

Ve dünyada kaçak bir ejderhadan daha tehlikeli bir şey olmadığı için.

"Hâlâ konuşmak istemiyor musun? Hata yapıyorsun," dedi şey ona Dragos'un sesiyle. "Her zaman düşmanla konuşmalısın. Teklifin ne zaman geri çekileceğini asla bilemezsin."

"Duymak istediğim hiçbir şey söylemiyorsun." Kendisini ne kadar öfkelenirse ve incitse de onun kehribar rengi bakışlarını soğukkanlılıkla karşıladı. "Senin bir önemin yok."

"Oh, ama ben önemliyim," diye cevap verdi o şey. "Gördüğünüz gibi, kocanızın bedeninin velayeti bende ve ne yaparlarsa yapsınlar beni kovamazlar. Onunla yürüttüğümüz bu iç savaş çok aydınlatıcı oldu. Her karşılaşmamızda onun hakkında daha çok şey öğreniyorum. Artık onun zayıflıklarını biliyorum."

"Dinlemeyi kes," dedi Rune ona. "Şimdi, Pia."

Aynı anda Graydon'ın eli Pia'nın omzunda sıkılaştı ve onu çadırın çıkışına doğru itti. Ama Rune ve Gray'in haklı olduğunu bilse de bakışlarını önündeki canavarlıktan ayıramıyordu.

"Onu öldüreceğim," dedi şey ona usulca. "Ve kocanın kollarında huzur bulabilmenin tek yolu benim sana sarılmam. Onun sikini tekrar içinde hissetmenin tek yolu-"

Öfke onu ele geçirdi. Kendini Graydon'dan ayırarak Dragos denen şeyin üzerine atıldı ve ağzına öyle sert bir yumruk indirdi ki dişleri parmak eklemlerini yırttı ve kafası geriye savruldu. Doğruldu ve

Yarılmış dudaklarından kan akarken gülüyordu. Gövdesinin tüm gücünü arkasına alarak ona bir yumruk daha attı ve bu kez kahkahası kesildi.

"Adamlarımın sana yapacaklarının bu kadar kötü olduğunu mu sanıyorsun?" diye tısladı. "Onları unut. Kocamı unut. Endişelenmen gereken kişi benim. Seni öyle bir yok edeceğim ki adın bir daha asla duyulmayacak."

Bakışlarındaki iğrenç okşama kayboldu ve ona sertçe baktı. "Buna pişman olacaksın, seni aptal fahişe. Kocanı ölmeden önce bir bebek gibi ağlatacağım."

İki gün. Dragos söz vermişti. Ama ya yanılıyorsa? Bu düşünce onu çılgına çevirdi.

"Sen rüzgârdaki tozsun, pislik," diye hırladı. "Beni duyuyor musun? Sen tozsun ve kimsenin umurunda değilsin."

Graydon bir kolunu onun beline doladı. Kadın onu itti, ama Graydon onu Dragos'tan uzaklaştırdı ve çadırın dışına taşıdı.

Dışarıdaki serin hava kızın aşırı ısınmış tenini yıkadı ama bedenini ele geçiren öfkeli delinin işi bitmemişti. "Gray, bunu yapmak için Dragos'un bedenini parçalamam gerekse bile onu öldüreceğim."

"Yapacağımı biliyorum tatlım," dedi yatıştırıcı bir sesle. Onu ayağa kaldırdı. "Şimdi kendini toparlamaya çalış."

"Beni yatıştırma!" diye öfkeleni. "İyi ve hazır olduğumda kendime geleceğim, lanet olsun!"

Çadıra geri dönmek için döndüğünde, yakınlarda durup izleyen birkaç kişiyi fark etti.

Liam, Khalil ve bir kadın ve erkekle birlikte duruyordu. Kadının kendine özgü bir güzelliği, soluk teni ve koyu renk saçlarıyla tanıdık yüz hatları vardı. Kısmen arkasını dönmüş, kaşlarını çatarak gölü inceliyordu. Yanındaki uzun boylu, yakışıklı adam böyle bir ihtiyatlılık göstermiyordu. Pia'ya ölçülü bir sempatiyle bakıyordu.

Kötü şöhretli büyücü Morgan le Fae, müzisyen ortağı Sidonie ile birlikte gelmişti.

Ama Pia'yı kendine getiren onların varlığı değildi. Kollarını kavuşturmuş, gövdesine sıkıca sarılmış Liam'ın görüntüsü, Pia'nın dönüştüğü deliliğe bir çivi gibi saplanmıştı.

Akıl sağlığına kavuşması yüzüne çarpan bir kova buzlu su gibiydi. Vücudundaki kanın zonkladığını, sağ elindeki acıyı ve

Dragos'un özgürlüğüne kavuşup ona geri dönme konusunda haklı olup olmadığını bilmemenin çaresizliği.

Ama eşine güvenmekten başka çaresi yoktu. Kelimenin tam anlamıyla hiç.

Graydon belli belirsiz koluna dokunarak tabloyu bozdu. "Her şey yolunda," dedi ona sessizce. "Kendimi toparlıyorum."

"Bana ihtiyacın olursa kalırım," diye mırıldandı.

"Hayır, sorun değil." Ona çarpık bir gülümseme verdi. "Rune'un sana daha çok ihtiyacı var. Beni haberdar et."

"Olur." Graydon yeni gelenlere bir bakış attıktan sonra çadıra geri döndü.

Pia Liam'a odaklandı. Her şey sırayla. "Kendimi öyle kaybettiğimi gördüğün için üzgünüm."

Liam başını salladı. "Sen... ne yapabilirim?"

"Sevgilim, sen zaten yaptın." Öne doğru yürüdü. "Khalil, yaptığın her şey için bir kez daha teşekkür ederim. Ne zaman istersen, ihtiyacın olan her iyiliği sana borçluyum. Son kullanma tarihi yok."

Zorba Cin ona pırlanta gibi parlayan bakışlarla baktı. "Grace ve ben birlikte olduğumuz süre boyunca, bana aile arasında iyilik alışverişine gerek olmadığını öğretti."

Bu, bir Cinin söyleyebileceği şaşırtıcı derecede cömert bir sözdü, boğazındaki düğümlenmeyi bastırmak için yutkunmak zorunda kaldı. "Öyle olabilir ama yine de sana minnettarım. Sizin için yapabileceğim bir şey olursa, bunu memnuniyetle yaparım."

Bunu hafif bir selamla onayladı.

Sonra bekleyen çifte döndü. "Morgan ve Sidonie, bu kadar kısa sürede geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Elbette," dedi dünyanın en tehlikeli büyücülerinden biri, derin ve hoş sesiyle. "Liam ve Khalil bizi bilgilendirdi. Birkaç dakikalığına çadıra girmemin bir sakıncası var mı? Dragos boş büyü prangalarını takarken bir şey hissedebilir miyim ya da yapabilir miyim bilmiyorum ama kendim kontrol etmek isterim."

"Lütfen yap."

Sidonie'ye baktı, o da ona küçük bir gülümseme verdi. "Büyü Morgan'ın uzmanlık alanı, benim değil," dedi müzisyen.

"Hemen döneceğim." Morgan adım adım çadıra girdi.

Pia beklemek için kendini zorladı. Umut acı vericiydi, bilmemek de öyle. Kendine yapacak bir şey vermek için anne düğmesini çevirdi ve Liam'a konsantre oldu. "Çok fazla uçuyorsun. Yemeğe ihtiyacın var mı?"

Liam'ın gergin duruşu biraz gevşedi ve ona öylesine bıkkın bir sevgi dolu bakış attı ki, yanında duran buyurgan Cin gülümsedi. "Bu yolculuktaki uçuşların çoğunu ben yapmadım," diye hatırlattı ona. "Khalil yaptı. Biraz da sandviç yedim. Ben iyiyim anne. Peki ya sen?"

"Ben de iyiyim."

"Ama en son ne zaman bir şeyler yedin?" diye sordu. "Sen de çok fazla enerji harcıyorsun."

Adamın ısrarı kadının geçmişi düşünmesine neden oldu. En son kahvaltıda bir şeyler yemişti ve o da on bin yıl gibi uzun gelen bu günde, asırlar önceydi. Kendini boş ve sinirli hissetmesine şaşmamalı.

Ama yapmak istediği son şey ağzına yemek koymaktı. "İyi bir noktaya değindin. Bana bir iyilik yap, lütfen eve dön ve bana bir protein shake getir. Bolca hindistan cevizi sütü, bolca kalori."

Adamın duruşunun değişmesinden, yapacak başka bir şey verildiği için rahatladığını anlayabiliyordu. "Tamamdır. Başka bir şey var mı?"

"Hayır, ben-" Çadırın kapağı açılıp Morgan dışarı çıkınca sözünü kesti.

Ve işte yine o lanet umut, boğazını tıkıyor ve ellerini titretiyordu. Liam'ın fark edip etmeyeceğinden emin değildi ama yine de ellerini yumruk yaptı.

Morgan onlara doğru yürürken, "Özür dilerim," dedi. "Ne yazık ki yapabileceğim bir şey yoktu."

Ezici ağırlık yine göğsüne çöktü. Sıkıca, "Şaşırmadım," dedi.

"Ben de şaşırmadım," dedi Morgan. "Ama yine de denemek zorundaydım."

"Evet. Teşekkür ederim." Derin bir nefes almak için kendini zorladı. Hepsi ona dikkatle bakıyordu, sanki deli kadının yeniden ortaya çıkmasını bekliyorlardı.

Temkinli olmakta haksız değillerdi. Deli kadın geri dönmeyi çok istiyordu. Onu durduran tek şey, Pia'nın onu sıkıştıran aklı başında yanıydı.

"Bir sonraki hamlemizi yapmamız gerekiyor," dedi onlara. "Carling, Beluviel, Grace, Khalil ve Morgan. Sizler benim rüya takımınısınız. Yapmamız gereken

İstilacımız hakkında neler keşfedebileceğimizi görmek için harabelere inelim." "Ben de geliyorum," dedi Liam.

"Hayır." Bu sözcük ağzından bilinçli bir düşünceden daha hızlı çıkmıştı. Liam itiraz edecek gibi görüldüğünde, daha güçlü bir sesle, "*Hayır* dedim Liam. Ben senin annenim, Dragos iş göremez durumdayken sorumluluk bende ve bir nedenim olması gerekmiyor. Sadece hayır dedim. Babanın başına gelenlerden sonra oraya gitmiyorsun. Bunu benim üzerime yıkma."

Söylediklerini reddetme ihtiyacıyla nasıl titreştiğini anlamak için ona fiziksel olarak dokunması gerekmiyordu, ama o bunu dizginledi ve basitçe "Tamam. Neye ihtiyacın varsa."

"Teşekkür ederim." Zorlamadığı için minnettar olan kadın bir nefes verdi. "Hem Carling ve Rune, hem de Bel ve Graydon, bunun için eşlerinin ayrılmasına izin verip veremeyeceklerine ya da Rune ve Gray'in diğer nöbetçilerin burayı devralmasına izin vermeleri gerekip gerekmediğine karar vermeliler." Morgan ve Sidonie'ye baktı. "Sanırım buna sizin de karar vermeniz gerekiyor."

"Buna zaten karar verildi," diye cevap verdi Sidonie. "Ekleyecek yararlı bir şeyim olmadığı için partiye katılmama ve muhtemelen herkesi geride tutmama gerek yok."

Pia kısa bir süre ona hayranlık duydu. Eşi bu kadar tehlikeli olabilecek bir işe karışırса böyle bir karar verebileceğinden emin değildi ama kurtadamlar Wyr'lardan farklıydı. Ya da belki Sidonie'nin sevgilisine duyduğu güven her şeyin önüne geçmişti.

"Tamam," dedi Pia. "Herkesin benimle evde buluşmasını ve gitmeye hazır olmasını istiyorum...." Bazı zihinsel hesaplamalar yapmak zorunda kaldı, çünkü cep telefonları, arabaları ya da hazırlık süresini kısaltacak başka yolları yoktu. Yukarı bakarak ayın gökyüzündeki konumunu ölçtü. "Ay batmadan önce."

Khalil ona, "Carling, Grace ve Bel zaten evde bekliyorlar. Ay batmadan önce bolca zamanımız olacak."

Liam da gökyüzüne baktı. "Birkaç saat içinde şafak sökecek. Gün ışıyana kadar beklesek daha mı iyi olur?"

Kaşlarını çatarak bunu düşündü. "Harabelerdeyken gün ışığının ne bana ne de Dragos'a bir faydası oldu ve beklemek sadece kaybetmeyi göze alamayacağımız zamanı boşa harcamak olur. Hazır olur olmaz aşağı ineceğiz."

Kimse sesini çıkarmadı ya da planında delik açmadı, o kadar. Dragos'un üç yatak odalı görkemli prefabrik evine geri döndüler.

Sadece onun rahatı düşünülerek inşa edilmişti ve şimdi mantıksızca nefret ediyordu.

Yine de gayet güzel bir evdi. Üç geniş yatak odası, birkaç şöminesi, Başka diyarlarda işe yarayan havalı çevre dostu teknolojisi, granit tezgahı, yumuşak kapanan çekmeceleri, falan filan vardı. Ama felaket vurduğunda daha yeni gelmişlerdi ve kötü anıları dengeleyecek kadar iyi anıları yoktu. Onu ateşe vermek istedi.

Dragos'u ele geçiren şey, şeytani bitlerini evin içinde gezdirmişti. Eşini geri alır almaz, şikâyetçi eş musluğunu açacak ve o pisliğin akmasına izin verecekti. Başka bir yerde yaşayacaklardı. Başka bir yerde. Nerede ya da ne olduğu umurunda değildi. Bir Quonset kulübesi bile yeterdi. Liam'a söylediği gibi, bir nedeni olması gerekmiyordu.

Güzel, lanetli evde bekleyenler sadece Grace, Carling ve Beluviel değildi. Eva ve Linwe de Aryal, Quentin, Bayne ve Grym'le birlikte oradaydı.

Pia onları birbirlerini bilgilendirmeleri, çözmeleri gereken her şeyi çözmeleri ve muhtemelen o yokken kendisi hakkında konuşmaları için yalnız bıraktı. Mutfak kilerine doğru yürüdü, göğüs pompasını ve birkaç boş biberonu alıp yatak odasına yöneldi.

Eva onu koridorda yakaladı. "Şimdi olmaz" diye ısırdı.

"Pia, ne olabilir-" Eva onun elinde tuttuğu şeyi gördü, gergin tavrını ve bakışlarındaki aşırı ıslak parlaklığı fark etti ve kısa kesti. Sonra Eva onu işaret etti. "Ben senin ortağın ve korumanım. Liam'a gidemeyeceğini söylediğini biliyorum ama bana aynı saçmalıkları anlatma. Seninle birlikte yıkıntılara ineceğim. Çantan hazır. Ben burada diğerleriyle birlikte bekliyor olacağım."

Eva'nın keskin, saçma sapan olmayan tavrı, Pia'nın en çok ihtiyaç duyduğu anda tam da ihtiyaç duyduğu şeydi. "Çocukların durumu hakkında bir şey biliyor musun?" diye sordu, sesi dökmeyi reddettiği gözyaşlarıyla boğulmuştu.

"Her biri mükemmel," dedi Eva. "Ve hepsinin üzerine titreniyor. Niniane, Tiago ve adını vermeyeceğim birkaç belalı insan daha onlarla birlikte. Niall herkese cehennemi yaşıyor ve onu size geri vermek için sabırsızlanıyorlar. Düzenli olarak şikâyetler alıyoruz. Yani güncellemeler."

Gözlerini kapayan Pia gülümsedi. "İşte benim küçük oğlum. İşim bittiğinde lütfen anne sütümü ona verin."

"Elbette, tatlım." Eva başıyla hızlıca onayladı. "Git işini yap. Sen hazır olduğunda biz de hazır olacağız."

Pia ona çarpık bir gülümseme verdi. "Tanrım, seni seviyorum. Hiç sevişme fırsatın oldu mu?"

Eva'nın cesur, güzel yüz hatlarında panik parladı. "Hayır ve kapa çeneni!" diye tısladı. "Linwe az önce diğer odada! Elflerin nasıl duyduğunu bilirsin!"

"Oldukça iyi olduğunu duydum."

"Defol git buradan!" Eva onun sırtına bir tokat attı. "Kahretsin!"

Mucizeler mucizesi, gerçekten de güldü. Sadece birkaç dakikalığına normalmiş gibi davrandı. Sonra ana odaya gitti ve işine devam etti.

En fazla iki gün. Dragos söz vermişti. Ve bu sürenin en az bir saati çoktan geçmişti. İki gün boyunca neredeyse her şeye dayanabilirdi.

Ve bu arada, harabelerde yardımcı olabilecek bir şey bulabilirlerdi.

Dördüncü Bölüm

DRAGOS'un, düşmanın son büyüsu onu tamamen sarmadan önce Pia'yı uyaracak kadar zamanı vardı.

Karanlığa gömüldü ama bu sefer bilincini kaybetmedi. Demir zincirler vücudunu sararak kollarını ve bacaklarını birbirine kenetledi ve bir şey onu sertçe itti. Devrildi, düştü ve düştü...

Başının üstünü kapatan buz gibi suya daldı ve vücudunun ve zincirlerin birleşik ağırlığı batmasına neden oldu. Nefes alamıyor ya da yüzemiyordu ve ciğerleri hızla ağrımaya başladı.

Kapana kısılmıştı, boğuluyordu. Çıkış yolu yoktu. Yardım için bağırmanın bir yolu yoktu. Panik, siyah ısrarcı kanatlarıyla onu dövüyordu.

Dragos bir an için bu paniğe ve büyüünün kapsamlılığına hayran kaldı. Dragos Pia'yla konuşurken düşman boş durmamıştı. Bu saldırıyı dikkatle hazırlamak için zamanı olmuştu.

Bu, güzel ve pastoral bir açıklıktan ya da su kenarındaki ayna büyüsünden farklıydı. Saldırgan, ölümcül ve kusursuzdu.

İllüzyon büyülerinin pek çok türü vardı. Çoğu daha yakından incelendiğinde dayanamıyordu. İllüzyon ne kadar güçlü ve karmaşıksa, zihni gerçek olduğuna inandırmak için o kadar çok kandırırdı.

Ve eğer yeterince güçlü ve eksiksiz bir illüzyon büyüsu yaparsanız, zihni hemen hemen her şeye ikna edebilirdi. Bunu bir panik büyüsuyle birleştirdiğinizde, birinin öleceğine inandığı için kelimenin tam anlamıyla ölmesine neden olabilirdiniz. Zihin güçlü bir şeydi.

Düşman artık ona boyun eğdirmeye ya da kendini yok etmeye teşvik etmeye çalışmıyordu. Öldürmek istiyordu.

Sahip olduğunuz konağı öldürmek, bunu nasıl yapmayı seçerseniz seçin, son derece riskli bir manevraydı çünkü çoğu zaman beden kendi bilinciyle birlikte ölüyordu ve konağın ölümünün sahip olanı da beraberinde götürme ihtimali her zaman vardı.

Ya bu parazit, Dragos'un bilinci öldükten sonra bedeni üzerindeki kontrolünü sürdürebileceğinden son derece emindi ya da çaresizdi. Ya da

İkisini de.

Ancak bu son illüzyon ne kadar güzel hazırlanmış olursa olsun, yine de ölümcül bir eksikliğe sahipti - Dragos'u tamamen kapsamıyordu. O daha iyisini biliyordu ve buna inanmıyordu. Zincirler, havasızlık, karanlık, buz gibi su, vücudunun bu versiyonu - gerçek olan tek şey onu yaratan büyüünün karmaşık bir şekilde hazırlanmış yapısıydı.

Ve Dragos dünya oluşmadan önce var olduğu, fiziksel bedeninin olmadığı zamanı çok iyi hatırlıyordu. O kadar saf bir güneş ışığının tadını çıkararak göklerde süzüldüğü zaman, parlak altından delici bir kılıç gibiydi. Bilinci, hayatta kalması için nefes alan bir bedene ihtiyacı olmadığını çok iyi biliyordu.

Ama düşmanı bunu bilmiyordu.

Birkaç yıldırım hızında hesaplamadan sonra Dragos boşuna çabalamaya devam etti. Paniğin bilincinin büyük bölümünü ele geçirmesine izin verdi. "Boğulmak" için yeterli zamanı olduğuna karar verdikten sonra gevşedi ve sahte bedeni kayalık bir kum yatağına yerleşti.

Sonra hareketsiz bir şekilde bekledi, sessiz bir karanlıkta sürükleniyordu, zihni uysaldı. Sahip olduğu birini bizzat ölüme sürüklememişti, bu yüzden bundan sonra ne olacağını sadece tahmin edebilirdi.

Eğer gerçekten ölmüş olsaydı kafese koyacak bir bilinci olmayacaktı, dolayısıyla bedeninin bu halini yaratan büyü ve onu bağlayan zincirler de dayanaklarını kaybedecekti. Bu noktada, teorik olarak, dağılması gerekirdi.

Rakibinin sessiz ve keskin dikkatini hissetti. Bu Dragos'un hayatı boyunca oynadığı bir oyundu, sevdiği bir oyun: iki yırtıcı birbirini ölçüp biçiyor, olasılıkları hesaplıyor ve sonraki hamlelerini planlıyordu.

İşte buradayım, seni piç, diye düşündü ejderha, büyüünün ulaşamayacağı kadar derinde. Çaresiz ve bilinçsizim. Şimdi ne yapacaksın?

Uzaylı varlık yavaşça yaklaştı. O yaklaştıkça Dragos sahte bedene olan bağlılığından vazgeçti ve hem beden hem de zincirler dağıldı. Zihninin genişlemesine izin verdi, bir ejderha kanatlarını çırpı ve sonra saldırdı.

PIA ana süitten çıktığında yeni duş almış, sağlam bir kot pantolon, yürüyüş botları ve bir tişört giymişti. Eva kapının hemen dışında bekledi ve Pia'nın vücuduna bakarken kaşlarını kaldırdı.

"Şimdi ne olacak?" Pia sordu.

"Hiçbir şey, sadece biraz çelik yelek görsem kendimi daha iyi hissederdim," diye yanıtladı Eva. "Göğüs plakası korumak için küçük bir zırh, ne bileyim, bir şey."

"Anlıyorum, ama o delikte canlı hiçbir şey yok." Pia durakladı. "En azından fiziksel bir şey yok. Herhangi biri için en büyük tehlike büyü bir doğaya sahip olmaktır." Anne sütü şişelerini uzattı. "Lütfen bunun gitmesi gereken yere gittiğinden emin olun."

"Jocasta ve Ramone bunu kime v e r e c e ğ i n i z i bilir. Hemen döneceğim. Bensiz gitmeyin." "Elbette gitmem."

Pia oturma odasına doğru yürüdü, orada büyük bir grup insan büyü kuramı üzerine derin bir tartışmaya dalmıştı. Hepsi de sağlam giysiler ve deri yarım zırhlar giymiş, sırt çantaları ve silahları vardı. Grubu değerlendirdi.

Rune ve Carling-şaşırtıcı bir şey yoktu. Rune, Pia ile kaçırıldıklarından beri Carling'in fazla uzaklaşmasına izin vermemişti. Beluviel ve Graydon da sürpriz değildi. Grace ve Khalil, Morgan ve Sidonie, Bayne ve Liam.

Onun gelişle herkes ayağa kalktı. Morgan, "Harabelere incek parti için çift sayıya karar verdik. Bu şekilde çiftler halinde kalabilir ve birimizin sıkıntı göstermeye veya garip davranmaya başlaması durumunda birbirimize göz kulak olabiliriz. Bayne senin de onayını alarak benim ortağım olmayı kabul etti."

Pia kendisine uykulu bir gülümsemeyle karşılık veren nöbetçiye baktı. Üç gryphon kardeş olabilirmiş gibi görünüyordu; güçlü yapıydılar, sarı saçlarının ve bronz tenlerinin farklı tonları vardı. Rune en klasik yakışıklı olanıydı ve Graydon'ın yüz hatları en sert olanıydı.

Bayne'de biraz Gerard Butler havası vardı; güçlü kemikli, yıpranmış bir yüz, sıkı, şehvetli bir ağız ve gülümsediğinde şaşırtıcı bir şekilde ortaya çıkan gamzeler. Yürümekten ziyade salınıyordu ve cep telefonunun zil sesi Bee Gees'in "Staying Alive" şarkısıydı. Asi, güneşten dağılmış saçlarındaki dalgalar bile rahatlamış görünüyordu.

Aynı zamanda uzun yıllar New York'un Şiddet Suçları Wyr Bölümünün başkanlığını yapmıştı ve nöbetçilerin hiçbirini konumlarını rahat ya da gevşek davranarak elde etmemişti, en azından iş başında. Bayne'i çok seviyordu ve onun neşeli, rahat tavırlarına bir an bile aldanmamıştı.

"Onaylıyorum," dedi ve gülümsemesi derinleşirken Bayne'in gamzeleri kısa bir süre için ortaya çıktı.

Liam ona, "En azından harabelere kadar seninle yürüyeceğim. Ama söz verdiğim gibi, içeri girmeyeceğim."

"Güzel." Ön kapı açıldığında döndü ve Eva içeri girdi. "Hepimiz hazırsak, gidelim."

Morgan Sidonie'ye uzun bir öpücük verdi ve güzel müzisyen ona sıkıca sarıldı. Herkes dışarı çıkarken Bel güven verici bir gülümsemeyle Pia'nın eline dokundu. "Bunun inanılmaz derecede stresli ve korkutucu olduğunu biliyorum, ama bunu çözeceğiz."

Derin bir nefes aldı ve omuzlarını dikleştirdi. "Evet, çözeceğiz."

Harabelere yapılan bu yolculuk, Dragos'un kolaylık olsun diye ejderhaya dönüştüğü ve onunla birlikte yerleşim yerinin üzerinden yeni konser salonunun inşaat alanına uçtuğu ilk seferden çok farklıydı. Sabahın erken saatlerinde güneş pırıl pırıl parlıyordu ve Dragos görüş alanının kenarında görünmeyen şeylere, parlak güneş ışığıyla aydınlanmış gökyüzüne karşı belli belirsiz titreşimlere rastlamıştı.

Bu kez, grup hızlı adımlarla yerleşim yerine doğru ilerledi. Gece çok geç olmuştu ve plaj partisinde Dragos'u - Dragos'un bedenine giren kişiyi - yere serdikleri olaydan sonra yirmi bin kişi kendi kamplarına geri çekilmişti.

Saatin geç olmasına rağmen, insanlar kamp ateşlerinin etrafında kısıklı sesle konuşarak toplu gruplar halinde oyalanıyor ve yanlarından geçen grubu dikkatle izliyorlardı ama kimse yaklaşmıyordu. Daha önceki kutlama havası kaybolmuştu ve herkes silahlıydı.

Dragos'la yaptığı kısa uçuş sırasındaki görünmeyenleri düşünerek, açıklıktaki tuhaf karşılaşmasını hatırladı ve Bel'i yanına çağırdı. Elf kadın onun yanına geçerken, Pia telepatik olarak ona olanları anlattı.

Bir an onları gün gibi açık seçik görebiliyordum, sonra bir anda yok oldular, diye bitirdi.

Yol boyunca belli aralıklarla yerleştirilmiş meşaleler Bel'in iri gözlerini ısıltı yapıyordu. *Büyüleyici. Ve değişim sen şekil değiştirdiğinde mi oldu?*

Evet. İlki açıkça bana dokunmak istedi, bu hiç hoş değildi, ama onun ya da onun bana zarar vermek istediğini sanmıyorum. Pia kaşlarını çatı. *Ne anlama geldiğini anlamaya çalışmak şöyle dursun, şimdiye kadar bunu düşünemeyecek kadar meşguldüm. Sen ne düşünüyorsun?*

Bence bu senin bildiğinden daha da olağanüstü biri olduğun anlamına geliyor. Bel ona sıcak bir gülümseme verdi. Wyr formun, içinde yaşadıkları boyuta yakından uyum sağlamış olmalı. Onların dünyası bizimkine çok yakın. Acaba onlarınkinden başka neler görebilir ve duyabilirsin? Ya tamamen onların âlemine adım atabilseydin? Bu, çapraz geçitlerde yürümekten ya da Cinlerin uçarkenki hızından tamamen farklı bir seyahat şekli olurdu.

Bu düşünce onu ürpertti. *Ya geri dönemezsem? Sonsuza dek yabancı bir yerde kapana kısılabildim. Hayır, teşekkür ederim.*

Konuşurlarken inşaat alanına yaklaştılar. Bayne aniden, "Kan kokusu alıyorum." dedi.

Grubun tepkisi anında oldu. Liam ve Eva, Pia'nın yanında yer aldılar ve yüzlerini dışarıya döndüler. Khalil maddeleşerek Grace'in etrafını sardı ve onun şeklinin bulanıklaşmasına neden oldu. Graydon Bel'i yanına çekti ve kılıcını çekti.

Carling, Rune, Morgan ve Bayne ileri atıldı. Diğerleri yaklaşıırken, yüzükoyun yatan bir figürün yanına çömeldiler. Carling hemen doğruldu. "Ölmüş. Boğazı kesilmiş."

"Bir tane daha var." Morgan yaklaşık otuz metre ötedeki cesede doğru yürüdü. Kısa bir süre diz çöktükten sonra, "Burada da aynı. Şahdamarına bıçak saplanmış gibi görünüyor. Çok düzgünce yapılmış. Doğru yaklaşımla kurbanın seslenmeye vakti olmazdı."

"Bölgede kaç koruma vardı?" Bayne sordu. Cevap beklemedi. Bunun yerine yerdeki büyük, sivri deliğin etrafında koşmaya başladı.

Pia not alamayacak kadar şoktaydı ama o sırada orada bulunan Graydon, "Dört. Dört kişi vardı."

Eva nefesinin altında küfretti. Diz çöktü, sırt çantasını açtı ve siyah bir yelek çıkardı. "Şimdi neden korunmanı istediğimi anlıyor musun?"

Pia, Eva'nın onu içine sokmaya zorladığı çelik yeleği itaatkâr bir tavırla omuz silkerek giydi. "Bunun olacağını tahmin etmemiştim."

"Her yerdeki her savaş alanında ölen her insan böyle der," diye tersledi Eva nefesinin altından. "Tarih boyunca."

"Tamam, tanrım, anladım. Özür dilerim," diye mırıldandı Pia yeleği titreyen parmaklarıyla yerine yerleştirirken. "Kıçımı çiğnemeyi her an bırakabilirsin."

Eva onun elini tuttu ve karşılık olarak sıktı. "Sadece önemsedığım için."

Pia parmaklarını Eva'nınkilerin arasından geçirerek baskıya karşılık verdi.

"Biliyorum."

Bel ve Graydon ile Grace ve Khalil, Pia ve Eva'nın yanında kalırken, diğerleri alanın geri kalanını araştırmak için dağıldılar. Manzara tuhaf bir şekilde ürkütücüydü, mezarlarla dolu bir mezarlık gibiydi, inşaat malzemeleri ve toprak yığınları derin gölgeler oluşturuyor ve rüzgâr ağaçların arasından fısıldıyordu.

Yoksa rüzgâr mıydı? Bugünlerde Pia bu sesten kuşkulananmaya başlamıştı. Gözlerini kısıtı, görünmeyen varlığına işaret eden hafif bir kıpırtı yakalayıp yakalayamayacağını görmek için göz ucuyla bir şeylere bakmaya çalıştı, ama çok karanlıktı ve kendini çok sarsılmış hissediyordu. Kollarını gövdesine doladı ve endişeyle profesyonellerin olay yerini inceleyip rapor vermesini bekledi.

Uzun bir süre gibi gelmişti ama birkaç dakika sonra, çukurun kenarında tek dizinin üzerine çökmüş olan Liam hariç diğerlerinin çoğu geri dönmüş olmalıydı. Bayne, Graydon'a "Sadece üç ceset, hepsinin ölüm nedeni aynı," dedi. "Yanlarına gelen kişiye güvenmiş olmalılar, çünkü herhangi bir boğuşma izi yok. Dördüncü muhafızın yapması gereken bazı şeyler var."

Pia bakışlarını oğlundan ayıramıyordu. O siyah, açık ağza o kadar yakındı ki. "Liam," dedi sıkıca. "Son sinirime kadar çalışıyorsun."

Liam başını kaldırmadan elini kaldırdı. "Seni duyuyorum anne. Sorun yok. Sadece bakıyorum. Seni ve babamı çıkardıklarında bu deliğe giden ipleri bırakıp bırakmadıklarını biliyor musun? Çünkü şimdi burada bir tane var."

"Hiç sanmıyorum." Graydon, Bel'e tutunduğu yerden gevşedi ve ona doğru yürüdü. "Bir ipi sarkık bırakmak için hiçbir neden yoktu. Kanıt eldivenleri olmadan ona dokunma. Kokuyu bozar. Al." Liam'ın yanına ulaşarak çantasını karıştırdı ve ince eldivenler çıkardı.

Liam'la birlikte ipi yukarı çektiler ve Morgan, Bayne ve Rune ipi incelemek için toplandılar. Birkaç metre ötede Carling durmuş deliğe bakıyordu. Vampir neredeyse düşünceli bir tavırla, "Aşağıda çok fazla büyü kalıntısı var," dedi.

Pia'nın sahip olduğu tüm içgüdüler çığlık atıyordu. Ne yazık ki bunların çoğu çelişkili şeylerdi. O. Yaptı. İstemiyordu. İstemiyordu. İstemiyordu. İstemedi. Aşağı. Oraya. Tekrar. Ve işte buradaydı, tam da bunu yapmaya kararlıydı.

Ve Liam'ın, etrafı en yetkin ve en güvenilir adamlarla çevrili olmasına rağmen, hâlâ deliğe bu kadar yakın durmasına dayanamıyordu.

tehlikeli insanlardan biriydi. Tanıştığı en yetkin ve tehlikeli insanlardan biri olsa bile. Dostum, şu anne içgüdülerini. Çok yorucu olabiliyorlardı.

Kurşuni bacaklarını çalışmaya zorlayarak Liam'ın yanına yürüdü. Tamamen mantıksız olabilirdi ama elini onun koluna koyar koymaz kendini daha iyi hissetti. Liam dalgınca onun parmaklarını okşadı. Dikkatinin çoğu ipe ve diğerlerine odaklanmıştı.

"Pia ve Dragos var, ki bu beklenen bir şey," dedi Rune. "Ve başka birçok kokunun izleri var. Ayrıca tüm malzemelerin sevk edildiği bir inşaat alanında alışılmadık bir durum değil. Ama hepsinin üzerinde daha taze bir koku var."

Morgan, "Ve bu kokuların hepsi Wyr kokusu," diye ekledi. "Sanırım dördüncü muhafızınız oraya gitti. Asıl soru, tekrar yukarı çıktı mı?"

Bayne, "Bunu öğrenmenin tek yolu oraya inip öğrenmek," dedi. "Hadi yakalım şunu."

Bayne ve Graydon birkaç parıltı çubuğunu kırarak deliğe attılar. Herkes aşağıda taş ve toprakla kaplı düzensiz zemine baktı. Büyük oyma sütunların bir kısmı, uzakta siyaha dönüşen mağara sahnesini çevreliyordu.

Hiçbir şey olmadı. Ne bir ses ne de bir hareket vardı. Rune Pia'ya baktı. Aslan bakışları parıltı çubuklarının zayıf ışıltısını aldı ve parıldadı. "Dördüncü muhafızımız hâlâ aşağıdaysa ya baygındır ya da ölmüştür."

"Ya da ele geçirilmiş," dedi.

"Doğru," dedi Morgan hızlıca. "Bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

Öne doğru bir adım attı ve deliğe düştü. Pia ve diğerleri onun insanlık dışı bir zarafetle aşağıya inişini izlediler. Bir kurtadam olarak, bazı yönlerden bir Wyr kurdunun olabileceğinden daha güçlüydü.

"Ah şimdi, bütün eğlenceyi tek başına yaşayamazsın," dedi Bayne ona. Nöbetçi ona katılmak için sıçradı.

Khalil, "Diğer herkesi aşağıya taşıyabilirim," diye teklif etti.

"Bu iyi bir fikir olmayabilir," dedi Carling. "Siz cinler bir yere vardığınızda mini bir kasırga gibi oluyorsunuz. Gücünüzün bir tür büyülü tuzağı tetiklemesine ihtiyacımız yok. En azından başka bir şey yapmanın güvenli olup olmadığını anlayana kadar mümkün olduğunca az kesinti ile aşağı inelim."

Graydon, "Rune ve ben gryphon formlarımızla üçer ya da dörder kişi alabiliriz," dedi. Rune ona başıyla onay verdi. "Bundan rahatsız olan varsa her zaman aşağı inebilir." Graydon ipi aldı ve tekrar deliğin içine bıraktı.

Pia Liam'ın kolunu okşadı ve gülümsedi. Liam karşılık vermedi. "Seni bensiz bırakmak hoşuma gitmiyor," dedi.

"Ama bırakacaksın, çünkü söz verdin," dedi Pia.

Adamın ağzı gerildi. "Bırakacağım, çünkü söz verdim. Ayrıca, sanırım bir sonraki işimi buldum." Aşağı seslendi, "Cesetten bir iz var mı?"

Bayne başını kaldırdı. "Henüz değil. Sanırım aşağı indi, cinayetlerine eşlik etmek için biraz mezar kazdı ve sonra tekrar dışarı tırmandı. Artık ipe ihtiyacı yoktu, o yüzden geri çekmeye zahmet etmedi."

Liam diğer nöbetçilere baktı. "Bayne'in haklı olduğunu ve tekrar dışarı çıktığını varsayalım. Kokusunu aldım. Onu burada izlemeye başlayacağım."

"İyi fikir," dedi Rune. "Bir şey öğrendiğinde rapor ver." "Bildireceğim."

Rune ve Graydon şekil değiştirdiler. Her bir gryphon devasa boyutlardaydı, kabaca bir SUV büyüklüğünde, bir kartalın kafasına ve kanatlarına ve bir aslanın ağır kaslı vücuduna sahipti. O kadar görkemliydi ki, her şeye rağmen Pia'nın neşesi yerine geldi.

Liam'a döndü. Liam ona acımasızca, "Dikkatli ol. Zaten endişelendiğim bir ebeveynim var."

"Sen de dikkatli ol." Ağzı gerildi. Liam'ın yanına yarım düzine koruma göndermek istiyordu ama Liam yetişkinliğini ve bağımsızlığını kazanmaya bu kadar odaklanmışken bunu yapamazdı. Diğerlerinin önünde ona çok fazla bebek gibi davranırsa onu asla affetmezdi. Ayrıca, Carling ya da Morgan kadar eski biri gibi başarılı bir büyücü olmayabilirdi ama bir ejderha olarak, kendi tarzında, oradaki en Güçlü kişiydi. "Bir Wyr'in muhafız arkadaşlarına ihanet etmesi, onları öldürmesi, harabelere girmesi ve sonra ortadan kaybolması için iyi bir neden düşünmeye çalışıyorum ve aklıma hoşuma giden bir senaryo gelmiyor. Eğer Bayne'nin dediği gibi mezar kazıyorsa, tehlikeli eserler taşıyor olabilir. Çıplak elle hiçbir şeye dokunmayın."

"Bunu yüksek sesle ve net bir şekilde duydum." Onu belinden tutup Graydon'ın sırtına, Bel'in arkasına kaldırdı ve Eva onun arkasına atladı. "Ben kontrol edeceğim"

yakında döneceğim."

"Tamam." Kız onun yanağına dokundu.

Sonra geri adım attı. Yırtıcı bir zarafetle hareket ederek gölgelere doğru süzüldü.

Liam'ın gidişini izleyip endişelenecek zamanı yoktu. Graydon fırladı ve Pia bir kez daha en kötü kâbusunun sahnesine düştü.

Beşinci Bölüm

AŞAĞIDA, HERKES temkinli hareket ederek ve ortaklarına yakın durarak dağıldı. Nöbetçiler daha fazla parıltı çubuğu kırıp yere saçtılar, ta ki yeraltı mağarası keskin, ince bir ışıkla aydınlanana dek.

Pia ne kadar çok ayrıntıyı hatırladığına şaşırdı: üç adam boyunda yükselen taş oymuş duvar resimleri ve ayaklarının altındaki silik, karmaşık mozaik. Eva adım adım ona ayak uyduruyordu.

Şimdiye kadar partide en sessiz kalan Grace, "Ooooh, burası," diye nefes aldı.

Khalil sevgilisinin yanına yaklaştı. "Ne görüyorsun, Gracie?"

Grace gözlerini kocaman açarak yavaş bir daire çizdi. Yirmili yaşlarında, güzel, genç bir insandı; saçları titian renginde, açık teninde narin bir bronzluk vardı ve eski bir yaralanmadan dolayı topallıyordu. Sonuç olarak, topallığını her zaman taşıyacaktı.

Aynı zamanda antik Yunan'a kadar uzanan uzun bir soydan gelen bir Kahin'di. Bir zamanlar, antik dünyanın dört bir yanından krallar ve imparatorlar Kahin'e yalvarmaya gelir, sadece bir dinleyici kazanmak için altın, mücevher ve gümüşten oluşan büyük servetler teklif ederlerdi.

Modern çağda, bu yalvaranlar bir damlaya kadar azalmıştı. Kahin olarak Grace'in hizmetleri için para talep etmesi yasaktı ve isteyenleri dinleme yükümlülüğünü taşıyordu. Ailesi maddi açıdan zor zamanlar geçirmişti... ta ki Grace yaralı Cinleri iyileştirebileceğini keşfedene kadar.

Şimdi, bir toplum olarak Cinler ona bağıllık yağıdırıyordu ve Cinler için neredeyse hayal bile edilemeyecek bir servete sahipti. Hevesli ve minnettar Cinler yeğenlerine bakıcılık yapmayı, Halil'in uzaklara gitmesi gerektiğinde koruma hizmeti vermeyi, market alışverişine çıkmayı ve evini pırıl pırıl temizlemeyi teklif ediyorlardı. Hiçbir görev onlar için çok büyük ya da çok küçük değildi.

Web sitesi hizmetleri sunan Cinlere ait bir şirket Kahin'e adanmış bir web sitesi kurup bakımını yapıyor ve randevularını titizlikle yönetiyordu. Grace bir keresinde bir partide Pia'ya gülerek web sitesinde ne yazdığını ya da ne kadar ücret aldıklarını bilmediğini söylemişti -bilmesi gerekmiyordu ve tüm süreç onun kontrolü dışındaydı- ama sonuç olarak mali kaynakları büyük bir hızla artmıştı. Cinler tarafından evrensel olarak bu kadar sevilme çok güzel bir şeydi.

Grace, "Burası mutsuz hayaletlerle dolu," dedi. "İçlerinde seninle konuşan var mı?" Bel sordu.

Kahin başını salladı. "Henüz konuşmuyorlar. En azından kimse göze çarpmıyor. Birçoğu neler olup bittiğinin farkında olamayacak kadar yıpranmış ve solmuş durumda. Belki birileri öne çıkar. Şu anda sanırım ne yapacağımızı görmek için bekliyorlar."

"Bunu ben de bilmek isterdim," diye mırıldandı Eva Pia'ya.

"Burası çok Mısırlı," dedi Carling. Vampir bir sütuna doğru yürüdü ve parmaklarını oymalı yüzeyde hafifçe gezdirdi. "Halkımızın tanrı-krallarımız için inşa ettiği özenli anıt mezarlara oldukça benziyor. Dil de benzer. Neredeyse okuyabiliyorum ama tam olarak değil. Birkaç ayım olsaydı, eminim tercüme edebilirdim."

Morgan gruba, "Herhangi bir aktif büyü algılamıyorum," dedi. Devasa odada sanki Paris'teki Champs-Elysees'de yürüyormuş gibi rahatça dolaştı. "Ama bu tehlike olmadığı anlamına gelmez. Büyülü tuzaklar olabilir."

"Eğer burası benim asıl memleketim gibiyse, muhtemelen büyülü tuzaklar vardır," diye cevap verdi Carling. "Zehirlenmiş ve efendilerine bakmaları için buraya gömülmüş olabilecek hizmetkârlar, mumyalanmış organ kavanozları ve yiyecek depoları gibi değerli şeyleri korumak için kurulmuş olacaklar. Bu büyüklükte ve ihtişamda bir mezar için, bir yerlerde bir hazine odası olması beni şaşırtmaz. Burası merhumun ölümden sonra rahat bir yaşam sürmesi için ihtiyaç duyacağı her şeyi barındırıyor olmalı."

"Dragos'la birlikte bulduğunuz lahit nerede?" Morgan Pia'ya sordu.

Karanlığı işaret etti. "Aşağıda."

Henüz kimse cadı ışığı yakmak istemiyordu, bu da daha fazla parıltı çubuğu gerektiriyordu ve grup molozlarla kaplı koridorda yürürken doğal olarak daha sıkı bir düzende birleşti.

Bayne, "Şu ana kadar anlatılanlar pek içime sinmedi," diye mırıldandı. "Dört Numara neden iş arkadaşlarını öldürsün, buraya tırmansın ve sonra ortadan kaybolsun? Gardiyan olabilmek için bir geçmiş araştırmasından geçmesi gerekiyordu. Öldürdüğü insanları tanıyordu. Muhtemelen arkadaş ya da en azından dost canlısı tanıdıklardı. Vardiyalarından sonra bira içmeye giderlerdi. Sonra aniden ortaya çıkıp onları öldürdü mü? Bu bana pek mantıklı gelmiyor. Resmin tamamını göremiyoruz."

Rune, "Belki Pia'nın dediği gibi, o da ele geçirilmiştir," diye önerdi.

"Belki." Bayne ikna olmuş gibi görünmüyordu. "Bunun olabileceğini biliyoruz. Ama Dragos, Pia'yla birlikte buraya gelene kadar başını belaya sokmadı. Dört Numara'nın buraya gelmeden önce diğerlerini öldürmesi gerekirdi. Yani cinayet için makul bir neden olarak, bundan hoşlanmıyorum."

Pia'nın da hoşuna gitmemişti. Bu cehenneme dönüş yolculuğuyla ilgili hiçbir şey hoşuna gitmemişti. Peanuf'ına veda etmek hoşuna gitmiyordu -artık Dragos'un 1.80'lik boyuna yakın ve Wyr formunda altı kişilik bir Cessna jet büyüklüğünde olsa bile. Arkadaşı boş büyü zincirleriyle bağlı kalırken ve en azından bu yıl tanışma talihsizliğine uğradığı en uğursuz pislik tarafından ele geçirilmişken, onun bilinmeyen bir katilin peşinden bilinmeyene doğru kaçmasına izin vermekten hoşlanmıyordu.

Buna daha fazla dayanamadı ve kararlılığı kırıldı.

"Bayne." İstedikinden daha sert konuşmuştu. Nöbetçi tüm dikkatini ona vermek için döndüğünde, diğer herkes de döndü. "Liam'ın tek başına gitmesi hoşuma gitmiyor. Hepimiz birbirimize sahibiz ama onun yanında kimse yok. Normalde rastgele bir muhafızın onunla baş edebilmesi mümkün değil. Hepimiz biliyoruz ki bin muhafızdan oluşan bir ordu bile onunla baş edemez -normalde- ama burada ne olduğunu ya da Dört Numara'nın neden böyle bir şey yaptığını anlamıyoruz." Bayne'in keskin bakışlarıyla karşılaştı. "Belki fazla ihtiyatlı davranıyorum ama gidip ona katılır mısın lütfen?"

Bayne ona bakınca Morgan, "Bence gitmelisin," dedi. "Bir ortağa ihtiyacım yok. Pia'nın da dediği gibi, hepimiz birbirimize sahibiz ve tek başıma dolaşmaya gerek duymuyorum. Üzülmektense güvende olmak daha iyidir."

"Ben hallederim." Bayne başıyla onu onayladı, deliğin altındaki alana geri döndü, gryphon formuna büründü ve dışarı fırladı.

Liam'ı şimdi duyabiliyorum, dedi Pia telepatik olarak Eva'ya. *"Mooooooooom! Ama kendime engel olamadım."*

Hayır, yapmayacak, diye yanıtladı Eva. Bu bir çocuğun tepkisi, Peanut da böyle yapardı. Liam akıllı ve mantıklı biri ve Bayne onu yakaladığında bunun nedenini anlayacak. Nöbetçiler yalnız çalıştıkları kadar birlikte de çalışırlar. Kendini boş yere yoruyorsun şekerim.

Bunun üzerine, inşaat alanına geldiklerinden beri aldığı ilk derin nefesi verdi. Eva haklıydı ve Pia ona minnettar bir bakış attı. *Sence ne kadar zamandır buradayız?*

Diğer kadın omuz silkti. *Belki on beş dakikadır? Liam'ın o kadar avantajı yok. Bayne on beş dakika içinde ona yetişir. Görürsünüz.*

Tamam.

Grup ilerlemeye devam ederken, süslü bir şekilde oyulmuş devasa lahit ortaya çıktı. Işıldakların yansımada altın kıvılcımları parlıyordu ve bir moloz yığını ile düşen büyük taşlar lahdin bir ucuna zarar vermiş, onu kırarak açmıştı.

Pia'nın kalbi çarpmaya başladı. Bir yanı kendine kızıyordu. Son zamanlarda bir yığın sinir ve gergin düşünceden başka bir şey değildi.

"Eğer Dört Numara'nın amacı bir hazine çalmaksa, pek de iyi bir iş çıkarmış sayılmaz," dedi Rune kuru bir sesle. "Eğer yanılmıyorsam, tüm o tozun altında gömülü mücevherler var. Altın ve mücevherleri çıkarıp zengin bir adam olarak ayrılabilirdi."

"Sen ne düşünüyorsun, çöreğim?" Graydon Pia'ya sordu. "Her şey sen ve Dragos'un daha önce buraya indiğiniz zamanki gibi mi görünüyor?"

"Bilmiyorum Gray. Dragos yere yığıldığında paniğe kapılmakla meşguldüm." Etrafına bakınırken omuz silkti. "Elbette, yani ürkütücü lahit, kuru, ürkütücü bir rüzgârda ürpertici fısıltılar.... Bekle." Bakışları keskinleşti ve duvar resimlerinden birine doğru ilerledi. Eva onun adımlarını o kadar yakından takip etti ki, Pia durduğunda ona çarptı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Eva.

Pia omuz silkti ve duvar resmini işaret etti. "Bu duvar resminin ortası tahrip edilmiş. Daha önce böyle değildi. Çok etkilenmiştim. Büyük bir savaş sahnesi vardı, yanlarda hâlâ görebilirsiniz."

Diğerleri koşarak ona katıldı. Rune çömeldi. "Buralarda bir sürü ayak sesi var ve Dört Numara gibi kokuyorlar."

"Pia, burada daha önce ne olduğunu anlat," dedi Carling. "Her ayrıntıyı hatırlamaya çalış. Bazı nedenlerden dolayı bu önemliydi."

"Öyleydi...." Pia duvar resmindeki taze yara izlerine bakarken ve o zamandan beri olan birçok üzücü olayı unutmaya çalışırken sesi kesildi. Taş sanki bir baltayla kesilmiş gibi görünüyordu. "Dediğim gibi, bir savaş sahnesi vardı. Çok destansı. Bir sürü insan vardı. Yerde bir ordu ve tepelerinde uçan kanatlı yaratıklar vardı. Yerdeki figürlerden biri diğerlerinden daha büyüktü. Belki de Lahit Adam'dı. Altın bir taç takıyordu ve bir tepenin üzerinde duruyordu. Bilmiyorum, belki taç boyalıydı, belki de altın gerçektir...."

Fısıltılar yoğunlaştı ve ılık, kuru hava huzursuz bir rüzgârın etkisiyle hareketlendi.

Bel nefes aldı, "Tanrım ve Leydim, işte yine oradalar."

"Ben de onları görüyorum, tıpkı sahildeki gibi," diye mırıldandı Grace. "Muhteşemler!"

Pia sabırsızca omuz silkti. "Biliyorum, biliyorum. Görünmeyenler burada." "Pfft, ben hiçbir şey görmüyorum," diye mırıldandı Eva.

"Ben de öyle," dedi Rune.

"Geçen sefer de buradaydılar," dedi Pia dalgın dalgın diğerlerine. "Duvar resminde başka bir şey daha vardı ve dilimin ucunda. Ama tam olarak anlayamıyorum."

Figür diğerlerinden daha büyüktü. Duvarın en büyüğü....

...ve başındaki taç sönük bir altın parıltısıyla parlıyordu...

...ve bir şeyler yapıyordu. Bir şeyler. Senin derdin ne Giovanni? Kendine gel.

Sonra aklına geldi ve omuzları çöktü. "Şimdi hatırladım. Adamın elinde bir asa vardı, belki de bir silahtı. Belki de o kadar önemli bir şey değildi."

Graydon, "Bu sahne Dört Numara'nın baltayla kesmesine yetecek kadar önemliydi," diye hatırlattı ona.

"Emin misin, Pia?" Morgan sordu. "Bir kılıç olabilir mi?"

"Sanırım. Belki?" Büyücüye şaşkın bir bakış attı. "Çok yakından bakmak için durmadım."

"Ne yaptıklarından emin değilim," dedi Bel. O ve Grace bir tarafa çekilmiş ve birbirlerine yakın durmuşlardı. "Anlıyor musun?"

"Sanırım bizimle konuşmak istiyorlar." Grace Pia'ya döndü. "Aslında bence *sizinle* konuşmak istiyorlar. İçlerinden biri bu el hareketini yapıyor." Grace

İki eliyle kendi kulaklarını kapadı, sonra da kapadığı ellerini Pia'ya uzattı. "Bu sana mantıklı geliyor mu?"

Sonunda Pia'nın dikkatini çekmeyi başardı, Pia ormandaki karşılaşmayı düşünene kadar şaşkınlıkla kaşlarını çattı. Bakışları hızla grubun etrafında dolaştı. Grubun bir kısmı onun Wyr formunun ne olduğunu biliyordu -Rune ve Graydon, Bel ve Eva- ama bir kısmı bilmiyordu ve Pia'nın diğerlerini bilgilendirmeye hiç niyeti yoktu.

"Bu akşam erken saatlerde içlerinden biri bana dokunmaya çalıştı," dedi onlara. "Hoşuma gitmedi, ben de geri çekildim. Ellerini öyle tuttu."

"Belki de kulaklarını kapatmak istemiştir?" Grace bir omzunu kaldırdı. "En azından bana öyle geliyor."

Bel, Pia'nın bakışlarıyla karşılaştı. "Seninle konuşmak istiyorlarsa, bir iletişim büyüsü öneriyor olabilir."

"Yapma bunu Pia," dedi Eva sertçe. "Onlara izin verme. Büyü Kulübü'nün ilk kuralı: Yabancı bir yaratığın sana bilinmeyen bir büyü yapmasına asla izin verme."

Bel'in ifadesi alaycı bir hal aldı. "Eva haklı. Bize zarar vermek istediklerine inanmıyoruz ama bu böyle bir riske girmek için yeterli bir neden değil."

"İşimize yarayabilecek bir iki çeviri büyüsü biliyorum," dedi Morgan kayıtsızca. "Ama beni sana büyü yapmama izin verecek kadar iyi tanımadığına karar verirsen de duygularım zerre kadar incinmez. Ama daha çok o lahitin içinde ne olduğunu görmek istiyorum."

"Sen ve ben," dedi Carling ona. "Bir göz atalım." Pia'ya bir göz attı. "Eğer görünmeyenler hâlâ etrafta dolanıyorsa, bir yabancının ya da yabancıya yakın birinin sana büyü yapması hakkında ne düşündüğüne karar vermek için birkaç dakikanı ayırabilirsin. Eva ve Bel haklılar, düşünülmesi gereken hafif bir şey değil."

Morgan görünmeyenin ona bir şey yapmasına izin vermekten daha iyi bir seçenek gibi geliyordu ama... Pia Dragos'un bu konuda ne diyeceğini bildiğinden emindi. Sadece şu anda onun görüşüne önem vermesi gerektiğini düşünmüyordu.

Etrafına tedirginlikle baktı, görüş alanının kenarındaki parıltıları yakaladı. "Hâlâ buradalar."

"Onları ne kadar iyi görebiliyorsun?" Grace hevesle sordu. "Benim için soluk ve yarı saydamlar, neredeyse güçlü hayaletler gibiler."

"Benim için de öyle," dedi Bel onlara.

Pia tereddüt etti ama itiraf etmekte bir sakınca görmedi. "İnsan halimdeyken onları sadece görüş alanımın kenarında parıltılar halinde yakalayabiliyorum, ama

Wyr formumda onları mükemmel bir şekilde görüyor ve duyuyorum."

"Ahhh," diye iç geçirdi Kahin. "Çok kıskandım. Bu inanılmaz olmalı."

"Dürüst olmak gerekirse, oldukça sinir bozucuydu," diye mırıldandı Pia. "Dizginlerimi sıkı tutuyorum ama Wyr formum şu anda oldukça çılgın." Rune, Carling ve Morgan'ın lahite yaklaşmasını izlerken tırnağını ısırırdı.

O mekanizmanın içinde *üçünü* de dışarı çıkarabilecek bir şey olabilir miydi? Kulağa tuhaf geliyordu ama Dragos'un kasılmalar içinde yere yığıldığı o korkunç anı bir milyon yıl düşünse aklına getiremezdi.

Gruptaki diğerlerinin de benzer endişeleri varmış gibi görünüyordu. Khalil sessizce tekrar beden değiştirerek Grace'i koruyucu bir örtüyle sardı ve Graydon da Bel'e yaklaştı.

Morgan, Rune ve Carling lahitin kenarında durakladılar.

Morgan mırıldandı, "Sanırım sorun yok. Ya sen?"

Carling bir süre sonra, "Katılıyorum," diye cevap verdi. "Çok fazla büyü kalıntısı var ama aktif bir şey yok."

"Dört Numara *parfümünü* de burada bırakmış." Rune işaret etti. "Özellikle de lahdin kapağının ve bir köşesinin kırıldığı yerde. Sanırım o çılgın piç oraya sürünerek girmiş."

Üçlü birlikte çalışarak kırık taş kapağı kaldırdı ve kaldırdı. Eva mırıldandı, "Bu binlerce kilo ağırlığında olmalıydı. Bir kurt adam, bir Vampir ve bir gryphon bir bara giriyor ve ne elde ediyorlar? İstedikleri her şeyi alıyorlar."

Pia gülmek istemiyordu. *Şu anda hiçbir şey komik değildi.* Burnundan bir homurtu kaçtı. Dehşet ve hayranlık arasında gidip gelerek lahite yaklaştı, diğerleri de onu izledi.

Morgan bir ışık çubuğu daha kırdı. Yakışıklı yüz hatlarını ürkütücü bir eğimle aydınlattı. "Vay, vay, vay," dedi. "Tam da şüphelenmeye başladığım gibi." Yukarı baktı. "Burası güvenli. Yaklaşabilirsiniz."

Hep birlikte lahdin etrafını sardılar ve içindekilere baktılar. İçinde, kapağı yerinden çıkmış, insan şeklinde altın bir kabuk vardı. İçinde gri ve çürümekten yıpranmış bir beze sarılmış bir mumya yatıyordu. Kolları dirseklerinden kırılmıştı. Kemik ve kumaş parçaları etrafa saçılmıştı.

"Görünüşe göre bu beyefendi bir şey tutuyormuş. Belki bir asa ya da bir değnek." Morgan'ın bakışları Pia'ninkilerle buluştu. "Ya da belki bir kılıç. Her neyse, artık yok."

Rune kapağı kavradı ve yukarı kaldırdı. Eva, Pia'nın kafasının içinde kuru bir sesle, *"Bu da birkaç yüz kilo daha eder,"* dedi. *Sanırım yumurtalıklarım küçük bir fare gıcirtısı verdi. Başka birine aşık olabilirim, ama ölmedim.*

Kesin şunu! Pia, Eva'nın omzunu itti. *Şu anda gülmek istemiyorum.*

Öyle değil mi, tatlı bezelyem? Eva ona saf, berrak bir kötülükle dolu bir bakış attı. *Günlerce devam edebilirim. Koridordaki o konuşma için sana hâlâ borçluyum.*

Tanrım, Pia o kadını seviyordu. Rune kapağın alt ucunu lahdin kenarına dayarken kolunu Eva'nın kolunun arasından geçirdi. Tozlu taşlar ve lapis lazuli ile süslenmiş, şaşırtıcı güzellikte bir parçaydı. Altın yüzü sildi ve ona bakarken sessizliğe gömüldüler.

Yüzün oniks taşlı iri gözleri, uzun, zayıf bir çenesi, yüksek, güçlü elmacık kemikleri ve hafif bir gülümsemeye dönüşen şehvetli, kalın dudakları vardı. Benzerlik o kadar gerçekçiydi ki, zayıf yanaklarda günahkâr derecede tatlı ağzı çevreleyen kırışıklıklar vardı. Işıldaklardan gelen kararsız aydınlatma görüntüye tekinsiz bir canlılık veriyordu.

Pia'nın ensesindeki küçük tüyler diken diken oldu. Kime baktığını biliyordu. Dragos'un çalınmış yüzünde de aynı bilgili gülümsemeyi görmüştü.

"Ne düşünüyorsunuz çocuklar?" Rune yüze bir kez daha vurdu.

Graydon başını iki yana eğdi. "Bence biraz ironik görünüyor."

Rüzgârdaki fısıltı bir tıslamaya dönüştü ve içinden vahşi bir hırıltı koptu. "Eritilip cüruf haline getirilmesini ve denize dökülmesini istiyorum," diye hırladı ve Morgan'ın yüzündeki uyanık ilgi şefkatle yumuşadı.

Obruğun olduğu yöne doğru bir yığın moloz ve taş takırdayarak yere düştü. Pia ve diğerleri dönüp baktılar. Şansları varsa yeni gelenler Liam ve Bayne'di.

İri yarı, kıvrak bir figür yüzeyden düşerek yere çömeldi. Tam boyuna ulaştığında, kısa siyah saçlarından parlayan ışık çubuğu ışığı parladı.

Pia arkadaşlarının keskin, kesik nefeslerini ve çekilen kılıçların metalik kayışlarını duydu. Carling ve Morgan, uzun yaylara yerleştirilmiş ölümcül oklar gibi havada parıldayan Büyülü Güç'ü havaya kaldırdılar.

Altıncı Bölüm

Ama o mesafeden, bir an için bile olsa, Pia daha iyisini biliyordu. *Biliyordu.*

Adam ona doğru yürüdü, uzun bacakları aradaki mesafeyi kapatıyordu, altın rengi gözleri parlıyordu.

"Tam zamanı!" diye bağırdı adama. Fırladı.

Adam yeterince uzaktaydı ve en iyi koşu hızına ulaşmak için zamanı vardı. Wyr formu üzerindeki kontrolü buharlaştı ve Tanrı merhamet etsin, yavaşlayacak akli yoktu. Ne kadar hızlı koşarsa koşsun, yine de yeterince hızlı değildi ve ondan yaklaşık on adım uzaklaştığında pes edip sıçradı.

Adam onu havadan yakaladı ve ivmesinin gücünü kırmak için bir daire çizerek savurdu ve sert ağzı onun kine çarptığında hâlâ dönüyordu. Kolları, bacakları, dudakları, ruhu, her şeyiyle ona yapıştı.

Bu çok kötüydü. Artık böyle yaşamak ve her yere birlikte gitmek zorunda kalacaklardı, kız ona bir akrep gibi yapışacaktı.

Tuvalet ziyaretleri garip olurdu. Belki zamanla tenleri birbirine karıştırdı. PiaDragos olurlardı. Ya da belki DragosPia. Bir yanı deli bir aptal gibi telepatik olarak gevezelik ettiğini biliyordu.

"Seni duyuyorum," diye fısıldadı ağzına karşı, eli saçlarında yumruk olmuş, kaslı bir kolu kalçalarına sarılmıştı. "Söylediğin her şeyi duyuyorum. Geçti artık. Pia, ağlamayı kes."

Ağzını açıp hıçkırma hıçkırma ağlamak zorunda kaldı, "*Duramıyorum, seni orospu çocuğu. Beni bir daha asla böyle korkutma.*"

Yüzü. Yüzü her şeydi. Aynı anda hem vahşi, hem kararlı, hem de şefkatli görünüyordu. Onu büyük bir kayanın yanına taşıyarak kenarına tünedi. "O zaman istediğin kadar zaman ayır ve içini dök." Omzunun üzerinden, "Bize biraz yer açın." dedi.

Diğerleri başka bir yere gitti. Nereye gittiklerini bilmiyordu ve umurunda da değildi. "Şimdiye kadar olduğum kadar deliydim ve daha önce de zaman zaman oldukça delirmiştım."

"Biliyorum." Saçlarını okşadı ve bir tutamını gözlerinden çekti. "Çok özür dilerim."

"Kes şunu!" Onun omzuna bir tokat attı. "O yozlaşmış, hırsız, şeytani, iğrenç, yalaka, açgözlü, asalak, yalancı orospu çocuğunun yaptıkları için özür dileme."

"Eğer onu lime lime edebilseydim, ederdim," diye homurdandı. Gözleri herhangi bir kızdırma çubuğundan, herhangi bir demir ocağından daha parlaktı ve güçlü vücudunun uzunluğu ateş gibi sıcak hissettiriyordu, o kadar ki kadın kıvranmaya başladı.

"Başa çıkılamayacak kadar ısınıyorsun," dedi ona, onu tanımayan birinin az çok sakın bir ses olduğunu düşünebileceği bir sesle. Sonra yüzünü onunkinin içine soktu ve ona burun buruna baktı. "Beni bırakmaya zorlama. *BU HIÇ İYİ DEĞİL!*"

Bir nefes çekti. "Hayır, olmaz. Dayan."

Adam gücünü kontrol altına alıp sakinleştikçe, kadın ayrıntıları fark etmeye başladı. Adam yine morarmış ve kanlar içindeydi. "Berbat durumdasın. Bunu kaldıramam. Seni iyileştirmem gerek."

"*PIA, HAYIR,*" dedi o kadar sert bir aciliyetle ki, bu onu kısa sürede kendine getirdi. Telepatik olarak ekledi, *Diğerleri hâlâ yakınlarda.*

Tamam. Tamam. Burnunu çekti. Kendini toparlamak için uygun bir zaman değildi. her şeyi göğsünden atar. Her anı tek anınmış gibi yaşa, değil mi? *Sana çok yumruk attım ve görünmeyenler benim Wyr formumu gördü. Ve bununla gurur duymuyorum ama sonuçta helikopter anne olabilirim.*

Ne?! diye hırladı. Acımasız yüz hatlarında öfke parladı.

Biliyorum! Elimden geleni yaptım. Liam'ın gitmesine ve bir yetişkin olmasına izin vermek istedim ama sonra yıkıldım ve Bayne'i onun peşinden gönderdim. Kirli gömleğini çekiştirdi. Umarım bana çok kızmamıştır. Ayrıca Eva istediğinde Kevlar'ı giymedim.

Sen neden bahsediyorsun?

Günahlarımı sıralıyorum, diye açıkladı.

Unut bunu! O yaratıklar senin Wyr formunu gördüler mi? Etrafına baktı, ağzı sert ve acımasız bir çizgiye oturmuştu. Onları öldürmenin bir yolunu bulmam gerekecek. Hepsini. Sadece önce onları nasıl göreceğimi bulmalıyım.

Adamın gömleğini çekiştirdi. *Henüz kendim hakkında konuşmam bitmedi.*

"Tanrım, bana güç ver," dedi yüksek sesle.

Kadının ağızı açık kaldı. "Daha önce hiç böyle bir şey söylememiştin. Sen dindar değilsin. Özellikle de İsa değilsin."

Yüzünü kavrayarak onu öptü ve kadın ne söylediğini unuttu. İşte buradaydı, çaresizce ihtiyaç duyduğu şey. Yuvası. O eviydi. O da eviydi. Dehşete düşmüş ruhunda bastırılmış olan tüm özlemle onu geri öptü. Yavaş yavaş, Wyr tarafı dışarı çıkmak için derisinin içini dövmeyi bıraktı ve sakinleşti, eşinin varlığıyla yatıştı.

Sonunda, "Daha iyi misin?" diye fısıldayacak kadar uzaklaştı. "Mmhm." Ona sokuldu.

"Ben de öyle." Saçlarını okşayarak ona telepatik olarak şöyle dedi: "*Birlikte eriyip PiaDragos olma fikri beni ne kadar etkilese de-*

Ya da DragosPia, diye araya girdi.

-Ya da DragosPia, diye ekledi hafif bir gülümsemeyle, *eminim banyodaki yalnız zamanlarınızı feda etmek istemezsiniz. Ayağa kalkmaya hazır mısınız?*

Bunu düşündü. *Pazarlık edelim.*

Seni bırakmayacağım, özellikle de burada. Alnına hızlı bir öpücük kondurdu. *Sadece seni ayağa kaldırıyorum. Dikkatimizi bekleyen sekiz kişilik bir dinleyici kitlemiz var.*

Ne istedikleri umurumda değil. Adamın sert çenesini renklendiren koyu renkli bir çürüğe kaşlarını çatarak baktı. Sahip olduğu her şeyi yumruklarına yatırmıştı. Bunu yapmış mıydı?

Adam ona hızlı, yumuşak bir sırtısla karşılık verdi. *Ben de bilmiyorum ama hepimizin birbirimize söyleyecek şeyleri var.*

Pfft. Aklına başka bir düşünce geldi ve parmağını Dragos'un burnunun altında salladı. *Sakin -bunu tekrarlamama izin ver Dragos- buradaki hiçbir hazine ilgini çekmesin.*

Tek gözünü şüpheyile ona dikti, sanki az önce söylediği şeyin büyüklüğünü kavrayamamış gibiydi. *Genel olarak konuşursak, hazine sadece cansız şeylerdir, Pia.*

O zaman neden bu kadar hoşuna gidiyordu? Onun ne yaptığını biliyordu. Adam, daha sonra içinden geçeceği bir konuşma zemini hazırlamaya çalışıyordu.

Umurumda değil. Kız onun bakışlarını amansız bir ifadeyle karşıladı. Onun ne kadar ciddi olduğunu duymaya ihtiyacı vardı. *Burada bazı parlak şeyler keşfettik ama*

Gözlerini ona dikmeden önce bilmelisin ki, bu kumda geçmemeni istediğim bir çizgi.

Kaşlarını çattı. Bu kadar mı yatırım yaptın?

Dünyadaki tüm hazineleri elde edebilirsin, hem de hepsini. Takas edebilir, kumar oynayabilir, kartlarda hile yapabilir, banka kasalarını açıp çalabilir, bunun için şantaj yapabilir, istediğiniz ulusla savaşa girip onları iflas ettirebilirsiniz, umurumda değil. Buradakiler şeytani mülkiyete sahip ve hiçbirini alamazsınız. Ben... Ben bunu kabul edecek kadar dengeli değilim. Ev hakkında sonra konuşuruz.

Kız konuşurken bakışları önce spekülasyonla sonra da şefkatle kararmıştı ama son kısımda siyah düz kaşları keskin bir şekilde çatıldı. *Ev mi?*

İçgüdüsel olarak çirkin anıları silmeye çalışarak bir elinin tersiyle dudaklarını ovuşturdu. *O evdeydi. Orada bir şeyler yaptı. Mutfağımızda yemek yedi ve dolabınızı karıştırdı. Duşumuzda duş aldı.*

Bana dokundu, beni öptü, göğüslerimi okşadı.

Daha önce Dragos'a gerçeği söylemişti - o piç sadece yapmasına izin verdiği şeyi yapmıştı, ama çoğunlukla ısrarcı olması için yeterli zaman olmadığı için. Ve bütün bu süre boyunca bir yanı, eğer ısrar ederse ne yapmak zorunda kalacağını düşünmüştü.

Onun sözleri üzerine Dragos'tan yayılan öfkeyle yüzleşmek neredeyse imkânsızdı. Vücudunun muazzam kas yapısı kaskatı kesildi.

Ejderha yerin sarsılmasına neden olan derin bir sesle, "Orayı yerle bir edeceğim," dedi.

Sarsıntı devasa odaya yayıldı ve gerilmiş taşın gong sesi gibi büyük bir gürültüyle çınlamasına neden oldu. Toprak ve kaya parçaları etrafa saçıldı. Yüce tanrılar, eğer dikkatli olmazsa bir depreme daha neden olacak ve her yeri başlarına yıkacaktı.

"Sorun yok," diye fısıldadı hızla, iki eliyle adamın ölümcül yüzünü çerçeveleyerek. "Ben iyiyim. Artık her şey yolunda."

Dragos'un katil tarafı ortaya çıktığında son derece dehşet vericiydi. Dişlerinin arasından, "Henüz kendim hakkında konuşmayı bitirmedim," dedi.

"Anlıyorum bebeğim, ama burada değer verdiğimiz insanlar var. Onları tonlarca kaya ve toprağın altına gömmek istemiyoruz." Onun acımasız yüzüne dokundu.

kararsız parmaklarıyla ağzını kapattı. "Lütfen, dizginlemek zorundasın."

Tısladı, yüzündeki vahşi ifadenin görüntüsü kadının retinasını yakıyordu. Sonra hissedilir bir çabayla gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. Ona tekrar baktığında, yanan altın bakışlarındaki vahşet hâlâ oradaydı, ama onu kontrol altına almıştı - belki de zar zor. Şu anda onun daha fazla strese girmesini istemezdi.

Nefes aldı, "Şu anda senden çok şey istiyorum. Teşekkür ederim."

Adam başını salladı, kadının ellerinden birini kavradı ve dudaklarını parmaklarına bastırdı. Sonra onu ayağa kaldırdı, bir elini kendi elinin içinde tuttu ve doğruldu.

Diğerleri, ejderhanın harabelere daha fazla zarar verip vermeyeceğini görmek için beklerken, berrak gece gökyüzünün altında, obruğun girişinde toplanmışlardı. Dragos, Pia'yı da yanına çekerek onlara doğru yürüdü. Onu bırakmayacağını söylerken şaka yapmıyordu.

"Rapor verin," dedi Graydon ve Rune'a.

Bilgilendirme becerisinde ustalaşmış olan bu iki kişi ona olanları net ve kısa bir şekilde özetlediler. Morgan ve Carling çeşitli noktalarda yorumlar eklediler, Grace ve Bel de görünmeyenlerle ilgili kendi parantez içi gözlemlerini eklediler.

Pia her şey boyunca orada olduğu için, olanları akışına bırakmış, onun yerine kendisini kavrayan uzun, sert parmaklara, Dragos'un varlığının somut duygusuna odaklanmıştı. Neredeyse dayanılmaz olan gerginlik azalınca, yorgunluk baş döndürücü bir dalga halinde üzerine çöktü. Kirli zemine kıvrılma isteğiyle savaştı.

Raporu dinledikten sonra onlarla birlikte lahite doğru yürüdü ve uzun, zonklayıcı bir an boyunca altın görüntüye baktı.

Onu izlerken telepatik olarak fısıldadı: *"Dünyadaki tüm hazineler senin olabilir, bu hariç."*

Gergin ağzının köşesindeki kas seğirdi. *Katılıyorum. Bu kibir abidesinin hayatta kalmasına izin verilmeyecek.* Parmak parmak, dikkatlice elini bıraktı.

Sonra o kadar hızlı hareket ediyordu ki bir bulanıklıktı, lahdin üzerine atladı ve yumruğunu mumyanın kafasına indirerek onu paramparça etti, öyle ki kemik ve kumaş parçaları dışarı fırladı. Grace ve Bel irkilerek geri çekildiler, ama Pia'nın dikkati

Dragos'u onaylayarak izleyen Rune ve Graydon tarafından yakalandı. Nöbetçiler her zaman Dragos'un daha vahşi tarafıyla rezonansa girmişti. Dragos doğruldu ve ona döndü, "Onaylıyorum, ama bilesin ki, yıkanana kadar bana dokunmana izin vermeyeceğim.

mumya tozu."

Sırıttı. Adam daha sakın görünmeye başlamıştı; sonunda kadın da kendini daha sakın hissetmeye başlamıştı. Normale dönme yolunda ilerliyorlardı.

"Soru sormaya başlamak için yeterince iyi bir zaman olduğuna göre, nasıl kurtuldun?" Morgan sordu.

Dragos lahdin kenarından aşağıya sıçradı. "Onun illüzyonlarından sıyrıldım. O bir tuzak kurdu, ben de bir tuzak kurdum. Varlığını iyice kavradıktan sonra onu... ejderha ateşiyle yakmaya başladım."

Morgan'ın kaşları dinlerken birbirine çarpıldı. Büyücü büyülenmiş ama hâlâ şaşkın görünüyordu. "Bu ikinizin de bedensiz olduğu bir dövüş müydü?"

"Doğru."

"Yöntemini anladığımdan emin olmasam da işe yaradığına sevindim."

Pia büyücü değildi ama Dragos'un ne demek istediğini anladığını sanıyordu. Ejderha ateş püskürttüğünde, bu sadece fiziksel bir alev değil, Güç dolu bir alevdi. Ejderha ele geçirildiğinde onun gözlerine baktığını ve kendisine bakanın Dragos olmadığını *bildiğini* hatırlıyordu. Ruhundaki ateş kaybolmuş, o sıcak altın gözler sönmüştü.

"Yani o artık ölü," diye bastırdı Rune. "Öyle değil mi?"

Dragos paramparça olmuş mumyaya baktı. "O zaten ölüydü. Varlığı, ruhu, ne dersiniz deyin, ejder ateşiyle başa çıkamadı ve kaçtı. O noktadan sonra Aryal, Grym ve Quentin'i tekrar gerçekten ben olduğuma ikna etmek oldukça hızlı oldu, böylece beni serbest bıraktılar."

Khalil Grace'le yüzleşmek için döndü. Cin, "Onaylayın lütfen," dedi. Grace gözlerini kırptırdı. "Neyi onaylamamı istediğini bilmiyorum."

"O şimdi ruhlar âleminde mi?"

"Adını bilmiyorum," dedi Grace. "Ve çok tehlikeli olduğu için onu aramaya çalışırken kendimi rahat hissetmiyorum. Zaten arasam bile, istemiyorsa gelmek zorunda değil." Dragos'a baktı. "Ve Dragos onu yaralayabildiğine göre, istemeyeceğinden oldukça eminim."

Graydon burnunu sıktı. "Yani o piçin gerçekten gittiğine dair elimizde somut bir kanıt yok."

"Hayır." Dragos P'nin vuruşunu daha da kuvvetlendirdi. Pia'nın midesi bulandı. Hayır, hayır, hayır. Bunu duymak istemiyordu.

"Postülasyon," dedi Morgan. Grubun çevresinde bir daire çizerek yürümeye başladı.

Büyücü her zamanki gibi sakin, meraklı ve ilgili görünüyordu. Kendi alanında büyük bir üstattı ve Pia uzak bir an için onun tutkusunun tümüyle tek bir kişiye odaklanmasının, tümüyle onunla meşgul olmasının ne kadar zorlayıcı bir şey olduğunu hayal etti. Sidonie şanslı bir kadındı.

Telepatik olarak Eva'ya, *"Ben tamamen ve mutlulukla Dragos'u sevmeye dalmışken, yumurtalıklarım da az önce küçük bir fare gıcirtısı çıkardı,"* dedi.

Eva'nın bakışları onunkilere kaydı.

Çiftleşmiş olabilirim, ama ölü değilim, diye ekledi Pia. Bir omzunu hafifçe yukarı kaldırdı, Eva'nın ifadesindeki şaşkınlık yerini hızlı bir kahkahaya bıraktı.

"Elinizde karmaşık ve özel bir şey yapan Dört Numara var," dedi Morgan. "Çok hedefe yönelik bir şey, kendi normlarının çok ama çok dışında bir şey. Buraya geleceğini biliyordu. Zarar verdiği şeye zarar vereceğini biliyordu. Aldığı şeyi alacağını biliyordu. Bunları nasıl bilebilirdi ki?"

"Bunun tek bir cevabı var." Dragos kollarını kavuşturdu. "Ona söylendi."

"Doğru," diye yanıtladı Morgan. "Ona bilgi verilmiş olmalı. Peki bütün bunları bilebilecek tek kişi kimdi?"

"Ben," diye homurdandı Dragos. "Ya da ben olduğumu düşündüğü kişi."

Morgan Dragos'a bir kaşını kaldırdı. "Ayrıca doğru. Bayne, Dört Numara'nın eylemlerinden ve güdülerinden rahatsız olmuştu ama Dragos'un -ya da Dört Numara'nın öyle düşündüğünü- ona izlemesi için net bir talimatlar dizisi vermiş olabileceğini düşünürseniz, bunlar daha şeffaf hale gelir. Eğer Dört Numara iyi bir Wyr askeri olsaydı, malikânesinin Lordundan gelen emirlere uymak için oldukça motive olurdu. Bir başkasının emriyle iş arkadaşlarını ve yoldaşlarını bu kadar rahat bir şekilde öldüren biri beni ahlaki açıdan endişelendirse de, bu senaryoya uyan tek şey bu."

Rune, Carling ve Graydon'ın yüz ifadelerinde acımasız bir anlayış belirirken, Bel dehşete düşmüş görünüyordu.

Pia'nın kollarının çıplak derisinde tüyler diken diken oldu. Hızlı hızlı kendini ovuşturdu. "Ama bunu ne zaman ve neden yapmış olabilir? Plaj partisi için hazırlanmakla meşguldü, biz de onu tuzağa düşürdük."

Graydon ona şöyle dedi: "Dragos yere yığıldı ve kendine geldiğinde o olmadığını hemen anladığınızı söylediniz. Yüzeye çıktığınız anda planlar yapmaya başladık. Ya bunu yapan sadece biz değilsek?"

Morgan gruba, "Şunu bir düşünün," dedi. "Tanrı-kralımız burada ölü yatıyordu ama sayısız yıl boyunca gitmemişti. Dragos ve Pia onun için bin yıldır eline geçen ilk özgürlük fırsatı olmalı, o da buna balıklama atladı. Size şu kadarını söyleyeyim, benim yeni, çok çekici dostlarım; eğer Dragos'a sahip olmak zorunda kalsaydım, bu konuda son derece tedirgin olurum."

Dragos'un ağzının kenarlarında sert bir gülümseme belirdi. "Bunu yapamazsın. Geldiğini görürsem yapamazsın."

Morgan ona, "Geldiğimi görmeseydin yapabilirdim," dedi. "Çünkü olan bu, değil mi? O yetkin ve yetenekli bir büyü kullanıcısı. Seni gafil avladı ve bu onun içeri giriş penceresiydi. Ama o ben olsaydım, pek çok nedenden ötürü çok tedirgin olurum -yaşınız, irade gücünüz, doğanız, zekanız ve büyü bilginiz. Eğer bir kale olsaydınız ve sizi ele geçirmiş olsaydım, elde tutulması çok zor bir bölge olurdu. Ve bunu bilirdim çünkü tıpkı tanrı-kralımız gibi ben de büyüü çok iyi bilirim. Bu yüzden ele geçirdiğim bu değerli mülkü elimde tutabileceğimi düşünmezdim. Ve geri çekilmek zorunda kalmam ihtimaline karşı yedek pozisyonum için planlar yapardım."

"Siktir, siktir, siktir," diye mırıldandı Graydon. "Ve biz onun hakkında bir şeyler öğrenirken, o da bizim hakkımızda bir şeyler öğreniyordu."

"Pia, bir figürün dünya dışı yaratıklarla savaşırken bir Güç nesnesi kullandığı bir sahne tarif etti. Bu asa, değnek, kılıç -her neyse- tanrı-kralımızın büyüünün odak noktası olmalı," dedi Morgan. "Onunla ne kadar çok çalışırsa, o kadar güçlü hale gelirdi. Ayrıca onu bir ruh deposu haline de getirmiş olmalı."

"Bunları duymuştum," diye mırıldandı Carling. "Bazı büyüleri bile okudum ama hiç yapmadım."

"Ben de," dedi Morgan ona. "Çoğunlukla sağlıklı bir şey olmadıkları için. Eğer ölürsem ve öldüğümde, ruhumun evrene salınmasını istiyorum."

ölümden sonra ne olacaksa ona geçeceğiz. Belki bu reenkarnasyondur, cennet ya da cehennemdir, belki de hiçbir şeydir."

Grace gülümsedi. "Hiçbir şey değil, söz veriyorum."

Onun önünde eğildi. "Her ne olursa olsun, sonsuza dek bir kapta hapsolmak istemediğimden eminim."

Pia tartışma ilerledikçe kendini daha da kötü hissetmeye başlamıştı. Beline doğru eğildi, ellerini dizlerine dayadı ve, "Liam da Dört Numara'nın peşinden gitti, Bayne de onun peşinden gitti," diye inledi.

"Yeterince duydum." Dragos, Graydon'ın daha önce düşürdüğü ipin hâlâ sallanmakta olduğu yere doğru yürüdü. Omzunun üzerinden Pia'ya baktı. "Geliyor musun?"

Pia onun üzerine atladı. "Tabii ki geliyorum."

Dragos Wyr formundayken şekil değiştirip obruğa büyük bir zarar vermeden uçamayacak kadar büyüktü. Pia'yı üzerine tırmanmaya ve sırtına binmeye çağırdı. Pia güvenli bir şekilde tutunduğunda, Dragos ipe tırmandı. Bir kurtadam olarak Morgan'ın uçmak için kanatları yoktu, bu yüzden o da aynı yolu izledi ve Eva da öyle yaptı. Diğerleri de Rune ve Graydon'a gryphon formlarında binip uçtular.

Dragos diğerlerine "Bir arama ekibi oluşturmalıyız," dedi.

O konuşurken bile kanat sesleri duyuldu. Yarı sezgisel bir boyuttaki öteki dünyaya ait kanatlar değil, sıcak ve tozlu havayı yüzlerine çarpan gerçek kanatlar. Gözlerini kısarak başını kaldıran Pia, Bayne ile Liam'ın tepelerinde dolaştıklarını gördü.

Bayne yakınlarına hassas bir iniş yaptı. Liam'ın ejderha formu çok daha büyüktü, obruğun diğer tarafındaki temiz alana doğru savruldu ve tekrar insan formuna büründü, sonra koşarak yanlarına geldi.

"Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim," diye fısıldadı Pia dinliyor olabilecek herhangi bir tanrıya.

"Özgürsün," dedi Liam Dragos'a.

"Gerçekten de öyleyim. Geri dönmen çok güzel." Dragos ona sarıldı.

Sonra Liam Pia'ya döndü. Pia kollarını ona doladı. "Çok endişelendim ve seni gördüğüme çok sevindim. Dört Numara'ya ne oldu?"

Liam başını salladı. Bayne, "Onu yakalayamadık. Liam'ı yakaladığımda kıyı şeridi boyunca uçuyordu. Piç kurusu bir Wyr, o yüzden gerektiğinde kokusunu nasıl gizleyeceğini biliyor." Pia'ya, "Biliyorum," dedi.

Haber beklemek zor olabilir, bu yüzden sizi bilgilendirmek için geri geldik. Bu hızlı ya da kolay bir av değil."

Dragos, "Aryal, Quentin ve Grym temizlenmek ve beklemek için eve döndüler," dedi.

"Ben onları getiririm," diye teklif etti

Graydon. Liam Pia'ya baktı. "Ben acıktım."

"Tamam tatlım," dedi Pia. "Eve dön ve yiyecek bir şeyler al. Bir sürü yiyecek var. Babanı bırakamam."

Liam başıyla onayladı. Pia'nın saçlarını okşadı, uçlarını parmaklamaya devam etti ve sonra hızla uzaklaştı.

YEDİNCİ Bölüm

GRAYDON takip etmeye başladığında Dragos ona, "Bir daha düşündüm de, hepimiz geri dönüp orada toplanalım. Mumya tozundan arınmak ve yeni giysiler giymek istiyorum."

"Kulağa hoş geliyor," dedi Graydon.

Pia şafakla birlikte aydınlanmaya başlayan gökyüzüne baktı. Plaj partisinde bol bol yemek yemişti, bu yüzden Dragos'un vücudu son zamanlarda beslenmişti, ama Liam'ın yapacağı smoothie'yi hiç içmemiştir.

Neredeyse yirmi dört saattir bir şey yememiştir ve sadece çok fazla enerji harcamakla kalmamış, aynı zamanda Niall için anne sütü de pompalamıştır.

Kendini boşlukta ve sersemlemiş hissetmeye başlamıştır. Araya girenin sonsuza dek yok edilmesini istese de, bir yanı Dragos'un kararıyla rahatlamıştır. Bir sonraki şey olmadan önce sadece birkaç dakikaya ihtiyacı vardı.

Liam'ı geri takip ettiler ve ev aynı anda orada bulunan herkesle çok hızlı bir şekilde aşırı kalabalıklaştı. Birkaç kişi ana süitin dışındaki güverteye taşınca Pia, Dragos'a kaşlarını çatarak baktı ve o da geri döndü. Birbirine bu kadar sıkı sıkıya bağlı bir topluluğa sahip olmak güzeldi ama bu aynı zamanda yakında hiç yalnız kalamayacakları anlamına da geliyordu.

O büyük yere ihtiyacımız var, dedi Pia'ya telepatik olarak. *Şu anki gibi.*

Biliyorum. Onun sırtının uzun, güçlü çizgisini okşadı. *O kadar büyük bir yere ihtiyacımız var ki herkes içinde kendine ait bir yer bulabilecek ve biz ayrılıp kendi gerçek yerimizi aldığımızda farkına bile varmayacaklar.*

Karanlık bakışlarında hem açlık hem de kahkaha parıldıyordu. *Ava devam etmeden önce çok uzun süre beklemek istemiyorum, yoksa seni banyoya çekerim ve diğer herkesin canı cehenneme.*

Bu düşünceni şimdilik unutma. Yakında yine devam ederiz. Ellerindeki mumya bitlerini unutup ona dokunmaması için kollarını iterek parmak uçlarında durdu ve onu hızla öptü.

Nefesinin altında hırlayarak, geri çekilmeden önce öpücüğü derinleştirdi. Hayal kırıklığı yüz hatlarını sertleştirmişti.

Bu noktada o kadar acıkmıştı ki bayılacak gibi hissetmeye başlamıştı. "Yemek yemem gerek."

"Git," dedi hemen. "Beş dakikaya oradayım."

Liam'ın tezgâhta durmuş biftekli sandviçleri mideye indirdiği mutfağa doğru ilerledi. Aryal, Quentin ve Grym de oradaydı, bira içiyor ve kocaman bir kanat ve tavuk budu tabağını silip süpürüyorlardı.

Quentin ona sarılmak için yemeği bıraktı ve o da minnetle ona doğru eğildi. "Bu gruba karıştığımızdan beri ikimizin gördüğü şeyler," diye fısıldadı.

Adamın göğsü sessiz bir kahkahayla inledi. "Evet, gördüğümüz şeyler. İyi olmana sevindim."

"Teşekkür ederim." Onun yanağına bir öpücük kondurduktan sonra geri çekildi ve hepsine birden şöyle dedi. "Her şey için teşekkür ederim."

Aryal başını salladı ve Grym bira şişesini ona doğru eğdi. Yaptıkları şey hakkında asla konuşmayacaklarını biliyordu. Sentinel kulübünde olanlar Sentinel kulübünde kalacaktı. Ama bu onun için sorun değildi. O plaj çadırında Dragos'a yaptıklarının ayrıntılarına ihtiyacı yoktu.

Buzdolabından meyve suyu aldı, susuzluktan sürahidem içti ve şeker vücuduna çarptıkça neredeyse bir anda kendini daha iyi hissetmeye başladı. Sonra vegan yemekleri gelişigüzel topladı - bir tabak kurabiye, bir kase makarna ve bir kase salata daha - ve onları tezgâhın üzerine koydu.

"Dragos artık ele geçirilmediğine göre New York'a dönmeyi düşünmeliyiz," dedi Grym. "Böcek avı kulağa ne kadar eğlenceli gelse de, bunun için bize ihtiyaçları yok."

"Ben biraz kalmak istiyorum," diye cevap verdi Aryal. Harpy bir tavuk kanadının etini emdi. "Böcek avını seviyorum. Liman soruşturmasıyla ilgili yapacak o kadar çok işim var ki."

Grym mırıldandı, "Masamda o kadar çok rapor var ki, istihbarat edindiler, kendi medeniyetlerini kurdular ve bebek sahibi olma sürecindeler. Hatta bebekleri bile oluyor." Pia'ya gülümsedi. "Lafi açılmışken, senin küçük kaçığı göremediğimiz için üzgünüm. Onu eve götürmek için sabırsızlanıyor olmalısınız."

"Benim için yeterince çabuk olamaz," dedi Pia bir lokma kurabiye yerken. Ah, karbonhidratlar. "O böceğin peşine düşer düşmez ve tekrar güvende olduğunu bilir bilmez. Buradaki tüm ebeveynler çocuklarını saklandıkları yerden çıkarmak için sabırsızlanıyor olmalı."

"Çocuklar yine neredeydi?" Liam gelişigüzel sordu.

Grym omuz silkti. "Bizim bölüm değil."

Pia kaşlarını çatarak yarısı yenmiş kurabiyesine baktı, sonra Liam'a baktı. Bunu sorması doğru muydu? Bunu sorması nasıl doğru olabilirdi? Onu orman açıklığında bulduğunda bu konuyu daha yeni konuşmuşlardı. Liam çocukların yerini gizli tutma kararına katılmıştı.

Dehşet birçok şekilde gelebilir. Bazen bir şimşek gibi çakardı. Diğer zamanlarda ise yavaş yavaş, sürünerek ilerleyen bir çürüme gibi vücudu ele geçirir.

Yakışıklı oğlunun uzun, zarif formuna bakarken, mide bulantısı çalkalanıyor ve damarlarında kan dolaşıyordu. Bu korkunç şüphe... bu bir TSSB reaksiyonu olmalıydı, değil mi? Bayne, Liam'ı sahil şeridinde uçarken bulduğunu söylemişti. Liam'ın ejderha formunu inşaat alanına indiğinde bizzat görmüştü.

Her şeyin hırsız Wyr değildi. Dragos'un Wyr yeteneklerine hiç erişmemişti. Ama Graydon'ın dediği gibi, onlar onun hakkında bir şeyler öğrenirken, o da onlar hakkında bir şeyler öğreniyordu.

Ve o hırsız Wyr olmayabilirdi ama Liam'ın bedeni öyleydi.

Kalbi hızla çarparak yemeğini bıraktı ve Liam'ın yanındaki tezgâha yaslanmak için yürüdü. "Mm," dedi gülümseyerek. "Sandviçin güzel kokuyor. Bir ısırık alabilir miyim?"

Adam sandviçi ona

uzattı. Biftekli sandviçi.

Onun mavi, dikkatli bakışlarıyla karşılaştı.

Adam çok hızlıydı, hakkını vermek lazımdı. Kızın yüzündeki kavrayışı görmüş ve yanlış bir adım attığını anlamış olmalıydı. Kız geri çekilip çılgık atmak için ağzını açtığı anda bile, adam onu sertçe yanına çekti ve ayaklarından çekti.

Parmaklarını başının arkasındaki saçlara dolayarak diğerlerine hırladı: "Geri çekilin yoksa boynunu kırarım."

Nöbetçiler ona doğru hamle yapmaya başlamıştı. Durdular.

"İşte bu yüzden sürprizlerden nefret ediyorum ve Noel hediyesi istemiyorum!" diye kükredi Harpy.

Quentin'in bakışları Pia'ninkilerle buluştu. Gözleri şok ve öfkeyle doluydu. "Ama o uçtu."

"Biliyorum." Pia çılgınca çırpınmaya başladı, ama araya giren Liam'ın gücüne ve hızına sahipti. Adam kızın başını acımasızca geriye çekti ve kız boğulup hareketsiz kaldı.

Ev kaotik bir bulanıklık içinde geçip gitti. Mutfaktan oturma odasına kısa bir yolculuk oldu. Başı o kadar geriye zorlanmıştı ki, neredeyse hiçbir şey göremiyordu, sadece gözlerinin kenarındaki kırıntıları görebiliyordu.

Bağırışlar, sandalyelerin tahtaya sürtünmesi. Birisi -Graydon, diye düşündü- Liam'ın omzuna hamle yaptı, ama araya giren kişi dönüp duvara çarptı, duvarı iterek ön kapıdan içeri daldı ve kapıyı parçalara ayırdı.

Çarpmanın etkisiyle nefesi kesilmişti. Ciğerlerine hava girmesi için mücadele ederken, saçlarına dolanan elin bileğini kavrarken bir kolunu aralarına sıkıştırmaya çalıştı.

Kulağına tısladı, "Tüm tanrılara yemin ederim ki, eğer kıpırdamazsan eşinin önünde seni lime lime ederim. Bunun beni ne kadar mutlu edeceğini bir düşün. Tanıştığımızdan beri beladan başka bir şey olmadın, seni hain sürtüğüm."

Bunu yapabiliirdi. Onu çıplak elleriyle parçalayabilecek kadar güçlüydü.

Dragos evden dışarı fırladı, yalınayak, gömleksiz ve kot pantolon giymişti, muazzam vücudunu ölümcül, güçlü bir hızla hareket ettiriyordu. Ona durdurulamaz bir juggernaut diyebilirdi -daha önce birçok kez demişti- ama onları gördüğünde durdu.

Diğerleri de arkasından döküldü. Bayne'in dehşete kapılmış yüz ifadesini bir anlığına yakaladı. "Aman Tanrım. Ama ejderha formundaydı. Uçuyordu."

Sonra Liam'ın bedenine giren kişi eve doğru döndü ve Dragos, Bayne ve diğerleri Pia'nın görüş alanından kayboldular. Araya giren kişi geri çekilirken gülmeye başladı. "Bu vücut inanılmaz. Tıpkı seninki gibi, Dragos. İnanılmaz derecede güçlü. Kokular, görüntüler, *sesler*." Pia'yı bir bez bebek gibi salladı. Bir kaburgasının kırıldığını hissetti ve kendini durduramadan sertçe haykırdı. "Beni kuşatmaya çalışmaktan vazgeçmelerini söyle."

"Dur," dedi Dragos.

Açıklığa bir sessizlik çöktü.

"O da en az senin kadar güçlü, oğlun," dedi araya giren kişi. "Ama henüz senin büyü konusundaki uzmanlığına sahip değil. Uyku büyüüne karşı mücadele etmenin onu daha da güçlendirdiğini henüz bilmiyor. Şimdi diz çok."

Sessizlik daha da ölümcülleşti, şiddet ve ölüm vaadiyle ağırlaştı. Pia'nın Dragos'un hemen tek dizinin üzerine çöktüğünü anlaması için onu görmesine gerek yoktu.

"Çok iyi," dedi araya giren. "Geri kalanınız da aynısını yapın, mükemmel. Artık sizin hükümdarınız benim. Hepiniz söyleyin."

Sözler açıklıkta yankılandı. Pia yalanın onların sesleri arasında çınladığını duydu. Evde bulunan herkes bunu söylemişti....

Morgan ve Sidonie dışında. Onlar da evdeydiler, oturma odasında diğerleriyle birlikte takılıyorlardı. Açıklıkta bulunmuş olsalardı, bu sözleri diğerleriyle birlikte söyleyeceklerinden hiç şüphesi yoktu.

Nereye gitmişlerdi? Teorisini doğrulamak için etrafına bakamadı ama her şeye rağmen gülümsedi.

"Beni zincirlemek için kullandığın prangalar," dedi araya giren. "Onları istiyorum. Hemen getirin."

"Artık bizde değiller," dedi Aryal ve Pia bunun da yalan olduğunu anladı. "Onlara ihtiyacımız olmadığı için New York'a geri gönderdik."

"Duymak istediğim bu değil." Araya giren adam kolunu Pia'nın göğüs kafesine doladı ve bir kemik daha kırıldı. Dünya griye döndü. "Yakalayın onları hemen."

"Gidin," dedi Dragos.

Biri açıklıktan hızla çıktı. Pia tepesindeki sabah bulutlarını izledi. Yapabileceği başka bir şey yoktu. Yoksa var mıydı?

Araya giren kişi soğuk bir sesle, "Kalkabileceğini söylemedim," dedi. Dragos telepatik olarak, "*Ne kadar kötü yaralandın?*" diye sordu.

İki kaburgam. Fena değil. Kırık kaburgalar, böğrüne saplanan kızgının bir çivi gibi yanıyordu. Aklını onlardan uzaklaştırmak için, görünmeyen şeylerle kıvranan gökyüzüne odaklandı.

Sıkı tutun, Pia, dedi adam. Telepatik sesindeki nezaket, görünmez bir güneş gibi açıklığa yayılan öfkeyle tamamen zıttı. *Seni bundan kurtaracağım.*

Yapacağını biliyorum, dedi ona.

Dragos, "Onu öldürürsen beni tutan hiçbir şey kalmayacağını farkındasın," dedi.

"Evet, farkındayım," diye tükürdü davetsiz misafir. Evden biraz daha uzaklaştı. "İşte bu yüzden o prangalara ihtiyacım var. *Geri çekilin!* Onu öldürmek istemeyebilirim -şimdilik- ama canını yakmaktan çok zevk alacağım. Hizmetkârlarınızın bana verdiği her kutsal yanık ve yarayı ben de ona vereceğim. Bana meydan okumaya cüret etti ve onu topuğumun altında ezeceğim ve kutsal dinlenme yerime saygısızlık ettiğiniz için hepinizin üzerine veba yağdıracağım-"

"Tanrım, kapa çeneni," diye tersledi Pia.

Wyr formu bir süredir çıldırıyordu ve deliliğin onu ele geçirmesine izin verdi. Bacaklarını adamın kalçalarına doladı, bir kolunu boynuna doladı, omurgasının tabanından vahşi bir güç çağırdı ve başını serbest bıraktı.

Bir avuç saçını adamın pençesinde bırakırken, kafa derisi boyunca yakıcı bir acı alevlendi. Başını çevirerek dişlerini onun kulağına geçirdi. Çok üzgünüm, bebeğim.

Liam'ın kanı ağzına doldu ve dünyası başına yıkıldı.

Çılgılık atarak başını uzaklaştırmaya çalıştı. Kadın her şeyiyle, kollarıyla, bacaklarıyla, dişleriyle asıldı. Adam parmaklarını kadının boynuna doladı ve sıkarak hava akışını kesti.

Sonra Dragos onları yakaladı. Yere düştüklerinde kırık kaburgaları birbirine çarptı ve acı, yükselen bir tsunami halinde üzerine yıkıldı.

Karanlık bir rahatlama olarak geldi.

Sekizinci Bölüm

DRAGOS'un aklında sadece iki şey vardı: O piçin büyüyle savaşmasını engellemek ve *elini Pia'nın savunmasız boynundan çekmek*.

Yassılaşmış bir eliyle Liam'ın önkolundaki siniri dirseğinin hemen altından acımasız bir hassasiyetle kesti. Araya giren kişi Pia'nın boynundaki tutuşunu kaybetti. Aynı anda Dragos, Liam'ın vücudunu kaplayan bir boş büyü tükürdü ve Liam'ın mavi gözlerinde öfke parladı.

Sıfırlama büyü ne kadar dayanacaktı?

Çok değil. Fırlatılan bir büyü, kelepçeye gömülü olanla aynı şey değildi. En fazla birkaç dakikası vardı.

Pia'nın kolları ve bacakları gevşedi, vücudu gevşedi.

Hayır, bebeğim. Hayır, bebeğim. Hayır, hayır.

Dragos onun sallanan başını dirseğinin kıvrımıyla yakaladı ve omurgasını desteklemeye çalıştı. Bu imkânsız bir görevdi çünkü araya giren kişi kendini yere attı ve üçü birbirine dolanarak yerde yuvarlandı.

"Cennet şahidim olsun, onun lanet olası belini kıracağım!" diye bağırdı araya giren. Elinin topuğunu Dragos'un yüzüne vurdu.

Eğer Dragos'a doğrudan vurmuş olsaydı, Dragos'un burnunu beynine sokacak ve onu öldürecekti. Ama Dragos bu manevraya fazlasıyla aşinaydı ve başını yana salladı, böylece araya giren kişi onun yerine elmacık kemiğini kırdı.

Tüm ölümcül içgüdüleri onu boğazına yumruk atmak için kükredi ama bu *Liam'ın* bedeniydi. Darbe *Liam'ın* gırtlığını parçalayacaktı. Lanet olsun.

Dragos bunun yerine, araya girenin hâlâ Pia'nın gövdesine doladığı kola yöneldi. Kendini sırtüstü atıp etrafında dönerek ayaklarını ve kalçalarını yere dayadı ve Liam'ın kolunu çekerek tüm gücüyle Pia'yı tutmaya çalıştı.

Araya giren acı içinde kükredi, iki büküm oldu ve bir dizini kaldırıp Dragos'un kafasının yan tarafına vurdu. Sonra diğerleri de kavgaya katıldı.

Rune bir meteor gibi araya girenin bacaklarının üzerine düştü ve gövdesiyle onları sıkıştırdı; Graydon ve Bayne de Dragos ve Pia'nın etrafından dolanarak Liam'ın kolunu yakaladı ve onu kurtarmak için güçlerini birleştirdi. Quentin kendini kıvranan yığının içine attı ve Pia'nın başını herhangi bir darbeden korumak için iki eliyle uzandı.

Sonra Dragos onlara doğru yürüyen Khalil'i gördü, uzun siyah saçları yüzüne dökülmüş ve elmas gibi parlak bakışlarını kısmen gizlemişti. Bir elini Pia'nın omzuna koyan Khalil, "Bunu şimdi çıkaracağım," dedi.

Cinin Gücü yükseldi ve üzerlerine bir girdap çöktü. Hortum söndüğünde hem o hem de Pia yok olmuştu.

Kükreyen davetsiz misafir tekmeler savurdu. Liam'ın vücudu o kadar güçlüydü ki Rune ve Dragos'u fırlattı. Dragos hemen ayağa fırladı ve dövüşe geri dönmek için hamle yapmaya başladı....

O zaman hissetti. Sıfırlama büyüsü dağıldı ve Liam'ın insan bedeni parıldayarak dev gövdesiyle sahneye hâkim olan ejderhaya dönüştü. Hâlâ kükreyen beyaz ejderha etrafında döndü ve muazzam, ölümcül pençeleriyle savaşçılara saldırdı.

Graydon yere düştü ve yuvarlandı. Bir darbe Quentin'i havaya fırlattı. Bir ağaca çarptı ve taş gibi yere düştü. Bir diğeri Bayne'i yakaladı ve gövdesine saplandı. Bayne'in kanı Dragos'un yüzüne sıçradı.

Başka sesler de vardı, ışlıklar ve bağırışlar. Diğeri büyüler. Açıklığın uzak ucunda Eva, Bel ve Carling Pia'nın yüzükoyun yatan bedeniyle uğraşıırken, Khalil ve Grace ayaklarının dibinde onu izliyordu. Eva Pia'nın başında diz çökmüş, başını ellerinin arasına almıştı. Pia'nın kan kokusunu alabiliyordu.

Neden kan vardı?

Dragos kendini bir şekil değışimine soktu ve etrafındaki her şey küçüldü. Bir kedi kadar hızlı olan beyaz ejderha onunla yüzleşmek için döndü.

Gerçek, Dragos'a başka bir vücut darbesi gibi çarptı.

Tüm kötü hayatı boyunca böyle bir düşmanla karşılaşmamıştı. Aynı boyuttaydılar. Güçleri aynıydı.

Ve bu onun oğluydu.

Beyaz ejderha çömeldi, kanatlarını ırptı, kuyruğunu salladı ve uzun, jilet gibi keskin dişlerini gösterdi. Tısladı, "Eğer ateş püskürtmeyi bilseydim, çoktan yanıyor olurlardı. Henüz nasıl yapılacağını bilmiyor olabilirim ama öğreneceğime yemin ederim."

"Bu dövüşü kazanamazsın," dedi Dragos soğuk bir sesle. İçinde dehşetten kaskatı kesilmişti. Telepatik olarak, "*O YAŞIYOR MU?*" diye kükredti.

Bel ona baktı. *Evet, evet.*

EVET umutsuzca yetersiz bir cevaptı. Neyin yanlış olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı ve oraya doğru koşmak için can atıyordu ama yüz yüze geldiği tehdide sırtını dönmeye cesaret edemiyordu.

"Burası benim toprağım," diye homurdandı beyaz ejderha. "*Benim topraklarım*, duyuyor musun? Bu krallığı ben yönetiyorum. Burada kalan herkes bana yalvarır!"

"Sen bir istilasın," diye hırladı Dragos. Göz ucuyla diğer nöbetçilerin Wyr formlarına dönüştüklerini gördü; üç gryphon, bir gargoyle ve bir kara panter iki ejderhayı çevreliyordu. Panter topallıyordu ve gryphonlardan biri kanla kaplanmıştı ama hepsi savaşçı formundaydı. Nöbetçiler beyaz ejderhaya odaklanmış, yırtıcı hayvanların hesapçı gözleriyle onu izliyorlardı. "Sen öldün ve krallığın da seninle birlikte öldü."

Beyaz ejderha gözlerini kıstı. "Bu toprakları terk edersen senin ve diğerlerinin yaşamasına izin veririm," diye mırıldandı.

"Teröristlerle pazarlık yapmam." Dragos diğer ejderhanın etrafında, Pia ve diğer kadınların bulunduğu yönün tersine doğru ilerledi ve araya giren de onunla birlikte döndü.

Haydi, Liam. Dövüş onunla evlat.

"Hayır mı? O zaman saklı çocuklarını bulmak için sabırsızlanıyorum." Beyaz ejderha kendine baktı. "Bu bedeninin muazzam bir iştahı var. Eminim küçük bedenleri tarif edilemeyecek kadar lezzetli olacaktır."

Dragos, bilinci yerinde olsaydı Pia'nın ne söyleyeceğini neredeyse duyabiliyordu. *Aman Tanrım, hâlâ konuşuyor.* Ona hak verdi. Yeterince şey duymuştu.

O ileri atılırken, beyaz ejderha daha da çömeldi ve havaya fırladı. Dragos dönerek diğer ejderhaya uzandı. Pençeleri Liam'ın arka bacağına taradı ama onu yakalamayı kıl payı kaçırdı.

Tam o sırada Aryal açıklığa doğru koştu. Elinde bir sırt çantası vardı. Etrafına bakınırken yüzünde hakaret dolu bir ifade vardı. "Size verebileceğimi düşündüğüm kadar zaman verdim. Ne oldu lan?"

Dragos çelişkili ihtiyaçlarla titreyordu. Diğer ejderhanın peşinden gitmesi gerekiyordu ama daha çok Pia'yı kontrol etmesi gerekiyordu. "Onu takip et ama

meşgul olun," dedi diğer nöbetçilere. "Size yetişeceğim."

Siyah panter Bayne'in geniş sırtına sıçradı ve kanatlı Wyr gökyüzüne fırladı. Aryal bir daire çizerek dönüyor, hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Boş büyü prangaları elinde olduğu sürece, Wyr formuna geçip onlara katılamıyordu.

Sonunda Eva'nın çömeldiği yere doğru koştu ve sırt çantasını ona doğru fırlattı. Eva ellerini Pia'nın başını desteklemekten çekmedi ama yüzünü başka yöne çevirdi. Sırt çantası omzuna çarptı.

"Bunu koru," diye emretti Aryal.

"Ow! Siktir git, seni lanet herif," diye tersledi Eva. "Burada birinin hayatını kurtarmaya yardım ettiğimi görmüyor musun? Senden emir alacak değilim!"

Aryal cevap verme zahmetine girmeden harpi formuna büründü ve diğer nöbetçilerin peşinden fırladı.

Bu değişim sırasında Dragos insan formuna dönüştü ve Pia'nın omzuna diz çökmek için koştu. Başının etrafında o kadar çok kan vardı ki Eva'nın elleri sırlıslık olmuştı. Kandan geriye hiçbir iz kalmaması için onu yakmaları gerekecekti. Bu düşünceyi bir kenara itti.

"Ne oldu? *Ne oldu?*" Dikkatle bir elini göğsüne, kalbinin üzerine koydu.

Farkındalığını Pia'nın bedenine yerleştirip kendi gözleriyle görmesine fırsat vermeden Bel elini çekti ve nazik bir çekişle dikkatini Pia'nın solgun, hareketsiz yüzünden uzaklaştırdı. Başka birinin buna izin vereceğinden emin değildi ama Bel Pia için özeldi, bu yüzden Elf kadının şefkatli yüzüne odaklandı.

"Kan korkutucu olsa da önemli değil," dedi Bel ona. "Pia ona saldırdığında, saçlarından bir avuç tutuyordu. Pia onun elinden kurtulmak için kafa derisini yırttı." Ona küçük, alaycı bir gülümseme verdi. "Böyle bir hareket büyük bir kararlılık gerektiriyor ve dayanılmaz olmalı, ama hayati tehlikesi yok. Ciddi yaralar iç organlarda. Onu canlı canlı eziyordu. Dört kaburgası kırılmış, omurgası yaralanmış ve bazı organları hasar görmüş. Carling şu anda bunları iyileştirmeye çalışıyor."

Duymaya dayanabildiği tek şey buydu. Bel'in elinden kurtuldu, Pia'nın yüzüne dolanmış saçlarını okşadı ve bilincini onun bedenine gömdü. Huysuzca, her yaraya takıldı, ama Bel tarifinde çok isabetliydi.

Böbreklerinden biri... Kurtarılabileceğinden emin değildi ve midесinin bulandığını hissedince ağzını sildi. Bu çabaya kendi Gücünü de katmak istiyordu ama hassas bir iyileşme sürecinin ortasındaiken bir başkasının işine burnunu sokmaması gerektiğini biliyordu.

"Ne zaman uyanabilir?" diye sordu.

"Dragos," dedi Grace nazikçe. Kahin'in güzel yüzü gözyaşlarıyla kaplıydı, gözleri Tanrıça Nadir'in derinliklerindeki siyahla doluydu. "Bedeni yaşıyor ama ruhu orada değil."

Başını sertçe salladı. Bu sözler... Hayal bile edilemezdi.

"Ne diyorsun lan sen?"

"Ruhunun geri gelmesini istememiz gerektiğini söylüyorum," dedi Kahin. "Ve dindar olup olmamanızın önemli olduğunu sanmıyorum, çünkü bence dua etmeliyiz."

Dragos'un etrafındaki toprak tütüyordu. Ayağa fırladı. Sonra telepatik olarak daha önce hiç olmadığı kadar uzağa uzandı. *Azrail.*

Buradayım kardeşim. Dragos ilk kez Ölüm Tanrısı'nın yakındaki bir ağacın gölgesinde durduğunu fark etti. Başka kimse onun varlığını fark etmemiş gibiydi.

Sadece tek bir kişi Dragos'a bu derece dehşet hissettirebilirdi. Sayısız krallıklar, uluslar ve çağlar arasında, sonsuz sayıdaki kötü adamlar, büyücüler ve acımasızlık ve açgözlülükle dolu küçük tiranlar arasında sadece bir kişi.

Sadece bir tanesi.

Ve ironik bir şekilde, yapmak isteyeceği en son şey de bu olurdu, ona bu kadar korktuğunu hissettirmek. Ama hayatı her tehlikeye girdiğinde böyle oluyordu. Birine umutsuzca aşık olmanın ve onunla çiftleşmenin ağır bir bedeli vardı.

Bunu seve seve ödedi ve tekrar tekrar ödemeye devam edecekti, ama kutsal tanrılar onun geri gelmesine izin verdi.

Bu bir dua mıydı?

Azrail'e doğru yürüdü. Onu geri ver, lanet olası. Bu benim eşim. O benim hayatım. Vücudu hâlâ çalışıyor. Geri gelmesine izin vermelisin.

O benim değil, Dragos. Ölüm'ün yeşil bakışları pişmanlık doluydu. O artık başka bir âlemde.

PIA gözlerini açtığında, büyük bir ağacın dibinde diz çökmüş bir serafın kollarında yatıyordu. Meraklı bakışları, kendisinin üzerine eğilmiş asil, ışıltılı yüzden, sırtından akan birçok kanada doğru gitti.

Bununla ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu, bu yüzden ağacın gövdesine baktı, ama ağaç gitmeye devam etti ve her iki tarafta da uzaklara doğru kayboldu. *Bununla* ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu, bu yüzden bakışları yukarıya, dalların ve yaprakların karmaşık gölgesine doğru gitti.

Ağaç göz alabildiğine gökyüzünü dolduruyordu. Bir dağ kadar büyüktü, belki daha da büyük. Sayısız parlayan serafim dalların arasında uçtu.

Oh, topraklarım...

Uzun süre bakılamayacak kadar muhteşemdi. Birkaç dakika baktıktan sonra daha fazlasını görmeye dayanamadı. Bakışlarını başka yöne çevirerek, ayaklarını yere basmak için tanıdık yerler aradı.

Uzakta, zarif bir figür dans ediyordu. Kadının ya da erkeğin uzun siyah saçları vardı. Kadın... erkek... dans ederken, adamın... kadının... saçları etraflarında dönüyor, sonsuz çeşitlilikte desenler yaratıyor ve yeniden yaratıyordu. Dansçı tamamen büyüleyiciydi, tarif edilemeyecek kadar güzeldi.

Bunalmış hisseden Pia'nın gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlandı. Seraph onları dikkatle sildi.

"Halüsinasyon mu görüyorum?" diye sordu.

Kendi yanağına dokunmak için elini kaldırdı. Ancak o zaman gizlenme büyüsunü takmadığını ve teninin ayın narin, inci parlaklığıyla parladığını fark etti.

"Parlayan Kişi," dedi seraph, bir çanın derinden çalınması gibi çınlayan birçok sesiyle. "Diyarımıza hoş geldin. Seni burada ağırlamaktan büyük mutluluk duyuyoruz."

Seslerin çokluğu varlığının her yerinde yankılandı ve kendisinin bir diyapazon gibi titreştiğini hissetti. Seraph'ı artık anlayabildiği de gözünden kaçmamıştı. Ona bir iletişim büyü mü yapmıştı, yoksa sadece bu yerde olmanın verdiği Güçten mi kaynaklanıyordu?

"Diyarınız çok güzel ama buraya gelmek istememiştim. Bu bir tür hata olmalı." Kadın ayağa kalktı ve Seraph onu ağacın köküne yaslanarak oturur pozisyona getirdi.

"Güleriz, ağlarız ve öğreniriz. Asla bir hata olmaz," dedi Seraph ona. "Rabbimize ve Leydimize yalvardık ve onlar da dileğimizi kabul ettiler."

senin gelmen için."

Sen ve sen mi? Beseeched? Halüsinasyon görüyor olamazdı. Beyni bunu uyduracak kapasiteye sahip değildi. Başının arkasını hissetti ve bir elini yanına bastırdı. Ne acı, ne yorgunluk, ne de açlık hissediyordu. Aslında, hayatında hiç bu kadar iyi hissetmemişti. "Lordunuz ve Leydiniz nerede?"

Seraph, tanık olmanın inanılmaz heyecan verici olduğu bir sıçrayışla yükselen dansçıyı işaret etti. Pia her nasılsa yeniden ıslanan yüzünü sildi.

"Tamam," dedi. "Meşgul olduklarını görebiliyorum. Ne zaman duracaklar ki onlarla eve dönmek hakkında konuşabileyim?"

Seraph ona baktı. "Durmazlar. Dansçı evreni dans ederek var eder. Biz Ağaca bakar ve dansa saygı gösteririz. Bu bizim ayrıcalığımız ve amacımızdır."

Dansçı dans eder....

Titreyerek sordu, "*Bunun* Taliesin olduğunu mu söylüyorsun?"

Yaşlı Irklar için yedi İlkel Güç evrenin kilit noktalarıydı. Dans Tanrısı Taliesin, İlk Güçler arasında birinciydi çünkü her şey dans ederdi; gezegenler ve tüm yıldızlar, diğer tanrılar, insanlar, moleküller, her şey. Dans değişim demekti ve evren sürekli hareket halindeydi.

Sonra Ölüm Tanrısı Azrail; Aşk Tanrıçası İnanna; derinliklerin ya da Kahin'in tanrıçası Nadir; Armağan Tanrısı Will; Ocak Tanrıçası Camael; ve Yasa Tanrısı Hyperion gelirdi.

Bu yedi tanrı bir mitoloji panteonunda yer alıyordu, ama Pia Azrail'le birden fazla kez karşılaşmış, onunla konuşmuş ve doğum sancısı çekerken yüzünü tokatlamıştı; Azrail, Yaşlı Irklar arasında Büyük Canavar olarak bilinen Dragos'a neredeyse tıpatıp benziyordu.

Dragos, Pia da dahil olmak üzere mucizevi, büyülü şeyler yapabilen çok sayıda son derece Güçlü yaratık olduğunu söyleyerek tüm konuyu geçiştirmeyi severdi ve haklıydı da. Dürüst olmak gerekirse, tüm bu konu onu son derece rahatsız ediyordu, bu yüzden bu konuyu kendi haline bırakıp hayatını yaşamanın tadını çıkarmaktan mutluydu.

Ama burası - burası daha önce deneyimlediği ya da hayal edebileceği her şeyin çok ötesindeydi. Bacaklarının altındaki çimen olağanüstü, zorlayıcı bir şekilde yeşildi. Seraph'ın yaşlanmayan bakışlarındaki ışık sonsuzdu.

ve sonsuza dek onun gözlerine bakabilecekmiş gibi hissetti. Bu âlem o kadar yoğun bir şekilde canlı ve gerçektir ki, hayatının geri kalanını solgun ve uzak hissetmesine neden oluyordu.

Hayatının geri kalanının solgun ve uzak gelmesini istemiyordu. Çoğunlukla, hayal bile edemeyeceği kadar mutluydu. Eşine tapıyordu ve onu seviyordu... Çocuklarını seviyordu. İçlerinden birinde bir sorun vardı, değil mi? İsimleri neydi?

Panik aklını başından aldı. Ayağa fırladığında, seraph da doğruldu ve onunla yüzleşti. "Geri dönmem gerek," dedi acilen. "Burası inanılmaz bir yer ama zihnime bir şeyler yapıyor ve az önce çocuklarımla isimlerini düşünemedim. Hâlâ da düşünemiyorum. Çocuklarım kız mı erkek mi? Artık emin değilim. Onlar benim hayatımın aşkları. *Bu kabul edilemez, beni duyuyor musunuz?*"

"Duyuyoruz ve anlıyoruz," diye yanıtladı Seraph. "Bizim diyarımızı ziyaret edenlerin hepsi er ya da geç önceki varlıklarından vazgeçip burada kalmak isterler. Eğer dilersen bunu senden memnuniyetle karşılıyoruz."

"Teşekkür ederim, ama hayatımdan vazgeçmek istemiyorum!"

"O zaman sana önemli bir hikâye anlatırken beni dinle, çünkü fazla zamanımız yok." Seraph onun ellerini tuttu. "Bir zamanlar çok güçlü ve kötü bir hükümdar varmış. Adı Senusret'ti. Kendisine ait olmayan şeyleri almak istedi. Kardeşlerimden birini kendi krallığına, senin krallığına çağırdı. -Ve asla öldürülmemesi gereken bir şeyi öldürdü."

"Bir serafi mı öldürdü?"

Cevap olarak başını eğdi ve tepedeki tüm seraflar çığlık çığlığa seslerini yükseltti. Bu ses... trajedinin ağırlığı altında dizlerinin üzerine çökmek istedi ve zar zor dik durmayı başardı. "Kaybınız için çok üzgünüm."

"Kardeşimiz yaşam dansından koptu," dedi seraph ona, yüzünün çizgileri kederle işaretlenmişti. "Senusret onun ruhunu bir eşyaya sonsuz Güç aşılama için bağladı. Bundan daha korkunç bir kader düşünemiyoruz. Binlerce yıldır kardeşlerimizin ruhunu eve getirmek için köprüyü geçmenin bir yolunu bulmaya çalıştık. Sonra senin halkının gelişine tanıklık ettik. Senusret'in sadece uyuduğunu ve rahatsız edilirse kötülüğünün tekrar uyanacağını biliyorduk ve bu yüzden halkının dikkatini çekmeye ve seni uyarmaya çalıştık. Ama nafile. Artık yeniden uyandığına göre, hiçbir diyar onun doymak bilmez açgözlülüğü karşısında güvende değil."

"Senusret," dedi bu garip ismi deneyerek. "Ben ona her şeyin hırsızı diyorum."

"Pek çok yeteneğinden biri de doğruyu söylemen." Seraph parmaklarını kızın alınına, gözlerinin arasına koydu ve dokunuşundan gelen Güç kızın zihnini ışıkla doldurdu. "Parlayan, sana yalvarıyoruz - lütfen kayıp kardeşlerimizin ruhunu eve getirmemize yardım et."

Seraph'ın uzun, tuhaf elini iki elinin arasına aldı. "Sizin için elimden geleni yapacağım ama önce beni geri göndermelisiniz."

Dokuzuncu Bölüm

BİR SONRA kendine geldiğinde, iki sesin sessizce konuştuğunu duydu.

"Hiçbirimiz bunu tahmin edemedik," dedi Ölüm. "Ölümcül derecede sahiplenici olan ve dünyanın maddi hazinelerini her şeyin ötesinde seven ejderhanın, asla gerçekten sahip olamayacağı bir şeyi, yani bir başkasının ruhunu sonsuza dek özleyeceğini. Her şey ölür, kardeşim. Er ya da geç, hepsi ölür."

"Çekil gözümün önünden, seni hastalıklı piç kurusu." Dragos'un sesi düzensiz ve çok yorgun geliyordu.

Başka şeylerin farkına vardı. Dragos onu kucağına almış, başını kolunun kıvrımına yaslamıştı. Güneş sabahı sıcağa çevirecek kadar yükselmişti. Onun tarafından kucaklanmak dünyada en sevdiği şeydi. Onun yanında dinlenerek sayısız saatler geçirebilirdi.

"Onun senin sonun olacağını biliyordum," dedi Ölüm. "Keşke- keşke aşık olmasaydın."

"Neden?" Dragos sordu. "Bir kere aşık oldun."

"Evet ve o öldü. Ve ben Wyr değilim. Her halükarda, bu çok uzun zaman önce oldu. Çok eski bir tarih."

Dragos ve Azrael'i daha önce hiç böyle konuşurken duymamıştı ve bundan sonra ne söyleyeceklerini duymaktan korkuyordu. Gözlerini açarak Dragos'un sert profilini düşündü. Kasvetli görünüyordu. Son derece yalnız.

"Yanılıyor," dedi ve Dragos'un yüz ifadesinin canlanmasını izledi. "Bana her zaman tutunabilirsin."

Vücudu kasıldı ama onu sanki cam kırıklarıymış gibi kucakladı. Gözlerinde yaşlar vardı. Dragos asla ağlamazdı. "Gittiğini sanmıştım."

"Çok üzgünüm." Bir kolunu onun boynuna doladı. "Öyleydin ama artık geri döndüm."

Bunun daha iyi olması uzun zaman alacak, dedi telepatik olarak ona.

O zamana ve çok daha fazlasına sahip olacağız, diye fısıldadı. Zihinsel sesi neredeyse duyulmuyordu. Yemin et.

Hayatım üzerine yemin ederim. Adamın yanağını, çenesini ve dudaklarını öptü. Ağzını onunkinin üzerine koydu, onun nefesini içine çekti, kendi nefesini verdi. Hayatı paylaşıyorlardı. Şimdiye kadar paylaştıkları her şey kadar samimiydi. Sonunda isteksizce geri çekildi ve yüksek sesle "Liam nerede?" diye sordu.

"Bir ejderhaya dönüştü ve uçup gitti. Nöbetçiler nereye gittiğini takip ediyor. Onlara yetişeceğimi söyledim ama seni henüz bırakamadım." Dudaklarını onun alınına bastırdı.

"Artık seninle gelebilirim."

Sertçe, "Hayır. *Hayatta* olmaz, Pia. Gidebileceğin tek yer ağır bir koruma altında bir hastane yatağı."

Kısa, ipeksi saçlarından bir parça alıp parmaklarına doladı. "Karşı çıkıyorum."

"Neredeyse ölüyordun! Tanrı aşkına, ruhun bedenini terk etti!" Öfke onun içinde titreşti.

Ama onu çok iyi tanıyordu ve öfkesinin aslında korkudan kaynaklandığını biliyordu. "Evet, bu aslında kasıtlıydı." Adam başını geriye atıp öfke ve kuşku dolu gözlerle ona baktığında, kadın bir elini hızla kaldırdı. "Benim tarafımdan değil! Bunu ben yapmadım! Seraphim yaptı, çünkü söyleyecek şeyleri vardı. Hırsızımızın adı Senusret. Çok uzun zaman önce onlardan birini çağırıp öldürdü ve ruhunu esasına hapsederek ona serafın gücünü aşıladı. Seraph'larının ruhunu geri istiyorlar ve ben de onlara yardım edeceğimizi söyledim. Dahası da var..."

Durakladı, ağacı ve dansçıyı düşündü. "Dürüst olmak gerekirse, bu konuda konuşamayacak kadar bunaldım." "Bana her şeyi anlatıyorsun," dedi hızlı bir kıskançlıkla. "Aldığın her nefesi. Söylediğin her kelime, düşündüğün her şey.

Gitmene gerek yok

benden bu kadar uzakta duramazsın."

O kadar sertti ki neredeyse gülümsemek istiyordu. Neredeyse, ama acısı çok yeni ve hâlâ çok hamdı. "Yapacağım, söz veriyorum. Ama bu acil değil, Liam'ın durumu acil."

Onu omuzlarından tuttu. Sert elleri tam olarak sabit değildi. "Sen. Neredeyse. Ölüyordun. Omurganda hasar vardı. Organ hasarı. Kendi saçını kendin kopardın."

Kaşlarını çatarak tüm bunları özümsemişti. Bir süre sonra, "Evet, ama aslında iyi hissediyor muyum? Titremem falan gerekmiyor mu?"

"Evet, hissetmelisin." Gözlerini kısmıştı. "İyi ne kadar iyi?"

Cevap olarak kucağından yuvarlanıp ayağa kalktı, sonra da ellerini kaldırarak "ta-da" duruşunda küçük bir sıçrama yaptı. "Görünüşe göre iyi."

Adam daha yavaş kalktı ve ona baktı. "Ne yapıyorsun?" "Caz elleri yapıyorum." Ellerini ona doğru salladı.

Gergin ve gülümsemeden geçen bir anın ardından, "Tekrar yap." dedi.

"Ne, bu mu?" Ellerini açarak başka bir "ta-da" pozisyonuna geçti. "Ne demek istediğimi anladın mı? Caz elleri. Dragos, olmamam gerektiğini anlıyorum ama gerçekten iyiyim. Maraton bile koşabilirim. Belki de bu Seraphim'den bir ayrılık hediyesiydi."

"Ben alırım." Onu elinden tutarak sıkı bir sarılmanın içine çekti. Adam gitmesine izin vermeyince kız biraz kıpırdandı. Sonra biraz kıpırdandı.

"Tatlım, ne yapıyorsun?"

Kolları gevşedi ve bariz bir isteksizlikle onu bıraktı. "Grace ruhunun geri gelmesini istememiz ve sonra da dua etmemiz gerektiğini söyledi. Ne istemekte ne de dua etmekte iyi değildir ama elimden geleni yaptım. Bu yüzden size teşekkür etmem gerektiğini düşündüm."

Ah, kalbi. Ne zaman onu daha fazla sevmeyeceğini düşünse, bir şekilde bunu gerçekleştiriyordu. Ellerinden birini tutup öptü.

Sonra etrafına bakındı. Azrael ortadan kaybolmuştu (bunda şaşılacak bir şey yoktu; kim olduğu ve ne yaptığı belliydi). O kadar nefret etmeye başladığı yakındaki evin önü harabeye dönmüştü (yaşasın!). Arkadaşlarından bazıları (ama nöbetçilerden hiçbiri) evin önündeki çimenlikte toplanmış, ayakta duruyor ya da yere oturmuş onları izliyordu.

Eva Linwe'ye yakın duruyordu, sırt çantası takmıştı (tuhaf görünüyordu) ve genç Elf kadınıyla el ele tutuşuyordu. (Oooh, aşkları ilerlemiş görünüyordu!) Pia o mesafeden bile Eva'nın yüzündeki gözyaşı lekelerini görebiliyordu. Ona bakmak Pia'nın kalbini acıtıyordu.

Yumuşak bir sesle, "Ah, bebeğim," dedi.

Eva Linwe'den ayrıldı ve ona doğru koştu. "Senden nefret ediyorum."

Anlamsızdı ama Pia aldırmadı. Kelimelerin ardındaki gerçek mesajı duymuştu ve bu mesaj sevgi ve acıydı. Eva'ya sıkıca sarıldı. "Öyle olduğunu biliyorum. Bunu hak ediyorum."

"Gerçekten hak ediyorsun." Eva'nın sesi kalındı. "O kavga da neydi öyle? Saçını başını yolmuşsun, kafa derinin bir kısmını kaybetmişsin. Onu *ısırdın* mı? Neredeyse ölene kadar seninle gurur duyuyordum. Sonra unuttum."

"Ben de öyleydim." Kavgayı düşünmek, en azından bilincinin yerinde olduğu kısmı, ürpermesine neden oldu. "Neden sırt çantası takıyorsun?"

"O psikopat harpy yüzünden," diye tükürdü Eva. "Bunlar boş büyü prangaları. Carling ve Bel seninle uğraşırken ellerim kanlı kafatasını düz tutmakla doluydu ve hepimiz öleceğini düşündük, sonra Aryal bunları bana fırlattı ve onları korumamı söyledi. Bunun için ona zarar vereceğim. İzin istemiyorum. Sana ne olacağını söylüyorum."

"Kulağa korkunç geliyor. Çok üzgünüm." Eva'nın kolunu ovuşturdu, kaşlarını çatı ve telepatiye geçti. *Ne kadar kan kaybettim?*

Kanı çok fazla sihirle doluydu. Hiçbirini etrafta bırakmayı göze alamazlardı, çünkü doğru meraklı kişi tarafından bulunursa, Wyr formunun ne olduğunu keşfedebilirlerdi.

Bunun için endişelenme. Ben hallettim. Giysilerine bulaşanlar dışında her şeyi yaktım.

Onlar konuşurken Pia, Eva'nın omzunun üzerinden Morgan ve Sidonie'nin evden çıkışını izledi. Onlar yaklaşırken Morgan, "Şimdi yaklaşmak uygun mu?" diye sordu.

"Evet," dedi Dragos. "Konu nedir?"

Morgan Pia'ya, "Öncelikle, iyileştiğin için seni kutlarım," dedi. "Senin için çok endişelendik."

Sidonie onun yanında Pia'ya eğik bir gülümsemeyle, "Bazen biraz eski kafalı oluyor," diye mırıldandı.

Kısa bir an için, bu küçük ara Pia'yı Liam'la ilgili endişelerinden uzaklaştırdı ve diğer çift tarafından tamamen büyülendiğini hissetti. "Teşekkür ederim."

"İkincisi..." Morgan'ın da bir omzunda fermuarını açtığı bir çanta vardı. "Sidonie ve ben tanrı-kralımızın Liam'ı ele geçirdiğini anladığımızda kaçtık. Bayne onu yakalayana kadar Liam çok uzağa gidememişti. Çok fazla zaman geçmemişti ve olaylı geçmiş olmalıydı çünkü Dört Numara ve eser ortadan kaybolmuştu. Çok uzağa gitmiş olamayacaklarından emindim ve haklıydım." Deriye sarılmış ince bir nesne çıkardı ve onu uzatırken içindekine dokunmamaya dikkat ederek açtı. "Bulduk

Dört Numara'nın cesedi eserle birlikte yüksek bir kayalıktaki mağaraya gömüldü. Daha ayrıntılı bir şey yapacak zamanı olmamıştı."

Morgan'ın tuttuğu şeye bakarlarken Pia Dragos'a yaklaştı. Bu bir asaydı (tabii ki öyleydi, çünkü o pislik başka ne kullanabilirdi ki?) ve içinden derin, ısıltılı bir Güç yayılıyordu. İçini bir sızı kapladı ve ölü Seraph'ın ruhunun onun içinde hapsoldüğünü düşündü.

"Ne demek istiyorsun?" Kaşlarını çattı. "Anlamıyorum." "Bence şöyle oldu," dedi Morgan. "Tanrı-kralımız-" "Onun adı Senusret," dedi ona.

"Öyle mi?" Morgan'ın bakışları hızlı ve tetikteydi. "İlginç. Bunu nasıl öğrendiğini bilmek isterdim. Her neyse, daha önce konuştuğumuz gibi, Senusret ikiniz de obruktan çıkarılır çıkarılmaz Dört Numara'yla acil durum planlarını hazırlamış olmalı. Ve sonra Dört Numara emirleri uyguladı. Diğer muhafızları öldürdü, ruh deposunu aldı ve kaçtı." Dragos'a döndü. "Bu arada Senusret'i o kadar rahatsız ettiniz ki, sonunda çalınan kalesini bırakıp kaçtı. Bu olduğunda, ruh deposu bir miknatis gibi hareket etti ve onu geri çekti. Muhtemelen o noktada Dört Numara'yı ele geçirdi ve asanın kontrolünü ele geçirdi. En azından ben onun yerinde olsaydım öyle yapardım. Ve sonra Liam ortaya çıktı."

"Ve gerisini oradan biliyoruz." Dragos asayı aldı, Morgan'ın yaptığı gibi derinin içinden tuttu. "Teşekkür ederim Morgan. Yardımın olağanüstü oldu."

"Gerçekten benim için bir zevkti. New York'a taşındığımızda bize sığınma hakkı verme konusunda kuşkuların olduğunu biliyorum. Bu kararınızın karşılığını elimden gelen her türlü yardımla ödemekten büyük mutluluk duydum."

Dragos deriyi sıyrarak altın asayı inceledi. Pia dayanabildiği kadar bekledi. Sonra mırıldandı, "Liam'ı her dakika biraz daha uzaklaştırıyor. Bunu Seraphim'e verip şimdi peşinden gidebilir miyiz?"

Dragos'un altın rengi bakışları düşünceli bir şekilde daraldı. "Ne zaman birini ele geçirse, o kişi bunun yakınındaydı - ben, muhtemelen Dört Numara ve sonra da Liam. Buna bir çapa olarak ve bedenden bedene geçmek için ihtiyacı var, doğru mu?"

"Evet," dedi Morgan. "Artık kendine ait yaşayan bir bedeni olmadığına göre, ruh deposu kritik önem taşıyor."

"Yani depodan kurtulursak, başka birini ele geçirme yeteneğini kaybeder. Ancak depo başka bir alemdeyse ne olur? Bu mümkün mü?"

yine de onu işin içine çekebilir mi?"

"Bilmiyorum, belki," diye itiraf etti Morgan. "Bir ruh için mesafe bizim için olduğundan çok farklıdır."

Dragos Pia'nın bakışlarıyla karşılaştı. "Eğer bunu onlara şimdi verirsek, Senusret bir serafi ele geçirebilir. Ve her halükârda, onun başka bir âleme kaçmasına izin vermeye niyetim yok. Bu pisliğin temelli gitmesini istiyorum. Onu Liam'dan çıkarmanın bir yolunu bulmalıyız. Bunun yakınlarda olduğunu bilirse belki daha istekli gider."

Morgan dikkatle, "Eğer işleri onun için yeterince rahatsız edici hale getirirsen, sana yaptığı gibi Liam'ı da gönüllü olarak terk etmeyi seçebilir," dedi.

Pia'nın midesindeki o kötü, çok kötü duygu geri gelmişti. Bir elini alnına bastırdı. "Liam çok güçlü ve gücü çok seviyor. Oğlumu terk etmesinin tek yolu onu buna zorlamak."

"Öyleyse onu
zorlayacağız." "Ama
nasıl?"

"Bir yolunu bulacağız." Dragos'un yüz hatları acımasız bir kararlılıkla belirlendi. "Prangalar bizde, asa da bizde."

Görünmez bir şey Pia'nın koluna sürtündü. Bu kez korkmak yerine garip bir şekilde rahatladığını hissetti. "Ve bize her türlü yardımı yapabilecek Seraphim de elimizde."

Dragos onun bakışlarıyla buluştu. "Gidip oğlumuzu geri alalım."

ONUNCU Bölüm

DRAGOS MORGAN'a sordu, "Bizimle geliyor musun?"

Büyücü gülümsedi. "Kesinlikle. Sonuna kadar seninleyim."

Dragos asayı ona geri verdi ve ejderhaya dönüştü. Pia ve Eva onun sırtına tırmandılar ve asayı çantasına yerleştirdikten sonra Morgan Sidonie'yi öptü ve onu takip etti.

Havaya sıçrayan Dragos, kıyı şeridi boyunca ok gibi dönmeye başladı. O kadar hızlı ve sert uçuyordu ki rüzgâr Pia'nın kulaklarında ısıklık çaldı. Eva'nın kaslı vücudu Pia'yı arkadan kucaklayarak sıcaklık ve denge sağlıyordu.

"Arkamıza bak," diye bağırdı Eva kulağına.

Pia saçlarını gözlerinden uzaklaştırarak baktı. Hava onları takip eden kanatlı Wyr'lerle doluydu. Ejderhanın hızına yetişemediler ve hızla arkalarına düştüler. "Ne yapıyorlar bunlar?"

"Tanrılarıyla savaşa gidiyorlar," dedi Eva ona. "Arazileri saldırıya uğradı ve çocukları tehdit altında. Hepsi Dragos'un harekete geçmesini bekliyordu."

Ejderhalardan birine karşı savaşa girme kararı almak çok cesurca bir şeydi. Eğer iş aktif olarak savaşmaya gelseydi, birçoğu ölebilirdi. Onların sadakatini görünce gülümsese de, zamanında yetişemeyeceklerini umuyordu.

Eva prangaları sırtında taşıyordu ve Pia'ya dokunuyordu. Bu Pia'yı da etkileyecekleri anlamına mı geliyordu? Telepatik olarak Dragos'a ulaşmaya çalıştı. *Nereye gidiyoruz? Hâlâ nöbetçilerle bağlantı kurabiliyor musun?*

Çoğu insanın telepatik menzili en fazla on metreydi, ama Dragos'un ki birkaç yüz milden fazlaydı. Ve görünüşe göre prangalardan yeterince uzaktaydı, çünkü Dragos "Evet" diye cevap verdi. *Graydon bir kayalığa doğru uçtuğunu ve kısa bir süre tepeye indiğini, sonra tekrar havalanıp bu tarafa geldiğini söyledi. Asasını almak için durmuş.*

Şimdi kayıp olduğunu biliyor. Pia şeytani bir megaloman gibi düşünmeye çalışarak bakışlarını kısıtı. Senusret asasının kaybolmadığını biliyor olmalıydı.

rastgele bir hırsız tarafından çalındı. Doğaçlama saklandığı yer bunun için çok uzaktı. *Ve bizde olduğunu biliyor. Çaresizlik seviyesi arttı.*

Ayrıca Liam'ın bedenini kullanma konusunda tecrübeli değil. Graydon normalde Liam ya da benim kadar hızlı uçamadığını söyledi. Nöbetçiler onu oldukça kolay bir şekilde görüş alanlarında tutuyorlar.

Eva'nın belini saran güçlü koluna sevinerek titredi. *Eğer onlar onu görebiliyorsa, o da onları görebilirdi ve bu da çaresizliğini daha da artırırdı.*

Tam olarak değil. Varlıklarını gizliyorlar. Takip edileceğini biliyor ama hemen peşinde olduklarını bilmiyor. Vahşi bir memnuniyet, sesinde parlak kırmızı bir nehir gibi akıyordu. En yakın geçide doğru ilerliyor. Ayrıca iki geçidin her iki tarafında da nöbetçi istasyonları olduğunu da bilmiyor.

Karnı sıkıştı. Bu duygudan sıkılmaya başlamıştı. *Liam'ın tehlikede olduğunu bilmiyorlar. Geçmesine izin verirler ve sonra da her yere gidebilir.*

Böyle bir şey olmayacak. Onu daha önce yakalayacağız. Ama emin olmak için Khalil'den her iki istasyona da gidip onları uyarmasını istedim. Durakladı. Khalil az önce çocukların Malan Wei'nin koruması altında istasyonda olduklarını söyledi. Şu anda onları başka bir güvenli noktaya tahliye etmeye yardım ediyor.

Onun sözleri karşısında kısa süreli paniğe kapılması çabucak yatıştı. Dragos'la hayat böyle bir şeydi işte. O ana odaklanmakla meşgulken, Dragos sürekli olarak uzaklara gidiyor, çoğu zaman aynı anda birden fazla kişiyle konuşuyor ve stratejik satranç oynuyordu.

Bu onun zevk aldığı bir şeydi ve bu konuda çok başarılıydı. Bildiği kadarıyla, onun tüm dikkatini toplayabildiği tek kişiler kendisi ve çocuklarıydı, o da ancak bir kriz olmadığında.

Ya da sevişirken. O anda tüm dikkatinin kendisinde olduğundan yüzde yüz on emindi.

Elbette satranç ustası bundan sonra ne yapacağını biliyordu. Telepatik sesi umutla doldu ve sordu: *"Onu yakaladığımızda ne yapacağız?"*

Çok uzun süre sessiz kaldı. Sonra cevap verdi: *"Bilmiyorum."*

Umut kırılğan bir çiçek gibi soldu. Ellerini yumruk yaparak ejderhanın bronz derisine bastırdı. Duymak istediği -ihtiyacı olan- şey bu değildi.

Denizin kenarını takip ederek yirmi beş mil kadar gittikten sonra Dragos yeni bir yöne saptı. Kadın rotayı tanıdı. Karşı geçitten yerleşim yerine uçtuklarında kullandıkları yolun aynısıydı. Kısa bir süre sonra, Dragos üzerlerine bir gizlenme büyüsü fırlattığında büyü parıldadı.

O ana kadar sessiz kalan Morgan, Eva'nın arkasından, "Yaklaşıyoruz," dedi.

Pia'nın nefesi kesildi. Evet, yaklaşmışlardı. Ve Dragos ne yapacaklarını bilmiyordu.

Kendi sözleri tekrar aklına geldi. Senusret'in oğlunu terk etmesinin tek yolu buna zorlanmasıydı.

Ya Senusret'i öldürmenin bir yolunu bulacaklardı ya da Liam'ın öleceğine inanacaktı.

Hiç baskı yok.

BEYAZ EJDERHA Dragos'un görüş alanına girdi. Hâlâ birkaç mil uzaktaydı ama Dragos onun uçuşunun istikrarlı, ağır aksak doğasını, o devasa kanatların yükselip alçalmasının ölçülü ritmini görebiliyordu. Bunların hiçbirisi içgüdüsel ya da doğal görünmüyordu.

Senusret Liam'ın Wyr tarafına nasıl erişmişti? Liam'ın bilinci üzerindeki kontrolünü sürdürdüğü gibi, onun üzerindeki kontrolünü de sürdürmesinin bir bedeli var mıydı?

İçtenlikle öyle olmasını umuyordu. Senusret ne kadar yorulursa, bu yüzleşme o kadar çabuk geçecekti.

İleride, nehrin bir kıvrımında, nöbetçiler onların gelişini beklemek için toplanmıştı. Dragos yolcularına "Dayanın" dedi.

Birkaç dakika sonra aşağıya doğru eğimli bir inişe geçti. Ne zaman yolcuları olsa, kimseyi yerinden oynatmamak için Honda minivan kullanıyormuş gibi uçmak zorundaydı ve şu anda bu kısıtlamadan kurtulmak için yanıyordu.

İner inmez Eva ve Morgan yere kaydılar, ama Pia kaymadı. Dragos bir kalp atışı daha bekledikten sonra ona, "*Hemen aşağı inmelişin sevgilim,*" dedi.

İstemiyorum, diye fısıldadı.

Onun için üzülüyordu. *Bundan sonrası için benimle gelemezsin. Tıpkı seninle Seraph'ın diyarına gidemediğim gibi.*

Bazen haklı olmandan nefret ediyorum, diye tısladı. Onun sırtından atladı. "Bana bir gryphon lazım!" Sonra, üç gryphon da öne çıkarken, "Graydon ya da Rune değil. Bayne, sen çiftleşmemişsin. Beni yukarı çıkarır mısın?"

"Elbette." Bayne onun tırmanabilmesi için çömeldi.

Graydon'ın sesi sinirli çıkıyordu: "Hâlâ seninle geliyoruz, tatlım," dedi.

"Hayır, gelmiyorsunuz," dedi Dragos. "Hiçbiriniz gitmiyorsunuz. Onu buraya kadar takip ettiniz. İşinizi yaptınız. Ne kadar çok kişi yakın mesafeden olaya dahil olursa, başka birini ele geçirmek için o kadar çok fırsatı olur. Yarım mil geride durun."

Ruh depoları konusunda deneyimi olmadığından, onay için Morgan'a baktı. Morgan başını salladı. "Sanırım bu güvenli olur."

Pia acımasız ve korkunç görünüyordu. Kanlar içindeydi, giysileri yırtılmış ve çimenlerle lekelenmişti, saçları karmakarışık ve arkada büyükçe bir kısmı yoktu. O, şimdi ve her zaman Dragos'un gördüğü en güzel şeydi.

"Kelepçeleri bana ver Eva," dedi Pia.

Diğer kadın öfkeli görünüyordu ama sırt çantasını uzattı. Pia çantayı omuzlarına sıkıca silkti ve beline bağladı.

Morgan, Bayne ve Pia'ya doğru yürüdü. "Bana ihtiyacınız var. Dragos gibi, Senusret de ona karşı tetikte olursam beni ele geçiremez. Asasını elimde tutarken bile."

"Peki," diye ısırdı Dragos. Morgan'ın şimdiye kadar yaptığı her şeyi takdir etmekle birlikte, her karar onları Morgan'a daha fazla güvenme ihtiyacına itiyordu ve büyük ölçüde bilinmeyen bir varlığa, özellikle de bu kadar önemli bir konuda bu kadar güvenmekten hoşlanmıyordu.

Morgan, Bayne'in sırtına atladı.

Dragos daha fazla tartışmayı beklemedi. Kısıtlamalardan kurtulmuş bir halde yukarı doğru fırladı ve havada oğluna doğru hamle yaptı. Her kanat çırpışı onu daha da yaklaşıtıyordu.

Görünmezlik şu ana kadar işlerine yaramıştı ama Senusret bir noktada Dragos'un kanatlarının gürültülü vuruşunu duyacaktı.

Yoksa duyacak mıydı?

Dragos bir yandan diğer ejderhayı geçmeye çalışırken bir yandan da tırmanışını iki katına çıkardı ve Liam'ın beyaz derisinden parlayan güneş ışığına bakana kadar yükseldikçe yükseldi. Yükselmek için çabalarken

İstediği pozisyona geldiğinde, bir bedenın ağırlığı sırtına, boynunun tabanının omuzlarıyla birleştiği noktaya yerleşti.

Kendisine kimin katıldığının farkındalığı kemiklerini dondurdu. *Seni burada istemiyorum.*

Aş artık bunu, dedi Azrail. *Daha önce birçok kez birlikte uçtuk ve yine uçacağımızı biliyorsun. Ayrıca, bana ihtiyacın olabilir.*

Oğlum sana yasak, diye hırladı. *Beni duyuyor musun? Ona sahip olamazsın.*

Bu işlerin böyle yürümediğini biliyorsun, diye cevap verdi Ölüm.

Yaşa ya da öl. Öldür ya da öldürül. Hayvanlar alemindeki tek kural buydu. Her sürü, sürü, yalnız yırtıcı ve zehir ve uyarlanabilir renk geliştiren türler bu kuralı biliyordu.

Büyük Canavar olarak Dragos bunu herkesten daha iyi biliyordu ve çoğu zaman da bundan memnun oluyordu. Çoğu zaman Azrael onu en ufak bir şekilde rahatsız etmiyordu ve bazen Dragos onu savaşa davet ediyordu.

Ama bazen Azrael'den tüm kalbiyle nefret ediyordu. Azrael, kaçamadığı ya da alt edemediği tek kişiydi, bir odaya girmesini engelleyemediği tek kişiydi. Dragos onu sırtından atsa, Azrail başka bir şekilde olay yerinde beliriverirdi.

Ama eski kırgınlıkların üzerinde durmak Liam'ı özgür kılmayacaktı. Kızgınlığını bir kenara bırakan Dragos, doğru anı beklerken gözlerini aşağıdaki beyaz ejderhadan ayırmadı. Kalp atışlarıyla geçen zamanı sayıyordu. Bir, iki....

Beyaz ejderha birkaç dakikalığına süzölmek için kanatlarını gerdi ve uçmanın zor işine devam etmeden önce o güçlü omuz kaslarına bir mola verdi.

.... İşte orada.

Maksimum hız için kanatlarını geriye katlayan ve pençelerini açarak dört ayağını da uzatan Dragos yere çakıldı. Gökyüzünden küçük bir uçak hızıyla düştü. Birkaç tonluk güç Liam'ın sırtına çarptı. Hataya yer yoktu. Diğer ejderhaya çarparken bile, Liam'ın kanatlarının vücuduyla birleştiği noktayı kavradı ve büyük bir gürültüyle kemikleri kırdı.

Oğlumun çalınan bedeniyle bir daha hiçbir yere uçamayacaksın.

Beyaz ejderha çığlık attı. Ses gökyüzünde trompet gibi yankılandı. Dragos aşağı doğru düşüşlerini frenlemeye çalışarak manto giydi, ama diğer ejderha

O kadar şiddetli çırpındı ki, onları uçtan uca çevirdi ve birlikte, beyaz ejderha ve bronz, yere çakıldılar.

Çarpışmanın gücü bir bomba gibi dışarıya doğru fırladı, ağaçları yerle bir etti ve yerde derin bir krater açtı. Dragos'un nefesi kesildi ve arka ayaklarından biri kırıldı. En yüksek hızında hareket etmek, havayı ağrıyan göğsüne geri çekmek için zorlanarak devasa bir yuvarlanmayla döndü ve ayağa kalktı.

Kırık bacağına ağırlık veremiyordu. Sanki yanıyormuş gibi hissediyordu. Acı acıydı; ölüm değildi. Bunu görmezden gelerek odağını diğer ejderhaya çevirdi ve savaşa hazırlandı.

Bükülmüş, garip bir pozisyonda yatan beyaz ejderha kasıldı. *Liam*. Dragos bir sıçrayışla diğer ejderhanın vücuduna sarıldı. "Hadi oğlum!" diye kükredi. Beyaz ejderhanın mavi gözlerinde Liam'a dair bir işaret aradı.

Liam'ın yüzünde tanıma ifadesi belirdi. Yarı kaşlarını çattı, yarı gaz çıkardı, "Ne yapman gerekiyorsa yap. Çıkarın onu benden!"

Sonra Liam'ın o kısa anlık görüntüsü kayboldu ve beyaz ejderha nefes nefese gülmeye başladı. "Gerçekten Dragos, şimdi ne yapacaksın?" diye sordu Senusret. "O en büyük rehine... ve kolumu onun boynundan çekip alamazsın. Onu içeriden öldüreceğim -bunu yapabileceğimi biliyorsun- eğer oğlunun yaşamasını istiyorsan gitmeme izin vermelisin...."

Öfke ve dehşet, dünyanın en zehirli şarabı gibi kusursuz bir şekilde bir araya gelmişti.

"Sana daha önce de söyledim," diye hırladı Dragos. "Teröristlerle pazarlık yapmam."

Başını eğerek çenesini beyaz ejderhanın boğazına kapattı ve sıkı. Liam'ın sıcak kanı ağzına doldu. Beyaz ejderha savaştı, o uzun, jilet gibi pençeleriyle Dragos'un bel altını tırmıkladı. Parlak, sıcak acı Dragos'un zihnini doldurdu.

Daha sıkı sıkı. Bırak onu, seni piç. Pia, Morgan ve

Bayne hızla görüş alanına girdiler.

"Karnını deşecek." Bayne gerilen iki ejderhanın arasına daldı. Bir şekilde, çoğunlukla, o tırmık pençelerin Dragos'un karnına saplanmasını engelledi.

Hazır ol, dedi Dragos Pia'ya.

Onu iyileştirmeye hazır ol.

Pia hâlâ boş büyü prangalarının olduğu sırt çantasını takıyordu. Onu duymuş olamazdı ama başlarının yanına çömeldi.

"Ben buradayım." Pia'nın sesi net ve kararlıydı. "Liam, eğer beni duyabiliyorsan, annem burada. Her şey yoluna girecek. Seni güvene alacağız."

Kendi oğlumu öldürürsem beni asla affetmez, dedi Azrail'e. İsteyebilir ama asla affetmez. Ben de kendimi asla affetmeyeceğim.

Azrail Liam'ın başının yanında diz çöktü. Elini sert gıdıya koydu. "İçeride savaşıyorlar. Peşlerini bırakamazsın."

Sıcak güneş bastırıyordu. Beyaz ejderhanın çırpınışları yavaş yavaş zayıfladı.

Morgan asayı çıkardı ve beyaz ejderhanın gözlerinin önünde tuttu. "Senusret, başka bir seçeneğin daha var. Liam'la birlikte ölmek zorunda değilsin."

"Çık onun içinden, seni canavar!" Pia çığlık attı.

Sesinde çiğ bir acı vardı. Tüm bunların dayanılmazlığı karşısında gözlerini kapatan Dragos çenesini daha da sıktı.

"Dragos teröristlerle pazarlık yapmayabilir ama ben yaparım," dedi Morgan, sesi baştan çıkarıcı bir güçle doluydu. "Eğer onu bırakırsan, sana bir ceset bulabiliriz. Belki bir koma kurbanı ya da henüz kişiliği oluşmamış bir bebek işinizi görür. Hayatta kalmak için sürekli mücadele etmek zorunda kalmazsın. Olasılıkları düşün, Senusret. Hayat tam burada seni bekliyor."

"Ölüm de öyle," dedi Azrail. "Bu senin tek seçeneğin. Asla başka bir seçenek olmayacak."

Beyaz ejderha hareket etmeyi bıraktı.

Hayır.

Liam'ın bedeninden ince ve görünmez bir şey aktı. Azrael çömeldiği yerden doğruldu. "Onu şimdi yakaladım." Dragos başını geriye atarak kükredi: "*ELİNDE KİM VAR?*"

Pia Liam'ın üzerine yığıldı ve çakısıyla elini kesti. Derin kesmiş olmalıydı, çünkü kanı serbestçe akıyor ve Liam'ın boynundaki açık yaraya düşüyordu. "Hadi bebeğim," diye hıçkırdı. "Burada bizimle kal. Liam, sana yalvarıyorum. Beni bırakma."

"İkisi de gitti," dedi Azrael. "Hayır-bekle."

Dragos dünyayı tırmalamak istiyordu. "*Neyi bekleyeceğim?*"

Ölüm gülümsedi. "Daha önce hiç bu kadar çok seraphim görmemiştim. Liam ellerinde ve onu geri getiriyorlar."

Onlar bakarken, Liam'ın boynundaki yaralar iyileşmeye başladı. Mide bulantısı başladı. Dragos insan formuna geçmeyi başardı ve şiddetli bir şekilde kusmadan önce beyaz ejderhanın üzerinden yuvarlandı. Kusmuş, tükürmüş ve tekrar kusmuş, Liam'ın kanının tadını ağzından çıkarmak için savaşmış.

İşe yaramayan bacağı ve karnı boyunca uzanan uzun, tırmıklı yaralar yakıcı bir acı veriyordu. Boğazı mide asidiyle yanıyordu ve gözlerinden fışkıran ve yüzünden aşağı akan yaşlar yüzünden hiçbir şey göremiyordu.

Öldürmek ya da öldürülmek. Yaşamak ya da ölmek. Bu hayatın en çirkin haliydi ve o bunu kabul edecekti.

Acı dolu, pis kokulu, kusmuk dolu, kanlı her anına katlanacaktı. Çünkü oğlu yaşayacaktı.

ON Birinci Bölüm

PIA, Liam'ın gerçekten iyileştiğinden ve bebeğinin kendi kendine nefes aldığından kesinlikle emin olduktan sonra, Dragos'un yarı oturduğu, yarı kambur yattığı, bir kolunu koruyucu bir şekilde ortasına sardığı yere koşmak için onun yanından ayrıldı.

Kül rengi olmuş, bitkin görünüyordu, bir bacağı garip bir şekilde bükülmüştü. Yakındaki köpüklü kırmızı kusmuğa dehşetle baktı. "Ne kadar kötü?"

Önce ona sonra da kusmuğa bakarak başını salladı. "Olduğundan daha kötü görünüyor. Yanlışlıkla Liam'ın kanından biraz yuttum. Sağ bacağım birkaç yerden kırıldı ve bir de bu var."

Adam kolunu kaldırdığında, kadın adamın taş gibi karnını çizen derin yaralara baktı. Açıkta kalan ıslak kaslar güneş ışığında parlıyordu.

Gözlerini ondan alamıyordu. "Bayne? Yardıma ihtiyacım var!"

Üzerine bir gölge düştü ve Morgan onun yanına çömeldi. "Bayne ve diğer nöbetçiler kemiklerin düzgün bir şekilde iyileştiğinden emin olmak için Liam'ın kanatlarını inceliyorlar. Ben yapabilecek miyim?"

Kız ona vahşi gözlerle baktı. Morgan ona baktı, kendi gözleri de şaşkınlıktan kocaman olmuştu. Çok zeki bir adam olduğunu çoktan kanıtlamıştı. Farkına varmak, midesinin çukurunda bir başka batma hissiydi.

Aman Tanrım, bir tane daha olmasın. Olaylar geliştikçe ve o başkalarını iyileştirdikçe, Wyr formunun sırrını öğrenenlerin sayısı da artıyordu. Böyle giderse *New York Times*'a bir ilan bile verebilirlerdi.

İçinde bulunduğu acıya rağmen Dragos da bunu fark etmiş olmalıydı. Katil bakışlarını Morgan'a çevirdi. Morgan onun omzunu kavradı, parmaklarını sert kaslı ete geçirdi. "Düşüncesizce bir şey yapma. Yolun her adımında bize yardım etti."

"Wyr formunun neden bu kadar gizemli olduğunu şimdi anlıyorum." Çok az insan kendi ölümüyle Morgan kadar sakın bir şekilde yüzleşebilirdi. Ela bakışlarını Dragos'a dikerek kararlı bir şekilde, "Yemin ederim ki

Uzun yıllar önce ölmüş olan ve oğlum gibi sevdiğim genç kralımın hayatı için, sırrınıza asla ihanet etmeyeceğim."

Sözlerindeki gerçek bir klarnet gibi çınılıyordu. Pia bunu gün gibi açık bir şekilde duymuştu ve eğer o duyduysa, Dragos da duymuş olmalıydı. Ama yine de Dragos'un küçük, acımasız bir baş hareketiyle onaylamasından önce uzun, gergin bir an geçti.

Morgan dikkatini Dragos'un bükülmüş bacağına verirken, Pia hemen bir kolunu onun boynuna doladı ve sırt üstü yatmasına yardım etti. "Üzgünüm ama bu canını yakacak."

"Yap şunu." Dragos'un ağzı bembeyazdı. Gözlerini gökyüzüne dikti. "Pia, beni iyileştireceksen bunu hızlı yapmalısın."

Dragos'un kinin zor ve acı verici olsa da hayati tehlike arz etmediğini bilecek kadar savaş yarası görmüştü. "Ne demek istiyorsun, *eğer* seni iyileştireceksem..." Adamın dikkatinin yönünü fark edip başını kaldırıp baktığında sesi kesildi.

Uzakta hızla büyüyen bir Wyr kuşu bulutu onlara doğru kanat çırpıyordu. Oh, kahretsin. Onları savaşa kadar takip eden iyi, sadık Wyr'ler gelmek üzereydi. Yüz ya da daha fazla olmalılar.

Morgan da kısa bir süre baktı, sonra Dragos'un bacağına döndü. Bir elini Dragos'un kalçasına koyarak, "Hazır mısın?" diye sordu.

"Evet," diye ısırdı Dragos.

Morgan omuzlarını güçlü bir şekilde bükerek bacağı düzleştirdi ve kırıkları hizaladı. Dragos homurdandı ve gözlerini kapadı. Acı dayanılmaz olmalıydı. İş bitirmek için sabırsızlanan Pia, "Şimdi iyi mi?" diye sordu.

"Hazır."

Kanayan avucunu Dragos'un karnındaki yaraların üzerine koydu ve Morgan'la birlikte sessizce yaraların kusursuz bir bütün oluşturmalarını izlediler.

Dragos onun bileğini tuttu. Morgan'a, "Gömleğine ihtiyacım var," dedi.

Morgan onu sorgulamakla vakit kaybetmedi. Onun yerine gömleğini çıkardı ve uzattı. Uzun parmakları hızla yanıp sönen Dragos, Pia'nın elini silip bağladı, sonra da kendi iyileştirme büyüsünü yapmaya çalıştı.

Lanet olsun. İşe yaramadı.

"Sırt çantasını çıkar!"

Gözleri farkına varmakla parlayan Pia, çantayı çıkarıp yere bıraktı. Dragos tekrar bir iyileştirme büyüsü denedi ve kadının kesiği düzeldi.

Kadının artık kanamadığından emin olduktan sonra önce avucunu, sonra da kendi karnını ovdu ve "Liam'ın boğazından ne haber?" diye sordu.

Nöbetçilerin dev formunun üzerine üşüştüğü beyaz ejderhaya baktı. "Hiç kan görmüyorum. Sanırım biri onu yıkamış."

"Ben hallettim. Temiz," diye seslendi Rune, Aryal, Quentin, Bayne ve Graydon'ın dikkatle ileri geri hareket ettirip uzattıkları ve tekrar yerine katladıkları devasa bir kanadı incelerken başını kaldırmadan. Avian Wyr'ler genellikle kanatlarındaki onarılamaz hasarlardan kurtulamazlardı. Pia boğazını iyileştirdiğinde Liam'ın kırık kanatları da iyileşmişti ama önce kemikleri yerine oturtmamışlardı ve işi şansa bırakmıyorlardı.

Dragos Pia'nın bileğine baskı uyguladı. Sözsüz komuta itaat ederek arkasına yaslandı. Kanlı gömlekli yumruğunu Pia'dan uzak tuttu ve Gücü parladı. Gömlek alev aldı. O, Pia ve Morgan alevlerin Dragos'un yumruğunu sarmasını izlediler. Gömlek kül olana kadar ateş sönmedi.

Pia Dragos'a, "Şimdi iyi olmanı istiyorum bebeğim," dedi.

"Ben iyiyim." Bir dirseğinin üzerinde doğrulup ona hızlı ve sert bir öpücük verdi. "Git Liam'ı kontrol et."

Ayağa fırlayarak beyaz ejderhaya doğru koştu. Bir yanı, onunla birlikte gelen iki yanındaki seraphim'i hissetti. O birkaç kısa saniye içinde, hızla akan düşünceleri ona her türlü felaket dolu senaryoyu sundu.

Aryal'ın kanatlarını kurtaran yetenekli cerrah Kathryn Shaw, Karanlık Fae Kralı Oberon'la çiftleşmiş ve şimdi iki diyar ötede yaşıyordu.

Kathryn Aryal üzerinde çalıştığında, yanlış biçimlendirilmiş yarayı yeniden kırmak zorunda kalmış ve Pia daha sonra Harpy'nin iyileşmesine yardım etmişti. Kathryn'i olabildiğince çabuk buraya getirebilseler bile, böyle devasa bir hastayı nasıl ameliyat edebilirdi ki? Pia'nın hayal gücü tekledi. O dev kanatları kaldırmak ve sabit tutmak için vinçler ya da başka bir şey gerekirdi.

İki elini Liam'ın kanatlarından birinin omzuyla birleştiği yere koymuş olan Rune'un yanında kayarak durdu. "Ne kadar kötü?"

Başını yavaşça salladı. "Kanatları oldukça mükemmel." Başını kaldırdı ve onun bakışlarıyla karşılaştı. "Kanatlarından birinin üzerinde yatarken kırıldı, hizası bozuldu ve sonra iyileşti. Bunun bilimsel olarak mümkün olduğunu sanmıyorum."

Kıpırdamadan durup Liam'a bakarken, düzensiz nefes alıp veriş i giderek yavaşladı.

Hop. Ta-da. Caz elleri.

Seraphim Liam'ın ruhunu yakalamış ve ona sadece bir değil, iki mucize vermişti.

"*Oğlumun hayatı için teşekkür ederim*" diye fısıldadı.

Zayıf ve nazik bir şey kolunu okşadı.

BİRKAÇ DAKİKA sonra kuş Wyr'lar geldi ve uzun sürecek bir savaş ihtimaline karşı hazırlıklı gelmişlerdi. Bu, büyük olanların tüm silahlarını taşımalarının yanı sıra yanlarında atıştırmalıklar da getirdikleri anlamına geliyordu.

Dragos, Eva, Morgan ve nöbetçilerin iştahla tükettikleri su ve kurutulmuş et dolu mataraları elden ele dolaştırdılar. Pia onlardan hiçbirini esirgememişti, ama kuş Wyr'lar et yiyiciydi ve onun yiyebileceği uygun bir şey yoktu, bu yüzden su içmekle yetinmek zorunda kaldı. Her ne kadar ferahlatıcı olsa da, Senusret onu yakalamadan önce sadece birkaç lokma yemek yemişti ve açlık kendini boşlukta ve sersemlemiş hissetmesine neden olmaya başlamıştı.

Oturup çömeldi, baygın beyaz ejderhanın yanağına yaslandı ve diğerleri etrafta dolanıp konuşurken, birbirlerinin sırtını sıvazlarken ve tebrik edici şeyler söylerken sıcak güneşin altında uyukladı. Dragos bir yerlerde, savaşlardan sonra ne yapıyorsa onu yapıyordu.

Üzerine karanlık çöktü. Uyanarak gözlerini açtı. Dragos diz çöktü ve ellerini uzattı. Başka birinin gömleğini ödünç almıştı -kokusundan Graydon'a ait olduğu anlaşılıyordu- ve gömlek yabani meyveler ve yenilebilir yeşilliklerle doluydu: karahindiba, kuş otu ve rezene.

"Onu bırakmayacağını biliyordum. Bu kadar kısa sürede toplayabildiğimin en iyisi bu."

Ona bir ziyafet gibi göründü. "Oh, teşekkür ederim." Yemeğin üzerine düştü ve her yeşil parçayı, her meyveyi yedi.

Yeterli değildi, tıpkı kurutulmuş etin diğerleri için yeterli olmadığı gibi, ama şimdilik idare ederdi. Enerjisinin geri geldiğini hissetti. Adam elini onun omzuna koydu. "Geri döndüğümüzde düzgünce yeriz."

Kız başını salladı. Tam o sırada beyaz ejderha parıldadı ve Liam'ın insan formuna dönüşerek kayboldu. Dizlerinin üzerine çökerek Liam'ın üzerine eğildi ve sarı saçlarını onun güçlü yüzünden geriye doğru okşadı. "Gözlerini aç, tatlım. Artık her şey yolunda."

Liam bir elini kaldırarak onun elini tuttu ve gözlerini açıp gökyüzüne baktı. Babası gibi güneşe bakarken gözlerini kışmasına gerek yoktu.

Liam bir şey söylemeyince, "Olanlarla ilgili ne hatırlıyorsun?" diye sordu.

Bakışları onunkilere kaydı. "Onunla dövüştüğümü ve babamın beni sıkıştırdığını hatırlıyorum. Kanatlarımın acıdığını hatırlıyorum."

Yüz ifadesi çok boştu. Onu hiç bu kadar kırılgan görmemişti. "Kanatların iyi," dedi ona güçlü bir sesle. "Sen her yönden mükemmelsin. Kendini iyi hissettiğin anda tekrar uçacaksın." Seraphim mucizelerinin nasıl işlediğinden emin değildi ve ejderha bedenleri çok ağırdı, bu yüzden ekledi, "Seni uygun bir Wyr doktoruna muayene ettireceğiz, çünkü Aryal'ın yaptığı gibi bir ay kadar beklemen gerekebilir. Ama zamanın iyileştiremeyeceği hiçbir sorun yok."

Dudakları sessiz bir kelimeyi şekillendirirken bakışları onunkilere yapıştı. Söz mü?

Bir elini yere dayayarak eğildi ve dudaklarını onun alnına bastırdı. "Sen, Dragos ve Niall benim kalbimsiniz. Size hiç yalan söyler miyim?"

Adam bir iç çekti ve rahatladı. "Asla."

Doğrurken Dragos'un onları izlediğini fark etti. Yüz ifadesindeki acı ve kendini suçlayıcı ifade onu sarstı. Adam hızla uzaklaştı. Baba ve oğul arasında parıldayan o açık, şefkatli sevgi eksikti.

Kaşlarını çatarak sıkıntılı düşüncelere daldı.

İnsanlar yerleşim yerine geri dönmeye başladı. Önce ikişer üçer, sonra daha büyük gruplar halinde ayrıldılar, sonunda Morgan, Eva, nöbetçiler ve Pia, Dragos ve Liam dışında kimse kalmadı.

Pia ne kadar yorgun olsa da, ödemesi gereken bir borcu ve yerine getirmesi gereken bir sözü vardı. Rahat bir nefes alarak Graydon'a doğru yürüdü ve sonunda boş büyü prangalarının bulunduğu sırt çantasının kontrolünü bıraktı. "Aryal'ın bunları tekrar almasına izin verme."

"Oh, vermeyeceğim. Bunu sana garanti ederim," diye söz verdi duygusallıkla. Aryal onları son kez kontrol ettiğinde yalan söylemiş ve elinde olduğunu söylemişti.

onları bir volkanın içine attı. Her ne kadar bu onların yararına olmuşsa da, kimse ona tekrar güvenmek niyetinde değildi.

Pia etrafına bakındı. Dragos, Grym ve Quentin'le konuşuyordu; Rune ve Bayne ise doğrulup omuzlarını geren Liam'ın yanına çömelmişlerdi. Liam'ın bilinci yerine geldiğinden beri Liam ve Dragos'un birbirleriyle doğrudan konuşmadıklarının acı bir şekilde farkındaydı.

Bir seferde yalnızca bir şeyi düzeltebilirdi. Ve şu anda skor tabelasını düzeltmek için uygun bir zaman yoktu.

Morgan'ı kenara çekti. "Asaya şimdi ihtiyacım var, lütfen."

Kaşlarını kaldırdı ama mecburen çantasını açtı. "Bunu incelemeyi umuyordum. Muhteşem ve eşsiz bir Güçle dolu. Onunla ne yapacaksın?"

Onu saygıyla topladı ve bir bebekmiş gibi kolunun kıvrımında tuttu. "Onu ait olduğu yere geri götürmeliyim. Dragos nereye gittiğimi sorarsa, ona ormanda özel bir ana ihtiyacım olduğunu ve hemen döneceğimi söyle."

Büyücünün daralan bakışlarını spekülasyonlar doldurdu. "Nereye gidiyorsan... yanında bir arkadaşına ihtiyacın olmadığına emin misin?"

Bu adam çok zekiydi. Kadın ona orantısız bir gülümseme verdi. "Tamamen güvende olacağım. Ayrıca Dragos'la bu konuda uzun uzadıya tartışmak zorunda da değilim."

Morgan'ın gözlerinin kenarları kırıştı. "Ona özel bir ana ihtiyacın olduğunu söylerim. Eğer sorarsa."

"Teşekkür ederim."

Morgan uzaklaşırken Eva da onun yanına geldi. "Nereye gidiyoruz?"

Zihinsel olarak gözlerini devirdi. Savaşçı Wyr'i öfkeli olduğunda tek başına işiyormuş gibi bile yapamıyordu. "Sadece sessiz ol ve beni takip et."

Açıklıktaki sesler kaybolana kadar yürüdüler. Sonra Pia durakladı, asayı yere bıraktı ve Wyr formuna büründü.

Bekleyen seraphim etraflarını sarmış, ormanda yıldızlar gibi parlıyorlardı. Eva'nın yüzündeki şaşkın ifadede, Pia diğer kadının onları göremediğini anlayabiliyordu.

Hiçbiri öne doğru adım atmadı. Wyr formuna dönüşmek onu yolun bir kısmına götürmüştü, ama yeterince uzağa değil. Eva'ya yardım çağırmamasını söyledi. *Sadece burada bekle.*

Boynunu bükerek asayı ağızıyla aldı ve ileriye doğru yürüdü. Etrafındaki orman manzarası parıldadı ve soldu.

Rhyacia kayboldu ve tekrar Seraphim'in diyarında durdu. Ağacı ve Dansçıyı tekrar gördü.

Bir seraph yaklaştı. Asayı nazikçe onun bekleyen kollarına bıraktı. Sonra Taliesin'e saygı göstermek için bir dizini bükmek üzere döndü. Dansçı dönerken, onların gülümsediğini gördüğüne yemin edebilirdi.

Verdiği söz yerine getirilmiş, oğlunun yaşamı için olan borcu ödenmişti. Döndü ve eve doğru yola koyuldu.

On İkinci Bölüm

EVA VE çevresindeki orman yeniden ortaya çıktı. Diğer kadın bembeyaz kesilmişti. "Ortadan kayboldun. Az önce ne oldu öyle?"

Seraph'ın âlemi Pia için hâlâ konuşulamayacak kadar kişiseldi. Belki bir gün, ama henüz değil. Yeniden insan şekline büründü ve bir kolunu en iyi arkadaşının omuzlarına doladı. "Şimdilik bunu boş ver. Bu henüz konuşmaya hazır olmadığım bir hikâye. Eva, ben sadece bitmiş değilim. Gerçekten çok içtenlikle bitirdim."

Eva bir kolunu onun beline doladı. "Tamam, ama bir gün bana anlatmalısın."

Belki anlatırdı, ama belki de anlatmazdı. Bazen özel kalması gereken bazı şeyler oluyordu. Diğerlerinin yanına dönerlerken, "Kampa gittiğinizde kullandığınız yavru çadır hâlâ duruyor mu?" diye sordu.

"Tabii ki var."

"Yatağınla birlikte bir süreliğine ödünç alabilir miyim?"

Eva onu sıktı. "Ne istersen bebeğim. Sadece iste ve senin olsun."

Diğerlerine ulaştıklarında, kuşlar Wyr formlarına dönüştüler ve yolcuları aldılar. Pia Dragos'un omzuna dokundu. "Uçmak için iyi misin?"

Kasvetli ifadesi biraz düzeldi ve başını salladı. Yeterince iyiydi. Liam Rune'a bindi, Eva Pia'nın arkasında her zamanki yerine yerleşti, Quentin ve Bayne eşleşti ve bu kez Morgan Graydon'a bindi. Sıradan bir düzende yerleşim yerine geri uçtular. Kimse zorlamadı. Artık acil bir durum yoktu. Dragos sessizce uçtu, Pia da ona izin verdi.

İkisi de sırayla Cehennem Evi'nin yanındaki açıklığa inip insan formlarına büründüler. Eşler yeniden bir araya geldi, birbirlerine sıkıca sarıldılar ve insanlar Pia'ya gelip ona da sarıldılar. Bel'in sırtını sıvazladı, Carling'e kısa bir gülümseme verdi ve Eva'ya, "Yavru çadırını ve yatağını sahilde gölgelik bir yere kurma nezaketini gösterir misin?" dedi.

"Elbette, hemen." Eva endişeli görünmeye başlamıştı ama bunu yapmak için koşar adım gitti.

"İçeride bekleyen taze yiyeceklerimiz var," dedi Bel ona.

Hiç kuşkusuz vardı. Pia başını salladı ve diğer kadın bunu bir onaylama olarak algılayıp dikkatini tekrar arkadaşı Graydon'a çevirdi.

Birkaç dakika sonra Pia oradan uzaklaştı ve Eva'nın çadırı kurmayı bitirmek üzere olduğu sahile doğru yürüdü. Yatak rulosu yavru çadırın içine tam oturmuştu. Pia teşekkür etmek için Eva'nın eline dokundu, çadırın içine süründü ve kapağı indirdi. Sonra nihayet, nihayet vücudunu yüzüstü bıraktı. Sonunda bitmek bilmeyen uzun, korkunç günü geride bıraktı ve rahatlama tarif edilemezdi. Dalgaları dinleyerek uykuya dalmaya başladı.

Onun yaklaştığını duymak yerine hissetti. Dragos istediği zaman bir kedi kadar sessiz hareket edebiliyordu. Çadırın kapağını kaldırdı ve içeri baktı. "Ne yapıyorsun?"

"Artık burada yaşıyorum," dedi ona. Uzuvarları kurşunla ağırlaşmış gibiydi.

Adam kaşlarını sertçe çattı. Liam omzunun üzerinden baktı, şaşkın ve endişeli görünüyordu. Dragos, "Omuzlarım oraya sığmıyor bile," dedi.

"Biliyorum." Devasa bir esneme çenesini çatlattı.

Dragos, "Bir şeyler yiyip içmen gerek. Ve pislik içindesin, yorgun olduğunu biliyorum ama temizlendiğinde kendini daha iyi hissedeceksin. Kaldır kıçını ve buraya gel."

Bunu belki bir an için düşündü. "Hayır." "*Pia*," dedi adam dişlerinin arasından.

"Bana bu ses tonuyla '*Pia*' demeyin bayım. Bir daha o eve adımımı atmayacağım. Orada bir şey yemeyeceğim, içmeyeceğim, duş almayacağım, dinlenmeyeceğim. Oradan tek bir kıyafet giymeyeceğim, dış macunu kullanmayacağım. Bu deneyimi tamamen reddediyorum ve bunun başkaları için bir anlam ifade etmemesi umurumda değil. Önemli olan tek şey *benim* için anlamlı olması. Ve o kadar yorgunum ki burada yatıp ölebilirim."

Bu son sözlerle yüz ifadesi gerginleşti. Bir elini onun başına koydu ve saçlarını okşadı. En azından geriye kalan saçlarını.

Devam etti: "Artık içinde durabileceğim bir evimiz olmadığına göre, burası artık benim evim. Beğenmiyorsan git bir şeyler yap. Sen Karun'dan daha zenginsin." Onun ötesine bakarak Liam'a ekledi, "Ve küçük parmağınla bir milyon ton kaldırabilirsin."

Liam'ın ağzının bir köşesi isteksizce bir santim kadar yukarı kalktı. "Belki bir milyon ton değil."

"Ne demek istediğimi anlıyorsun." İkisini de çok seviyordu. Ama herkesin sorunları vardı ve aralarında her ne oluyorsa, bunu kendi başlarına çözmeleri gerekiyordu çünkü Liam bir şeyi daha düzeltemezdi. Umalım da bu uyarıyı dikkate alıp proje üzerinde birlikte çalışsınlar ve olanları geride bıraksınlar. Olmazsa... Gözlerini tekrar kapattı. Onlara "Uyumam ve bebeğime ihtiyacım var" derken sesi titriyordu. Şimdilik hepsi bu kadar. Gidebilirsiniz."

Bunu gergin bir sessizlik karşıladı. Şaşırmamıştı. Daha önce hiç böyle davranmamıştı. Sonra Dragos birine, "Ona yiyecek ve içecek getir. Bol kalorili, sıvı ve yağlı olsun."

Biri koşarak uzaklaştı, muhtemelen Eva'ydı. Pia kıpırdamadan yatıyordu, umursamıyordu.

Yavru çadırına doğru eğilebildiği kadar eğildi ve dudaklarını onun ağzına bastırdı. "Bebeğine kavuşacaksın ve akşama kadar sana kalacak yeni bir yer bulacağız. Söz veriyorum."

Ona inandı. Uykuya daldı.

Bildiği sonraki şey, Eva'nın onu sarsarak uyandırdığı oldu. Eva bir pipeti dudaklarına götürdü. "Bana dırdır etme. Ne kadar yorgun olduğun umurunda değil. Uyan ve bunu iç."

Pipeti emdi. Hindistan cevizi sütü, meyve ve yeşilliklerle dolu ferahlatıcı soğuk bir smoothie idi. Pipet ağzındayken uykuya dalmadan önce yarısını içti.

Biri onu tekrar sallayarak uyandırdı. Gözlerini açmadı. "Bir kızın buralarda kestirmesi için ne yapması gerekir?"

Niniane, "Cehennem bebeğin elimizde." dedi.

Bu onun gözlerinin açılmasına neden oldu. Aç kollarıyla uzandı. Niall ona bağırdı. Kadın onu yakınına topladı. "Ah, tatlım, çok üzgünüm."

Niniane gözyaşları içinde ona şöyle dedi: "Ağlamasına asla izin vermedik. Ona sevgi gösterecek birileri her zaman vardı ve daha fazla dayanamadıklarında onu bir başkasına verdiler ve Hell Baby. Asla. Susmadı. Susmadı. Gönderdiğin her damla sütü içti, bu yüzden travma olduğunu sanmıyorum, gerçekten sanmıyorum. Sadece çok kızgın olduğunu düşünüyorum."

"Sen benim değerli Cehennem Bebeğim misin?" Pia ona mırıldandı. Niall daha yüksek sesle çığlık attı. Sütyeninin düğmelerini açarken Niniane'e, "Her şey için teşekkür ederim," dedi.

"Sen de o da çok rica ederiz. Ama söylemeliyim ki, artık kendi bebeğimi doğurmaktan gerçekten korkuyorum."

Niniane göğsünü açtığında Niall meme ucuna yapıştı, birkaç kez emdi, sonra geri çekilerek tekrar yapışmadan önce ona sözsüz bir şekilde bağırdı. Hem o hem de Niniane gülmeye başladılar.

Pia periye, "Hiçbir şey Cehennem Bebeği kadar kötü olamaz, o yüzden iyi olacağına eminim," dedi.

Niniane uzaklaştı ve Niall beslenmesini bitirdikten sonra Pia'yla birlikte uykuya daldı. Bir ara çok sıcak bir köpek çadırın içine kıvrıldı. Skeeter çenesini Pia'nın ayak bileğine dayayıp solumak arasında gidip geliyordu ve bebekle köpeğin ek sıcaklığı arasında Pia hızla nemli ve rahatsız hale geldi, ama köpeği dışarı gönderecek yüreği yoktu ve kimse bebeğini tekrar almayacaktı, bu yüzden yan tarafına kıvrıldı ve bununla başa çıktı.

Gözlerini açtığında, brandanın yırtılma sesini duydu. Dragos çadırın üstünü kaldırdı. "Eva'nın yavru çadırını mahvettin." "Ona başka bir tane getireceğim." Onu, bebeği ve her şeyiyle topladı ve Onları sahile indirdim. "Yeni evinizi tamamladık. Çok geçici." "U m u r u m d a değil. Eminim harika olacaktır." Neredeyse ona Daha önce bir mağarayla mutlu olabilirdi ama çıtayı çok fazla düşürmek istememişti. Etrafına gözleri kamaşarak baktı. Günün sıcaklığı azalmıştı ve gökyüzü gün batımının parlak renkleriyle doluydu. Uzaktan davul sesleri duyabiliyordu. "Bu gürültü de ne?"

"Bazı insanlar gerçek bir plaj partisi vermeye karar vermişler. Garip, tehlikeli hayaletler davetli değil."

"Aferin onlara."

Duş almış, tıraş olmuş ve haki bir şort giymişti. Kısa siyah saçları hâlâ ıslaktı ve o kadar güzel kokuyordu ki kız ne kadar rütbeli olduğunu fark etti. "O kadar pis kokuyorum ki bana dokunmamalısın."

"Sana her zaman dokunmak isteyeceğim," dedi ona. "Ne kadar kokuşmuş ya da huysuz olursan ol. Eğer istersen, seninle çamurda yuvarlanırım."

"İşte gerçek aşk budur." Onun göğsüne doğru sokuldu.

Adamın kolları sıkılaştı. "Bebek nasıl?"

"Akla gelebilecek her yönden mükemmel ama gerçekten çok kızgın. Tekrar uyandığında bağırabilir." Niall'ın minik, bitkin yüzüne baktı.

"Umarım kendini yıpratmıştır ve bir süre uyanmaz." Bir süre sonra, "Sen nasılsın?" diye sordu.

Onu öpmek için yürümeyi bıraktı. "Daha iyiyim. Liam'ı bir Wyr doktoruna götürdüm, kanatlarının gayet iyi iyileştiğini doğruladı. Yine de tedbirli olmak adına Liam'ın birkaç hafta uçmamasını istedi. Sonra o ve ben yeni eviniz üzerinde çalışmaya başladık. Başlarda garip ve zordu. I-" Konuşmayı kesti ve duraklama dayanılmaz bir hal aldı. Sonra boğazının arkasından zorla, "Onu ben öldürdüm. Kendi oğlumu öldürdüm."

"İndir beni," diye emretti kadın.

Kolları kıskançlıkla sıkıldı. "Hayır."

"O zaman bana bak." Bir an direndi, sonra bakışlarına karşılık verdi. Gözlerindeki ıstırap kadının kalbinin merhametle sıkışmasına neden oldu. "Onu sen öldürmedin. Onu kurtardın."

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedi dikkatle. "Ama içgüdüsel deneyimlerim aksini söylüyor. Boğazını ısırdım. Kanı ağzıma doldu. Nefes almayı bıraktı ve ruhu bizi terk etti ve sadece başkalarının iyiliği sayesinde geri döndü."

Bu çok zordu. Şimdiye kadar yaşadıkları en zor şeylerden biri olabilirdi ve birlikte çok şey yaşamışlardı. Bir elini onun yanağına koydu. "Bu konuda ne dedi?"

"Teşekkür ederim' dedi." Dragos ona acı bir gülümseme verdi.

Nefes aldı ve bakışlarının güzel manzaranın üzerinde dolaşmasına izin verdi. Sonra şöyle dedi: "Biliyorsun, bazen işler sihirli bir şekilde düzelmıyor. Bazı şeyler olur ve bu deneyime katlanmak zorunda kalırız, sonra da onları bulduğumuz yerde bırakıp ilerlememiz gerekir. Seni çok seviyor. Minnettar olduğu için 'teşekkür ederim' dedi ve ben de minnettarım çünkü onu kurtardınız. Ve bu deneyimi yaşayarak bedel ödemek zorunda kaldığınız için çok üzgünüm. Ama bu darbeyi alıp yoluna devam edebilecek kadar güçlü olduğun için çok memnunum ve sana minnettarım. O canavarın artık ailemize zarar vermesine izin vermeyeceksin."

Adam gözlerini kapadı ve onu dinlerken başını ona doğru eğdi. "Hayır, izin vermeyeceğim. Bunu bize yapamaz."

İşte o zaman bir köşeyi döndüklerini ve artık her şeyin daha iyi olacağını anladı. Belki hepsi birden değil, ama gün be gün, an be an öyle olacaktı. Paylaştıkları her mutlu deneyim, her öpücük, her tatil

Her gün batımı ve her  aka onları Senusret'ten biraz daha uzakla tırıyor ve onu önemsiz kılıyordu.

Dragos yürümeye devam etti. "Her neyse, Liam ve ben bu i  üzerinde çalışırken günü birlikte geçirdik. Çok güzeldi. Haber yayıldı ve insanlar ba ı  yapmaya ba ladı, umarım ortaya çıkardığımız şeyi be enirsiniz."

Köprücük kemi ine bir öpücük kondurdu. "Sana zaten söyledim. Sevece imi biliyorum."

Ta ınmaktan yorulmaya ba lamı tı ama adamın e leniyor olabileceğini düşündü ve buna katlandı. Bir dönemeci döndükten sonra önlerinde devasa, görkemli bir çadır belirdi. Daha önce gördüğü her şeyden farklıydı, tepesinde birkaç tepe vardı. Geniş bir açıklıktan dışarı sıcak bir ışık yayılıyordu.

"Ah..." diye nefes aldı içine çekerken.

"Bedevi çadırlarından esinlenerek tasarlandı," dedi ona. " atısı su geçirmez ve yanlarını kıvrıabilirsin. Gündüzleri serin, geceleri sıcak ve altı kuru olacak. Odaları ayırmak için kilim asmalarımız ve yerde daha fazla kilimimiz var. İnsanlar bize mobilya verdi ve her türlü yeni kıyafetiniz var. Yardım etmekten mutlu oldular. Onlar için ne yaptığını biliyorlar. Eğer Senusret'in kontrolsüz gitmesine izin verilseydi, burada i ler çok kötü giderdi." Ona bir ka ını kaldırdı. "Di  macunu konusunda ciddi miydin?"

Di  macunu mu? Neden bahsediyordu? Ka larını birleştirdi, sonra hatırladı ve ona mahcup bir gülümseme verdi. "O zamandan beri uyudum ve kendimi biraz daha mantıklı hissediyorum."

"Gerek yok. Yeni di  fır alarımız ve di  macunlarımız da var. Sadece merak ettim."

Nihayet çadırın kenarına vardıklarında, adam onu ayağa kaldırdı ve uyuyan bebeği ona teslim edip merakla ilerleyerek Elf halılarına ve sofistike Kara Fae mobilyalarına baktı. Kanepeler ve etrafına minderler yerleştirilmiş, yanık ahşaptan yapılmış alçak bir masa vardı. En az Cehennem Evi kadar geni ti ve konuklara da yer vardı.

"Sadece bir banyo alanımız var," dedi onu takip ederken. "Ve korkarım biraz ilkel. Liam du u inşa etti, birkaç saatini aldı. Altında üzerinde durabilece iniz çıtalar var.

Suyun içinden akabileceği, mahremiyet için de ahşap kenarları olan. Sıcak su var."

"Nasıl?"

"Demonkind kampında güneş enerjisiyle ısınan kamp çantaları vardı. Torbaları doldurup güneşe koyuyorsunuz ve su ısındığında torbayı bir kancaya asıp püskürtmek için bir başlık kullanabiliyorsunuz. Dediğim gibi, ilkel ama etkili." Başını iki yana salladı. "Torbalar plastikten yapıldığı için teknik olarak kurallara uymuyor ama zaten getirdikleri için onlardan yararlanmamız gerektiğine karar verdim."

"Bayıldım, hepsine bayıldım." Her şey Cehennem Evi'ni döşeyen şeylerden tamamen farklıydı, yeni ve hatta lükstü ve yeni topluluklarının hissiyle doluydu. Ona dönerek gülümsedi.

O da gülümsedi. "Muhafızlar da burada. Onlara biraz uzakta bir çadır halkası kurdurdum. Ama baş başa kalmak istiyorsak biraz sessiz olmalıyız. Eğer kendin bir şeyler pişirmek istersen, açık ateşte ızgara yapman gerekecek, ama bunun dışında yemeklerimiz teslim edilecek. Buz sandıklarında sizi bekleyen yiyecekler var."

"Hepsini istiyorum. Gerçekten..." İtiraf ederken dudağını ısırды, "Cehennem Evi harikaydı. Gerçekten öyleydi ve çok düşünceliydi ama umarım sakıncası yoktur. Sanırım bunu daha çok sevdim."

Gülümsemesi derinleşti. "Sanırım ben de bunu daha çok sevdim. Şimdilik çok iyi olacak. Dalgaların sesi hoşuma gidiyor."

"Ben de. Tamam, şimdi temizlenmeliyim." Tereddüt etti, bebeğe baktı.

"Git," dedi Dragos ona. "Onu ben alırım."

Hâlâ çok yorgundu, bu yüzden bir an önce yatağa gitmek isteyen birinin tasarrufuyla duş aldı, saçlarını yıkadı ve dişlerini fırçaladı. Ağrısı yoktu. Seraphim bunun için fazla cömert davranmıştı. Ama Dragos'un kollarında iyi bir gece uykusu çekmeyi dört gözle bekliyordu.

Duştan sonra başının arkasını kontrol etmek için iki ayna kullandı. Bu kadar acı veren bir şey için, aslında o kadar da fazla saç yoktu, sadece arkada bir parça eksikti. Saçları kurduğunda kimsenin bunu göremeyeceğinden emindi. Ve saçları çok hızlı uzuyordu.

Dragos'a uyması için tasarlanmış büyük boy bir tişört giydi ve yeni geceliğiyle mutlu bir şekilde yatak odasına geçti. Zengin desenli yastıklar

ve battaniyeler kral boy bir yatağı örtüyordu.

Dragos uzanmış yatıyordu, Niall göğsüne yaslanmıştı. Gözleri kapalı bir şekilde dinleniyordu ama Niall yaklaşınca gözlerini açtı ve ona baktı. Ona yavaş ve seksi bir bakış attı. "İyi görünüyorsun, sevgilim."

Hop. Ta-da. Caz elleri.

Yüz ifadesini kahkaha kapladı. "Kutsal tanrılar, seni seviyorum kadın."

Yatağın kenarında dizlerinin üzerine çöktü ve ona doğru süründü. "Ben de senin için biraz deli olabilirim." Adam davette bulunmak için kaslı kollarından birini kaldırdı ve kadın memnuniyetle ona sarıldı. "Tatilde olmak istiyorum. Su kenarında bir çadırda yaşayıp bir süreliğine tatile çıkabilir miyiz?"

Adam yavaşça nefes verdi, çadırın çatısını düşünürken gözleri kısıldı. "Pazarlık edelim. Tatili tanımla. Bu arada, Liam geçiş yoluna kendi başına uçabilene kadar birkaç hafta kalacak. Şu anda plaj partisinin tadını çıkarıyor."

"Yaşasın bizim için ve onun için de iyi!" Bir esnemeyi bastırdı.

"Ve nöbetçiler bize yardım etmek için birkaç saat kaldılar, her şeyden çok sosyalleşmek için, ama sonra New York'a geri dönmek zorunda kaldılar. Yeterince uzun süredir burada olmadıklarını ve veda etmek için kalmadıkları için üzgün olduklarını söylediler."

"Tamamen anlaşılabilir. Raporlar ve soruşturmalar hakkında konuştuklarını duydum. Eminim yakında onları tekrar göreceğiz." Tekrar esnedi. Tatil Dragos için ne anlama geliyordu? Ve bu pazarlıktan ne kadar sıyrılabilirdi? "Seninle yüzmeye gitmek istiyorum ve yıldızların altında sevişmek istiyorum. Güzel bir romandan başımı kaldırıp seni dinlenirken görmek istiyorum." Sert profiline bakmak için başını onun omzuna yasladı. "Ama kendini hiçbir şey yapmadan kapana kısılmış gibi hissetmeni de istemiyorum. Sadece eğlenelim."

Ne söylemeye çalışıyordu ki? Alt dudağını dışarı itti ve parmaklarıyla sıkıştırdı. Ulus inşa etmek, topluluğun farklı gruplarını yönetmek, politikayla uğraşmak, demesne temsilcileri arasında ara sıra çıkan kavgaları ayırmak, suyun üzerinde kalıcı saraylarını inşa etmek, bunların hepsi Dragos için eğlenceliydi ve tüm bu topraklar onun oyun alanıydı.

"Belki de sadece seni özlüyorum," diye itiraf etti. "Belki de bir süreliğine tüm dikkatinin üzerimde olmasını istiyorum. Sanırım olanları henüz atlatamadım."

"Pia, sadece bir dakika önce bitti. Tabii ki atlatamadın." Dikkatle hareket ederek uyuyan bebeği yana yatırdı. Sonra onun üzerine yuvarlandı, ağırlığıyla onu sıkıştırdı ve parmaklarını onunkilerin arasından geçirip gözlerinin içine baktı. "Seni hep özlüyorum. Seni düşünmekten ya da seni istemekten asla vazgeçmiyorum. Başka ne olduğu önemli değil. Her zaman aklımın bir köşesinde sen varsın. Sen hayatıma girip bana birini sevmenin nasıl bir şey olduğunu öğretene kadar yalnızlığın ne olduğunu hiç bilmiyordum."

"Evet," diye fısıldadı. "Çok uzaklara gittiğinde buna dayanamıyorum."

"Ben de dayanamıyorum." Yanaklarını, alnını, ağzını, boğazını öptü. "O aptal küçük yavru çadırdan nefret ediyordum."

Kızın burnundan bir homurtu çıktı.

Ona orantısız bir gülümseme verdi. "Ama şimdi bunu neden yaptığını biliyorum. Liam ve beni bir araya getirdiğin için teşekkür ederim."

"İşe yarayıp yaramayacağını bilmiyordum. Ve benim bok kafalılığım samimiydi." Burnunu çekti ve Liam'ın köprücük kemiğini öpmek için başını kaldırdı. "Ama bir şey değil."

Uzun, sert parmaklarını kadının gövdesinde gezdirdi ve tişörtün ucunun altından geçirdi. Adam bir ateş ustasıydı, dokunduğu her yerde ateşi teninde yükseltiyordu ve ateş bacaklarının arasında birikirken kızın nefesi kesildi ve beli büküldü. "Bir hafta. Sadece sen, sadece ben ve bebek. Ve Liam ne zaman bizimle olmak isterse. Kulağa nasıl geliyor?"

"Kulağa cennet gibi geliyor," diye fısıldadı. Parmaklarının onun teninde dans etmesine izin verdi. "Geç kahvaltı, gölgede kahve fincanları."

"Şekerlemeler," dedi göğsüne karşı. "Çok sessiz şekerlemeler, böylece başka kimse duyamaz...."

"Evet, lütfen."

"Morgan ve Sidonie şimdilik burada kalacaklar. O ve Graydon geri kalan çukurların kazılmasını denetleyecekler, başka tehlikeli eserler olmadığından emin olmak için."

"Onlar için ne kadar güzel ama artık yatak odamızı terk etmeleri gerekiyor," dedi ona.

Göğsü kıkırdayarak hareket etti. "Sadece benim ilgime ihtiyacı olmadığını kastetmiştim."

"Oh, anlıyorum! O zaman onaylıyorum." Bir elini aralarına soktu ve adamın haki şortunun bel düğmelerini açtı. "Bana başka ne söylemek istiyorsun aşkım? Söyleyeceğin her şeyi duymak istiyorum. Yıllar, on yıllar ve yüzyıllar boyunca."

"Söyleyeceğim her şey seni seviyorum olacak, sadece farklı kelimelerle ve farklı dillerde, hayatımızın geri kalanı boyunca."

Bir gecede iki "seni seviyorum". Bu, gerçek sözcükleri pek sık söylemeyen Dragos için büyük bir ikramiyeydi. Neşeyle onlara sıkıca sarıldı.

"Ben dünyanın en zengin, en şanslı kadınıyım," diye fısıldadı.

Yavaşça bacaklarını ayırdı ve şortunu çekti. Güzel aleti kabarık ve iri bir şekilde ortaya çıktı. Kadın onu iki açgözlü eliyle kavradı ve adam tısladı. Sonra içine girdi ve bir süre bu şekilde birlikte dinlendiler. Başını eğerek onun nefesini içine çekti, nefesini onun ağzına verdi.

Nefesi paylaşmak, hayatı paylaşmak. Ve birlikte hareket ettiklerinde, bu dünyanın en eski, en ilkel, en iyi dansıydı.

Her şey hareket halindeydi. Hiçbir şey aynı kalmıyordu.

Buna saygı gösterdi.

Ve nasıl dans ettiklerini.

Sonsöz

EJDERHA New York'a uçtu ve Cuelebre Kulesi'nin tepesine indi. atı katına çıkıp iki viski doldurdu. Birini masaya bıraktı, birini kendisi için aldı ve şehri seyretmek için tavandan yüksek pencerelere doğru yürüdü. New York'un gece ışıkları sonsuz derecede büyüleyiciydi.

Burası artık onun şehriydi. Sahip çıkmak, yönetmek ona aitti. Onu öldüren babası tarafından kendisine verilen doğuştan hakkıydı. Ve onu tüm dünyanın dikkatini çekecek bir vahşilikle yönetecekti.

atı katının kapısı açıldı ve kapandı. Etrafına bakmadı. Burada olduğunu bilen tek bir kişi vardı.

"Geldiğiniz için teşekkürler," dedi Liam.

"Rica ederim," diye yanıtladı Azrael. Liam, viski bardağını alıp tadına bakarken Ölüm'ün yansımasını izledi. "Ölümünden sonra hayat nasıl?"

Liam viskisini bitirdi ve bardağı bir kenara koydu. "Tadına varılacak bir şey."

"Peki olanlar hakkında ne hissediyorsun?"

Döndü. Azrael onu izliyordu, yeşil bakışları esrarengizdi. "Dürüst olmak gerekirse pişmanlık duyuyorum. Ne yaparsam yapayım ya da nasıl savaşırsam savaşayım, Senusret'in üzerimdeki hakimiyetini atamadım."

"Bunu çok fazla kafana takmamaya alış. Senusret'in suçlarını işleme konusunda çok büyük bir deneyimi vardı. Çok az insan onu silkeleyebilirdi."

"Babam atlattı."

"Baban olağanüstü biri ve Senusret'ten çok çok daha yaşlı. Ve Yaşlı Irkların ilk neslinden bazıları bile Senusret'in entrikalarının kurbanı olmuş olabilir."

"Bir daha asla böyle bir tuzağa düşmeyeceğim," dedi Liam. "Bu da beni seni neden buraya ağırdığıma getiriyor."

"Merak ettim."

"Bana öğretebileceğin her şeyi öğretmeni istiyorum. Her büyüyü, her hileyi, birini öldürmenin her yolunu. Kimse bu şehri benden alamayacak.

Ve bunu senden daha iyi isteyebileceğimi düşündüm." Liam'ın sert mavi bakışları kaya gibi sabitti. "Bunu benim için yapar mısın amca?"

Ölüm gülümsedi. Bir sonraki neslin gelişimine katılmasının istenmesi ne güzel.

"Elbette," dedi. "Neden olmasın?"

Teşekkür ederim!

Sevgili
Okurlar,

Düşman'ı okuduğunuz için teşekkür ederim! Umarım Dragos ve Pia'ya geri dönmek benim onları yazmaktan keyif aldığım kadar sizin de hoşunuza gitmiştir. Onlar tüm zamanların en sevdiğim iki karakteri oldular ve kalbimde her zaman özel bir yere sahip olacaklar.

The Adversary, *The Unseen*'de başlayan öykü olaylarının sonucudur. Bu hikâye için planlarım ilk yazmaya başladığım zamana göre oldukça değişti, ancak ortaya çıkış şeklinden memnunum ve Dragos, Pia ve aileleriyle geçirebildiğiniz ek zamandan keyif aldığınızı umuyorum.

İletişimde kalmak ve yeni sürümlerden haberdar olmak ister misiniz? Yapabilirsin:

- Aylık e-posta adresime kaydolun: www.theaharrison.com
- Beni Instagram'da [@thea_harrison](https://www.instagram.com/thea_harrison) adresinden takip edin
- Beni Twitter'da [@TheaHarrison](https://twitter.com/TheaHarrison) adresinden takip edin
- Facebook [.com/TheaHarrison](https://www.facebook.com/TheaHarrison) adresindeki Facebook sayfamı beğenin

Lütfen birkaç dakikanızı ayırıp öykü hakkında dürüst bir eleştiri gönderin. Yorumlar diğer okuyucuların okumak istedikleri kitapları bulmalarına yardımcı olur. Olumlu ya da olumsuz her bir yorum için minnettarım.

İyi okumalar!
~Thea

Thea Harrison'ın bu kitaplarına göz atın

YAŞLI IRKLAR SERİSİ - TAM UZUNLUKTA ROMANLAR

Berkley tarafından

yayınlandı [Dragon](#)

[Bound Fırtınanın Kalbi](#)

[Yılanın Öpücüğü](#)

[Kahin'in Ayı](#)

[Lord'un Düşüşü](#)

[Bükülmüş](#)

[Gecenin Onuru](#)

[Geceyarısı Öpücüğü](#)

[Gölgenin Sonu](#)

MOONSHADOW ÜÇLEMESİ

[Moonshadow](#)

[Spellbinder Aslan](#)

[Yürek](#)

AMERİKAN CADISI SERİSİ

[Amerikan Cadısı](#)

RHYACIA'NIN KRONİKLERİ

[Görünmeyen](#)

[Düşman](#)

YAŞLI IRKLAR ROMANLARI

[Gerçek](#)

[Renkler](#)

[Doğal](#)

[Kötülük](#)

[Şeytan](#)

[Kapısı](#)

[Avcı'nın Mevsimi](#)
[Kötüler](#)
[Dragos Tatile Çıkıyor Pia](#)
[Günü Kurtarıyor Peanüt](#)
[Okula Gidiyor](#)
[Dragos Washington'a Gidiyor](#)
[Pia Hollywood'da Liam](#)
[Manhattan'da](#)
[Seçilmiş](#)
[Gezegen](#)
[Dragos](#)

ELDER RACES SERİSİ KOLEKSİYONLARI

[İlahi Tarot Kaderin](#)
[Tarotu](#)
[Mürver Irklar Tarot Koleksiyonu: Hepsi 4 Hikaye](#)
[Bir Ejderhanın Aile Albümü](#)
[Bir Ejderhanın Aile Albümü II](#)
[Bir Ejderhanın Aile Albümü: Son Koleksiyon](#)
[Mürver Irklar: Komple Novella Paketi 2013-2018](#)

GÖLGELER OYUNU SERİSİ

Berkley tarafından
yayınlandı [Yükselen](#)
[Karanlık Düşen Işık](#)

VINTAGE ÇAĞDAŞ ROMANTİZM SERİSİ

(orijinal yayın Harlequin Mills & Boon)

[Daha Derin Bir Boyut](#)
[Duvar](#)
[Hasarlı Bir Güven](#)
[Büyük Kaçış](#)

Flashback

Rage

Uyanıyor -

Gül Renkli Aşk

Pervasız

Mutluluk Hediyesi

Caprice

Gece Geçidi Ağlayan

Kurt

Yalnız Bir Kalp

Kış Kralı

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

